Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

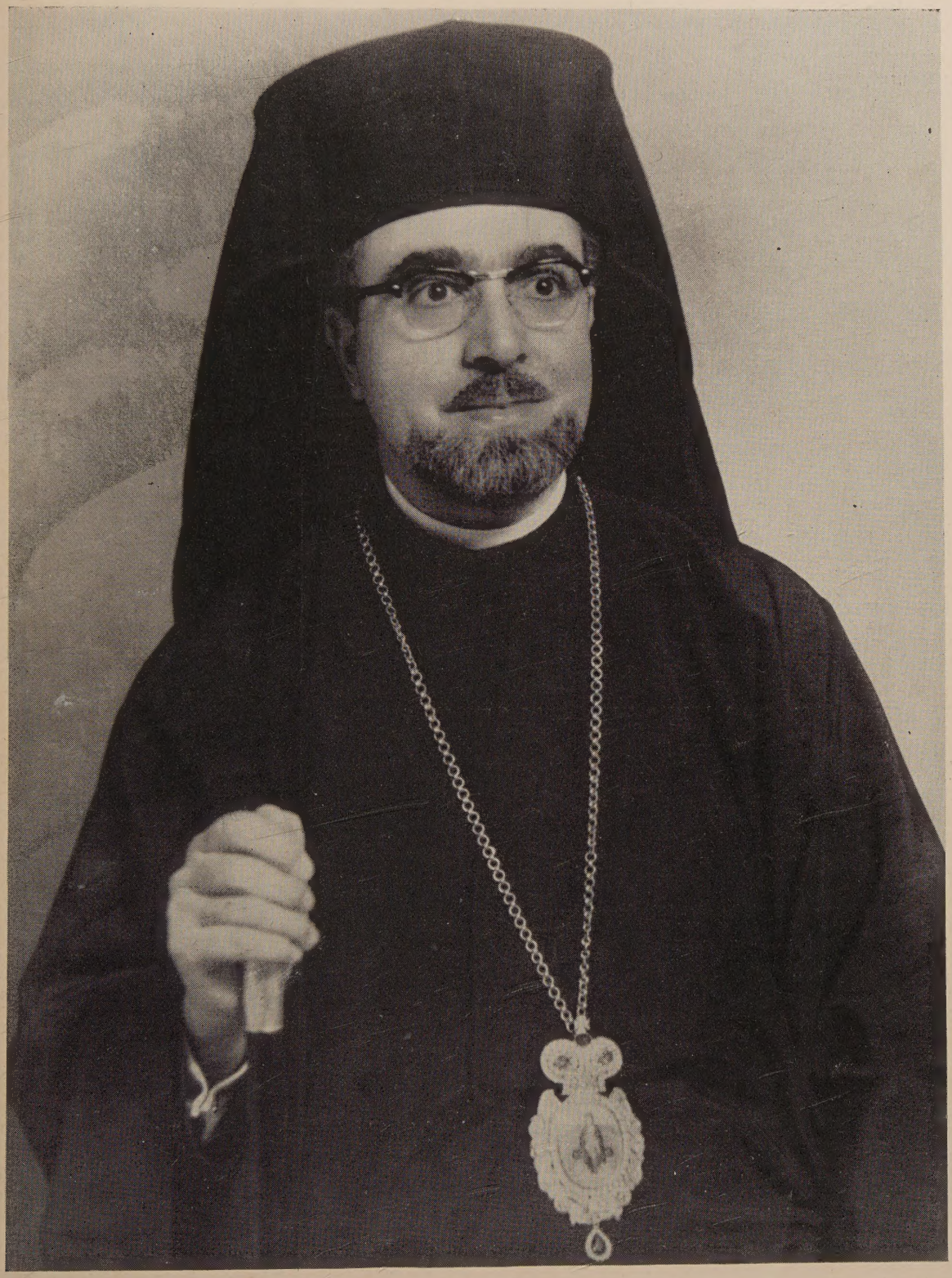

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ. κ. ΙΑΚΩΒΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΕ΄. ΜΑΡΤΙΟΣ—MARCH, 1959 ΑΡΙΘΜΟΣ 468

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΡΤΙΟΥ 1959

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ. Εὐδοκίας ὁσιομάρτυρος.
2. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἡσυχίου, Θεοδότου, Παρμενᾶ καὶ Εὐθαλίας μαρτύρων.
3. ΤΡΙΤΗ. Εὐτροπίου, Κλεονίκου, Βασιλίσκου μαρτύρων.
4. ΤΕΤΑΡΤΗ. Γερασίμου ὁσίου, Παύλου καὶ Ἰουλιανῆς μαρτύρων.
5. ΠΕΜΠΤΗ. Κόνωνος, Ἡρωΐδος, Εὐλογίου, Εὐλαμπίου, Ἀρχελάου μαρτύρων.
6. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 Μαρτύρων. Ἀρκαδίου ὁσίου. Εὕρεσις Τιμίου Σταυροῦ.
7. ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ. Βασιλέως, Ἐφραίμ, Εὐγενίου, Αἰθερίου μ. ἐν Χερσῶνι.
8. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ. Θεοφυλάκτου Ἐπισκ. Νικομηδείας, Ἑρμοῦ ἀποστ.
9. ΔΕΥΤΕΡΑ. Τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν ἐν Σεβαστείᾳ.
10. ΤΡΙΤΗ. Κοδράτου, Κυπριανοῦ, Ἀνέκτου καὶ Κρήσκεντος μαρτύρων.
11. ΤΕΤΑΡΤΗ. Σωφρονίου ἀρχιεπ. Ἱεροσολύμων, Τροφίμου καὶ Θαλοῦ, Πιονίου μ.
12. ΠΕΜΠΤΗ. Θεοφάνους ὁμολογητοῦ, Γρηγορίου Διαλόγου Πάπα Ρώμης.
13. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Νικηφόρου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Σαβίνου, Χριστίνης μαρτύρων.
14. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Βενεδίκτου ὁσίου, Εὐσχήμονος ὁμολογητοῦ, Ἀλεξάνδρου μάρ.
15. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ. Ἀγαπίου, Τιμολέου, Ρωμύλου κ.λ.π. μαρτύρων, Ἀριστοβούλου ἀποστόλου.
16. ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. Σαβίνου, Ἰουλιανοῦ καὶ Ρωμανοῦ μαρτύρων.
17. ΤΡΙΤΗ. Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, Θεοστηρίκτου ὁμολογητοῦ.
18. ΤΕΤΑΡΤΗ. Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων, Εὐκαρπίωνος μάρτυρος.
19. ΠΕΜΠΤΗ. Χρυσάνθου καὶ Δαρείας, Κλαυδίου καὶ Ἱλαρίας μαρτύρων.
20. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Α΄ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ. Τῶν ἐν τῇ Μονῇ Ἁγίου Σάββα ἀναιρεθέντων ὁσίων Πατέρων. Θεοδοσίας Μάρτ. Τὸ θαῦμα Ἁγ. Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.
21. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Ἰακώβου ὁμολογητοῦ, Θωμᾶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Φιλήμονος μάρτυρος.
22. Α΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ: ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ. Βασιλείου Ἀγκύρας, Καλλινίκης μάρτυρος.
23. ΔΕΥΤΕΡΑ. Νίκωνος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 199 μαθητῶν αὐτοῦ, μαρτύρων.
24. ΤΡΙΤΗ. Προεόρτια τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἀρτέμονος ἱερομάρτυρος.
25. ΤΕΤΑΡΤΗ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ. ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΕΛΛΑΔΟΣ.
26. ΠΕΜΠΤΗ. Ἡ Σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.
27. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Β΄ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ. Ματρώνης τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ, Φιλικοῦ καὶ Λυδίας μαρτύρων.
28. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Ἱλαρίωνος Ὁσίου.
29. Β΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ. Μάρκου, Κυρίλλου μ., Σωσθένους, Ἀπολλώ, Κηφᾶ κ.ἄ. ἀπ. ἐκ τῶν 70.
30. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἰωάννου τοῦ ὁσίου, συγγραφέως τῆς Κλίμακος.
31. ΤΡΙΤΗ. Ὑπατίου ἐπισκόπου Γαγγρῶν, ἱερομάρτυρος.

RELIGIOUS CALENDAR — MARCH 1959

1. SUNDAY. Sunday of the Prodigal Son.
2. MONDAY. SS. Esychios, Theodotos, Parmenas and Efthalias.
3. TUESDAY. SS. Eftropios, Kleonikos, Vasiliskos, Martyrs.
4. WEDNESDAY. SS. Gerasimos, Paul and Juliana, Martyrs.
5. THURSDAY. SS. Konon, Heroidos, Evlogios, Martyrs.
6. FRIDAY. The 42 Martyrs of Amorion.
7. SATURDAY. Saturday of the Souls.
8. SUNDAY. Meat Fast Sunday.
9. MONDAY. The Forty Holy Martyrs.
10. TUESDAY. SS. Codratos, Kyprianos and Anektos, Martyrs.
11. WEDNESDAY. SS. Sophronios, Archbishop of Jerusalem.
12. THURSDAY. St. Theophanos the Confessor.
13. FRIDAY. St. Nikiphoros, Patriarch of Constantinople.
14. SATURDAY. St. Benedictus; St. Euschymon the Confessor.
15. SUNDAY. Cheese Fare Sunday; SS. Agapios and Timolaos.
16. MONDAY. First Day of Lent; SS. Sabinus and Julianus.
17. TUESDAY. St. Alexios, the Man of God.
18. WEDNESDAY. St. Cyril, Archbishop of Jerusalem.
19. THURSDAY. SS. Chrysanthus and Dareias.
20. FRIDAY. Salutations to the Blessed Virgin (I); The Fathers Martyred in the Monastery of St. Sabas.
21. SATURDAY. St. James the Confessor; St. Thomas; The Miracle of St. Theodore Teron.
22. SUNDAY. Sunday of Orthodoxy; St. Basil of Ankara.
23. MONDAY. St. Nicon and his 199 Disciples.
24. TUESDAY. SS. Artemon and Martin.
25. WEDNESDAY. Annunciation of the Theotokos.
26. THURSDAY. Celebration of the Archangel Gabriel.
27. FRIDAY. Salutations to the Blessed Virgin (II); SS. Matrona and Lydia.
28. SATURDAY. St. Hilarion the Martyr.
29. SUNDAY. Second Sunday of Lent; St. Mark.
30. MONDAY. St. John, author of the Climax.
31. TUESDAY. St. Hypatius, Bishop of Gangres.

Orthodox Observer

Est. 1934

The official publication of the news, wo and thought of the Greek Orthodox Chur in America, published monthly by the Gre Archdiocese of North and South Ameri 10 East 79th Street, New York 21, N. Phone: TRafalgar 9-2060

EDITOR:
BASIL VASILIADES, Δ.Ο.Θ.
EDITOR, English Section:
ARTHUR DORE
SECRETARY:
REV. RHILIP KOUTOUFAS

Subscription Rates in U.S.A. and Canada
One year ..... $4.
Two years ..... $7.
Single copy ..... 40 cen
Foreign Countries ..... $4.50 per ye

Second class mailing privileges authorize at New York, N. Y.

Allow one month for change of addre and renewal orders to become effective. T insure accuracy in changes, include previou and new address. Contributions and New deadline for THE ORTHODOX OBSERVER the 2nd day of the month for issue of fo lowing month. Send all communications to

ORTHODOX OBSERVER
Greek Archdiocese
10 East 79th Street, New York 21, N. Y

PUBLICATIONS
OF THE GREEK ARCHDIOCESE OF N. & S. AMERICA

PARENTS AND PRIESTS AS SER VANTS OF REDEMPTION. B Athenagoras Kokkinakis, Bishop o Elaia. Pp. 206. New York, 1958

The Eastern Orthodox Church — A Bibliography by Rev. Dean Timoth Andrews. $0.5

The Divine Liturgy for Mixed Chorus Music by John Sakellarides. Ar ranged Tito Xirellis. Pp. 56. $1.0

Repentance by the Very Rev. Archi mandrite Ser. Papacostas. Trans slated into English from the 12t Greek ed. Published by Brotherhoo of Theologians "ZOE." Pp. 141 $0.5

History of the Orthodox Church by Rev. Constantine Callinicos. Pp. 146. $1.5

The Greek Orthodox Faith by Arch bishop Michael. Pp. 8..... no charge

The Greek Contribution to Our Common Faith by Dr. E. E. Flack Pp. 8. no charge

"ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΣ Ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΚΥΡΙΟΥ"

Ὑπὸ ΒΑΣ. Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ, Δ.Ο.Θ.

Με ἀκλόνητον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Προκαθήμενον Αὐτῆς Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κον Κον Ἀθηναγόραν, ἡ θυγάτηρ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, Κλῆρος καὶ Λαός, ἀνέμενον τὴν πλήρωσιν τῆς ἀπὸ τῆς 13ης Ἰουλίου 1958 χηρευσάσης Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, δι' Ἱεράρχου ἀνταξίου τῶν περιστάσεων καὶ συνεχιστοῦ τοῦ μεγάλου ἔργου τῶν Προκατόχων αὐτοῦ, τοῦ νῦν εὐκλεῶς Πατριαρχεύοντος Παναγιωτάτου Ἀθηναγόρου καὶ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Μιχαήλ.

Κατὰ τὸ ἑπτάμηνον τοῦτο χρονικὸν διάστημα, τὸ ποίμνιον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀξίως διεποίμανεν ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανὸς Πολυζωΐδης, δικαιώσας ἀπολύτως τὰς ἐλπίδας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην δι' ὧν περιβάλλει αὐτὸν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου συνεδριάσασα, τῇ 13ῃ Φεβρουαρίου ἐ. ἔ., καὶ εἶτα ψήφων κανονικῶν χρησαμένη ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, Φαναρίου, χάριτι Θεοῦ καὶ ἐπικλήσει τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, ἐξέλεξεν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου τὸν Σεβασμιώτ. Μητροπολίτην Μελίτης κ. κ. Ἰάκωβον.

Ὁ ἐψηφισμένος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Σεβ. κ. Ἰάκωβος, ἐκ Γενεύης, ἔνθα ἤδρευεν ὡς Μόνιμος Ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῷ «Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ Ἐκκλησιῶν, ἅμα τῷ χαρμοσύνῃ ἀγγέλματι, ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, πρὸς δὲ τὴν συγχαρεῖσαν αὐτῷ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς καὶ τὸ εὐλαβὲς Πλήρωμα αὐτῆς ἀπέστειλε τὸ κάτωθι χαιρετιστήριον Μήνυμα:

Γενεύη, 21 Φεβρουαρίου, 1959

Ἐν ταπεινώσει δοξολογοῦμεν Πανάγιον Ὄνομα Ἀρχιποιμένος Χριστοῦ, ἐλέῳ καὶ εὐδοκίᾳ τοῦ Ὁποίου ἀνετέθη ἡμῖν ὑπὸ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου καὶ Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, διαποίμανσις καὶ διακονία προσφιλεστάτων ἐν Δυτικῷ ἡμισφαιρίῳ τέκνων Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐν τοιαύτῃ ψυχικῇ καταστάσει διατελοῦντες ἀπευθυνόμεθα πρὸς ὑμᾶς, Θεοφιλέστατοι καὶ πεφιλημένοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, Εὐλαβέστατοι καὶ ἀγαπητοὶ Ἱερεῖς καὶ πρὸς ὑμᾶς τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἐλπίζοντες ἐπὶ ὁλόθυμον ὑμῶν συνεργασίαν εἰς ὑπηρεσίαν καὶ προαγωγὴν ἔργου Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας συμφώνως θελήματι Κυρίου καὶ ὁραματισμοῖς μεγάλων ἡμῶν προκατόχων, Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Μιχαήλ. Εὐγνωμονοῦντες δι' ἐπιδειχθέντα αἰσθήματα εὐλαβείας υἱικῆς ἀγάπης πρὸς Οἰκουμενικὸν ἡμῶν Πατριάρχην καὶ ἡμετέραν Μετριότητα, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ χάριν, ἐπιστέφοντες ὑμᾶς διὰ τῶν στοργικωτέρων ἡμῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν.

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑμῶν ΙΑΚΩΒΟΣ

Μεταβὰς τῇ 15ῃ Μαρτίου εἰς Φανάριον, ἐν ἐπιβλητικῇ τελετῇ καὶ ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ, καταμέστῳ ἀπὸ Χριστιανούς, ἐδέχθη τὸ Μέγα Μήνυμα τῆς Ἐκλογῆς καὶ ὑπέβαλε τὴν Εὐχαριστίαν εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν Ἱ. Σύνοδον, δεχθεὶς εἶτα ἐν ἰδιαιτέρᾳ τελετῇ τὰ συγχαρητήρια τοῦ Πατριάρχου, τῶν Ἀρχιερέων, τῶν Ἐπισήμων καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὁμογενείας.

Ἐν ἀναμονῇ τῆς εἰς τὴν ἕδραν Αὐτοῦ αἰσίας ἀφίξεως, ἡ σκέψις τοῦ Πληρώματος μετὰ συγκινήσεως στρέφεται πρὸς τὸν νέον καὶ ἄξιον Ποιμενάρχην του, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισε τόσον καλῶς καὶ ἐκ τοῦ πλησίον ἐπὶ 15 ἔτη: Ἀφ' ἧς ἡμέρας, πρὸ 20 ἀκριβῶς ἐτῶν (4 Μαρτίου 1939), ἔφθανεν εἰς Ἀμερικήν, ἄλκιμος Κληρικός, πλήρης ζήλου καὶ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, τὸν παρηκολούθησε μὲ ἄκραν ἱκανοποίησιν ὡς Ἀρχιδιάκονον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς Καθηγητὴν καὶ Ὑποδιευθυντὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὡς Ἱεροκήρυκα τοῦ Καθεδρικοῦ, ὡς ἀπόφοιτον τοῦ Πανεπιστημίου Χάρβαρντ, ὡς Προϊστάμενον τοῦ Καθεδρικοῦ Βοστώνης, ὡς Διευθυντὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Καὶ μετὰ λύπης του τὸ Πλήρωμα ἐδέχθη τὸν ἀποχωρισμόν του καὶ τὴν κλῆσιν του εἰς τὸ Κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας, μὲ τὴν ἀνάδειξίν του εἰς Ἐπίσκοπον, τῷ 1955. Κατὰ δὲ τὰ τελευταῖα τέσσαρα ἔτη παρηκολούθησε τὸ Πλήρωμα τὴν θερμουργὸν δρᾶσιν τοῦ προαχθέντος Κληρικοῦ, καὶ συνεπῶς ἐπληροφορεῖτο ἐκ τοῦ Τύπου τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην τοῦ Πατριάρχου πρὸς αὐτόν, τὰς συνεχεῖς καὶ σπουδαιοτάτας ἀποστολάς του εἰς ὅλας τὰς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ἔξοχον ἐκπροσώπησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρ' ἄλλαις Ἐκκλησίαις, καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἄκραν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας.

Μὲ αὐτὰ τὰ πνευματικὰ ἐφόδια ἔρχεται ὁ νέος μας Ἀρχιεπίσκοπος: Μὲ πνεῦμα ταπεινώσεως καὶ θυσίας. Μὲ ζῶσαν πίστιν εἰς Χριστόν. Μὲ ἀφοσίωσιν εἰς

τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Μὲ βαθεῖαν προσήλωσιν εἰς τὰς Ἑλληνορθοδόξους Παραδόσεις. Μὲ γνῶσιν βαθυτάτην τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης καὶ τεσσάρων γλωσσῶν. Μὲ ἀκριβῆ γνῶσιν τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἰδιαζούσης Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ τῶν παραγόντων αὐτῆς. Μὲ βαθυτάτην ἀγάπην πρὸς τὸν Ἑλληνορθόδοξον κόσμον μας, τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ τὴν αἰωνίαν Ἑλλάδα. Μὲ θαυμασμὸν πρὸς τὴν Ἀμερικήν, τῆς ὁποίας πολίτης τυγχάνει. Μὲ εὐρύτητα πνεύματος χριστιανικοῦ, οἷαν οἱ σημερινοὶ καιροὶ ἀπαιτοῦν. Μὲ καθολικὴν ἐποπτείαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν γένει. Μὲ πλουσιώτατον ἀπόθεμα προσωπικῆς διοικητικῆς πείρας. Μὲ πλουσίαν ἀποστολικὴν καὶ ἱεραποστολικὴν δρᾶσιν καὶ διακονίαν. Μὲ τὴν συμπαράστασιν Κλήρου καὶ Λαοῦ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας. Μὲ τὴ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην τοῦ Πατριάρχου καὶ τὴν ὁλ ψυχον συμπαράστασιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας. Μ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Μὲ αὐτὰ τὰ πνευματικὰ κ ψυχικὰ ἐφόδια ἔρχεται ὁ νέος μας Ποιμενάρχης. Κ τὰ θέτει ὅλα εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τ προσφιλοῦς Ὁμογενείας. Ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Κλῆρ καὶ τὸ εὐλαβὲς Πλήρωμα ζητεῖ μόνον τὴν ἐμπιστοσ νην καὶ τὴν συμπαράστασίν του. Διὰ νὰ τὸ καθοδ γήσῃ ἀσφαλέστερον εἰς τὴν ἀνάντη ὁδὸν τῆς μεγάλη ἀποστολῆς του. Αἱ αὐθόρμητοι καὶ θερμόταται ἐκδη λώσεις τοῦ Ποιμνίου ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου Ποιμε νάρχου του, εἶναι ἡ καλλιτέρα ἐγγύησις, ὅτι, ὑπὸ τὴ συνετὴν ποιμαντορίαν του, θὰ γραφοῦν νέαι λαμπρ σελίδες εἰς τὴν βίβλον τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθοδοξία πρὸς δόξαν τοῦ Ἁγίου ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ!

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Β. καὶ Ν. κ. κ. ΙΑΚΩΒΟΣ

(Βιογραφικὸν Σημείωμα)

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου Κος Κος Ἰάκωβος, κατὰ κόσμον Δημήτριος Α. Κουκούζης, ἐγεννήθη τῷ 1911 εἰς τὸ χωρίον Ἅγιοι Θεόδωροι τῆς νήσου Ἴμβρου (κειμένης πρὸ τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ ἀνηκούσης ἀπὸ τοῦ 1923 εἰς τὴν Τουρκίαν), ἐξ εὐσεβῶν γονέων, Ἀθανασίου καὶ Μαρίας Α. Κουκούζη. Τὰ πρῶτα γράμματα ἐδιδάχθη εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον τῆς ἰδιαιτέρας γενετείρας του, τὰ δὲ ἐγκύκλια εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἡμιγυμνάσιον τῆς πρωτευούσης τῆς Ἴμβρου, Παναγίας.

Τῷ 1927 εἰσήχθη εἰς τὴν Ἱ. Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης, Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεφοίτησεν ἀριστοῦχος τῷ 1934. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του, ὑπηρέτησεν ἐπί τι χρονικὸν διάστημα (Ἰούλιος—Ὀκτώβριος 1934 εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Ἴμβρου καὶ Τενέδου, μεθ' ὅ, κληθεὶς ὑπὸ τοῦ τότε Μητροπολίτου Δέρκων καὶ πρώην Σχολάρχου, κυροῦ Ἰωακείμ, ἀνέλαβε καθήκοντα Ἀρχιδιακόνου καὶ Ἱεροκήρυκος τῆς Ἐπαρχίας Δέρκων, χειροτονηθεὶς τῇ 25ῃ Νοεμβρίου 1934 εἰς Διάκονον καὶ λαβὼν τὸ ὄνομα Ἰάκωβος.

Τῷ 1939, Μαρτίου 4, προσκλήσει τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς καὶ νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κου Κου Ἀθηναγόρου, ἦλθεν εἰς Ἀμερικὴν καὶ ὑπηρέτησε κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς Ἀρχιδιάκονος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, εἶτα δὲ ὡς Καθηγητὴς καὶ Ὑποδιευθυντὴς τῆς ἐν Pomfret, Conn., Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Τῷ 1940, Ἰουνίου 16, ἐχειροτονήθη εἰς Πρεσβύτερον ὑπὸ τοῦ τότε Ἐπισκόπου Βοστώνης καὶ νῦν Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων Σεβ. Κου Ἀθηναγόρου, καὶ τῇ 14ῃ Αὐγούστου 1940 προεχειρίσθη εἰς Ἀρχιμανδρίτην. Διετέλεσεν Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος ἐν Hartfort, Conn. (1940—1941), Ἱεροκῆρυξ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Νέας Ὑόρκης (1941—1942), καὶ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος St. Louis, Mo., ἀπὸ δὲ τοῦ 1942 μέχρι τοῦ 1954, τῆς μεγαλωνύμου Κοινότητος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἐν Boston, Mass. Ἐν τῷ μεταξύ, φοιτῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρτ, ἔλαβε τὸ Δίπλωμα τοῦ S.T.M., Μαΐστορος τῆς Ἱερᾶς Θεολογίας, παρ' αὐτῆς. Κατὰ τὰ 13 ταῦτα ἔτη ἀνέδειξε τὴν Κοινότητα Βοστώνης ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Τῷ 1950, ἐκλεγεὶς ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Ἐπίσκοπος Μιλήτου καὶ Σχολάρχης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν διπλῆν ταύτην τιμητικὴν διακονίαν, παραμείνας ἐν τῇ Κοινότητι Βοστώνης.

Τῷ 1954—55 διετέλεσε Διευθυντὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline, Mass.

Τῷ 1954, Δεκεμβρίου 17, ἐξελέγη παμψηφεὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Ἐπίσκοπος Μελίτης (Μάλτας), ὡς Βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων, ἑδρεύων ἐν Γενεύῃ, Ἑλβετίας. Κατὰ Μάρτιον τοῦ 1955 διωρίσθη Μόνιμος Ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ Ἐκκλησιῶν (World Council of Churches) ἐν Γενεύῃ, ἀναλαβὼν ἀμέσως τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

Τῷ 1956, Ἀπριλίου 4, προήχθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς Μητροπολίτην Μελίτης. Ἀντεπροσώπευσε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὡς καὶ ἄλλα Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα, εἰς ὅλα τὰ Συνέδρια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Ἐπιτροπῶν αὐτοῦ, ἐπισπασάμενος πάντοτε τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν λαμπρὰν ἐκπλήρωσιν πάσης ἀνατεθείσης αὐτῷ ἀποστολῆς.

Κατέχει τὰ Ὀρθόδοξα, Παγχριστιανικὰ καὶ «Οἰκουμενικὰ» ζητήματα ὡς ἄριστα. Ἔχει ἐπισκεφθῇ τοὺς Ἀρχηγοὺς ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, περιοδεύσας εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὁμιλεῖ καὶ γράφει, ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς, τὴν Ἀγγλικήν, τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Τουρκικήν. Ἔχει δημοσιεύσει πλεῖστα ἄρθρα, μελέτας, διατριβὰς κ.λ.π. Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστί. Ἐξέδιδε μέχρι τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον Ἀμερικῆς, τὸ «Μηνιαῖον Δελτίον Πληροφοριῶν», ἐν Γενεύῃ.

Τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἐπεσκέφθη καὶ κατὰ τὸ 1957 (Ἰούν.-Σεπτ.), δώσας σειρὰν διαλέξεων εἰς τὰς Θεολογικὰς Σχολὰς Boston University, Harvard καὶ Carroll Bible Institute, Evanston, Ill., παρακολουθήσας ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Μιχαήλ, ὡς ἐπίσημος ἐντεταλμένος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὰς συνεδρίας τῆς Ἐκτελεστικῆς καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ τὰς συνελεύσεις τῆς Παγκοσμίου Λουθηρανικῆς Ὁμοσπον-

ΜΙΑ ΚΑΤ' ΕΞΟΧΗΝ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ ΜΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΝ ΑΦΙΞΕΩΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΣΠΟΥΔΑΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Νύσσης Κου ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΕΙΝΑΙ ἀληθὲς ὅτι, παρὰ τὰς ἀπεράντους ἀποστάσεις τῆς μεγάλης ταύτης χώρας, ὑπάρχουν ὁμογενεῖς οἰκογένειαι αἱ ὁποῖαι δίδουν εἰς τὰ τέκνα των τὴν ὡραιοτέραν ἀνατροφήν. Ὑπάρχουν μητέρες αἱ ὁποῖαι δίδουν εἰς αὐτὰ τὴν χριστιανικωτέραν, ἑλληνικωτέραν καὶ ἀμερικανικωτέραν ἀνάπτυξιν.

Εἰς τὰς οἰκίας των, αἱ ὁποῖαι ἐνθυμίζουν «οἴκους» τῆς πρώτης Χριστιανικῆς ἐποχῆς, διατηροῦνται, μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον, τὰ σεμνὰ ἔθιμα καὶ ἡ Ἑλληνοαμερικανικὴ Ὀρθοδοξία. Ὄχι μόνον ὁδηγοῦν τὰ τέκνα των εἰς τὰς Ἑλληνικὰς συναναστροφάς, ὄχι μόνον ἀναπτύσσουν εἰς αὐτὰ διάφορα σημεῖα τῆς ἐνδόξου Ἑλληνορθοδόξου παραδόσεως, ἀλλὰ καὶ τὰ παρακολουθοῦν ἀδιάσπαστα εἰς κάθε ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς των.

Εἰς τὰς οἰκίας τῶν τοιούτων γονέων καίει ἡ καντήλα τῆς Ὀρθοδόξου Θρησκείας. Τὰ τέκνα των, ἀναπτυσσόμενα κατ' αὐτὸν τὸν ὡραῖον τρόπον, ἀποτελοῦν ὄχι μόνον τὴν δόξαν τῆς Ὁμογενείας καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ τὸ καύχημα τῆς φιλοξένου ταύτης χώρας μας.

Ἀλλ' ὅσος ἔπαινος καὶ τιμὴ ὀφείλονται εἰς τοὺς τοιούτους εὐλογημένους γονεῖς, οἱ ὁποῖοι μεγαλώνουν τὰ τέκνα των μὲ τὸν εὐσεβέστερον καὶ ἐπωφελέστερον τρόπον, τόση ἐξ ἄλλου κατάκρισις ὀφείλεται εἰς μερικοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐσωτερικὴν ἀνάπτυξιν τῶν τέκνων των ἐξέλαβον ὡς κάτι ἀνάξιον λόγου. Συναντᾷ ἀτυχῶς κανεὶς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι — διατὶ νὰ τὸ κρύπτωμεν — ἀδιαφοροῦν τελείως διὰ τὴν ἑλληνοπρεπῆ καὶ ὀρθοδοξοπρεπῆ μόρφωσιν τῶν τέκνων των. Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον δὲν ἐφρόντισαν νὰ τὰ στείλουν καὶ εἰς τὴν οἰκίαν των δὲν ἐφρόντισαν νὰ ἀναπτύξουν τὰ Ἑλληνικὰ ἐκεῖνα ἔθιμα, τὰς Ἑλληνικὰς ἐκείνας ἀρετὰς διὰ τὰς ὁποίας ὁμολογουμένως μᾶς θαυμάζουν καὶ οἱ ἐπίσημοι τῆς χώρας ταύτης, συνιστῶντες ὅπως μὴ ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ αὐτάς, διότι συμβάλλουν εἰς τὴν πρόοδον τῆς Ἀμερικῆς.

Δυστυχῶς, ἐνῷ ἔχομεν παντοῦ σήμερον ἐν Ἀμερικῇ μὲ τὰς 387 Κοινότητάς μας, Κατηχητικὰ Σχολεῖα θαυμασίως ὠργανωμένα ἔστω καὶ εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ὑπάρχουν ἀκόμη ὁμογενεῖς γονεῖς οἱ ὁποῖοι, διὰ διαφόρους προφάσεις, στέλλουν τὰ τέκνα των, ὅπως ἰδίοις ὄμμασιν ἀντελήφθημεν, εἰς ἄλλων Δογμάτων Κατηχητικὰ Σχολεῖα.

Εἰς τοὺς τοιούτους γονεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐμβαθύνουν εἰς τὴν ἀνυπολόγιστον ζημίαν ἡ ὁποία προσγίνεται εἰς τὴν οἰκογένειάν των, δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι σήμερον παρουσιάζεται δι' αὐτοὺς ἡ καλυτέρα εὐκαιρία διὰ νὰ ἀνακρούσουν πρύμναν.

Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Κος Κος Ἰάκωβος, ἀνὴρ προικισμένος μὲ ζῆλον οὐ τὸν τυχόντα, μὲ ἐργατικότητα παροιμιώδη, μὲ σκέψιν φωτεινὴν καὶ δρᾶσιν ἀεικίνητον, ἀκολουθῶν τὴν γραμμὴν τῶν μεγάλων προκατόχων του, Ἀλεξάνδρου, Ἀθηναγόρου καὶ Μιχαήλ, θέλει νὰ ἀναλώσῃ τὸν ἑαυτόν του εἰς τὴν θρησκευτικὴν καὶ ὁμογενειακὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐνταῦθα Ὁμογενῶν. Ἔχει τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν νὰ μὴ παραλείψῃ οὔδὲ στιγμὴν ἀπὸ τὸ νὰ προσθέσῃ νέας, μεγάλας καὶ ἐνδόξους σελίδας εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογενείας μας, χάριν τῶν ἐνταῦθα Ὁμογενῶν.

Ἂς τὸν βοηθήσουν ὅλοι οἱ γονεῖς ὅπως θὰ τὸν βοηθήσουν καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ ἐπίσκοποι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ὅπως γενικῶς ἀνομολογεῖται.

Τὴν μοναδικὴν αὐτὴν ψυχολογικὴν περίστασιν ὀφείλουν, ἔστω καὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, νὰ ἐπωφεληθοῦν ὅσοι ὁμογενεῖς γονεῖς ἔδειξαν ἕως τώρα ἐγκληματικὴν ἀδιαφορίαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ὀρθοδοξοελληνοπρεπῆ ἀνάπτυξιν τῶν τέκνων των. Τώρα, ὅπου ὅλος ὁ κόσμος λέγει καὶ γράφει τὰ ὡραιότερα πράγματα διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν Ὁμογένειαν, εἶναι καιρὸς διὰ νὰ ἐπωφεληθοῦν ὅλοι οἱ γονεῖς τὴν ψυχολογικὴν αὐτὴν στιγμὴν ὑπὸ τὸν νέον μας, ἐξαιρετικῶς ἀκούραστον καὶ αὐτὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἀρχηγόν μας, τὸν ἀπὸ Μελίτης Ἰάκωβον.

ίας ἐν Μιννεαπόλει, καὶ τῆς North American Conference f Faith and Order, ἐν Oberlin, Ohio.

Ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου ξελέγη ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουενικοῦ Πατριαρχείου τῇ 14ῃ Φεβρουαρίου 1959.

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΣ, χωρὶς νὰ ζητοῦν τίποτε, προσφέρουν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας, καὶ μορφώνουν ἀρίστους, συνειδητοὺς Ἑλληνορθοδόξους Χριστιανούς.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

ΚΕΙΜΕΝΑ, ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ, ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ
Διευθυντοῦ Παιδείας καὶ Ἑλληνικῶν Γραμμάτων

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ τοῦ 1821 κρατᾷ, ὅπως εἶναι γνωστό, θέση ξεχωριστὴ ὄχι μόνο στὴν ἱστορία τῆς θρυλικῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἀλλὰ καὶ στὴν παγκόσμια ἱστορία.

Τὸ περιεχόμενό της — προσήλωση στὸ ἰδανικὸ τῆς ἀνεξαρτησίας, ἀγῶνες σκληροί, ἡρωϊσμοὶ ὑπεράνθρωποι, θυσίες ἀφάνταστες, συμπαράσταση τῶν ἐλευθέρων συνειδήσεων, ἡ τελικὴ νίκη — παραμένει καὶ θὰ παραμένῃ πηγὴ θαυμασμοῦ, ἐμπνεύσεων καὶ δυνάμεων τόσο γιὰ τοὺς Ἕλληνες, ὅσο καὶ γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἄτομα ποὺ πιστεύουν στὶς αἰώνιες ἀξίες τῆς ζωῆς ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες ἡ ἀξία τῆς ἐλευθερίας προβάλλει πάντοτε ἀπαιτητικὴ καὶ πάντοτε ἐπιβλητικὴ καὶ ὑποβλητική.

Τὸ μῆνα αὐτὸ κλείνουν 138 χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ὁριστικῆς καὶ τῆς καθολικῆς ἐξεγέρσεως, ἡ ὁποία ὡδήγησε τελικὰ στὸ θαῦμα — στὴν ἐθνικὴ ἀποκατάσταση τῆς Γενέτειρας.

Ἔτσι, καθὼς μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά μας στρέφονται φυσικώτερα καὶ ἀβίαστα πρὸς τὰ μεγάλα γεγονότα τοῦ Εἰκοσιένα, νομίζομε σκόπιμο νὰ παραθέσωμε, ἀντὶ συστηματικοῦ μελετήματος, μερικὰ κείμενα, γραμμένα κατὰ τὴ διάρκεια τῶν γεγονότων αὐτῶν. Τὰ κείμενα αὐτά, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἴσως ἀπὸ τὰ πιὸ ἀντιπροσωπευτικά, μιλοῦν αὐθεντικώτερα καὶ πειστικώτερα ἀπ' ὅλες τὶς ἀναλύσεις τοῦ Δράματος, καὶ ξεσηκώνουν μέσα μας, πιὸ φυσικὰ καὶ πιὸ αὐθόρμητα, τὰ αἰσθήματα τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς ὑπερηφάνειας, ἀλλὰ καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν εὐθυνῶν καὶ τῶν ὑποχρεώσεών μας.

* * *

Α —

. . . Ἀφοῦ τὸ πολυαιώνιον σκότος τῆς δουλείας ἐξέγραψεν ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν ἐθνῶν τὴν βασίλισσαν ὅλων τῶν γενεῶν, τὴν γενεὰν τῶν Ἑλλήνων, ἐξάλειψε ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ζώντων ὡς καὶ αὐτὰ τὰ σεβαστὰ ὀνόματα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, ἄφησεν ὡς γνωρίσματα τῶν τόπων τὰ στίγματα τῆς τρισβαρβάρου ὀνοματοθεσίας καὶ ἐπαρουσίασε τὴν ἁλυσοδεμένην αὐτὴν γενεὰν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ κόσμου εἰς ὄνειδος ὅλων καὶ ἐμπαιγμόν. Ὡς καὶ αὐτὴ τῶν μεγαλείων τῆς γενεᾶς ἐκείνης ἡ μνήμη, ἡ ὁποία ὡς ἀνέσπερον σέλας ὡδηγοῦσε τὸν μεταξὺ τοῦ σκότους τῆς παρούσης γενεᾶς πλανώμενον παρατηρητὴν εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς ἀτελευτήτου τῆς ἀρχαιότητος δόξης, ὡς καὶ αὐτή, λέγω, ἡ μνήμη, ἀντὶ νὰ κινήσῃ τὸ ἔλεος καὶ τὴν συμπάθειαν, κατέκρινεν ἀκόμη περισσότερον καὶ ὅλως διόλου παρέδιδεν εἰς τὸ ὄνειδος καὶ τὸν ἐμπαιγμὸ τῶν ἐθνῶν τοὺς δυστυχεῖς Ἕλληνας. . . .

Ἡ φωνὴ τῆς πίστεως, καταβαίνουσα ἀπὸ τὰ ὕψη τ οὐρανοῦ, ἠχοῦσε γλυκὰ εἰς τὴν καρδίαν (τοῦ Ἕλλ νος) καὶ τὸν ἔφερε τὰ εὐαγγέλια τοῦ μέλλοντος, καὶ μ νος ὁ θεόπεμπτος ἐκεῖνος τῆς πίστεως ἦχος ἀπεκατ σταινε φορητὸν τὸν τραχὺν ἦχον τῶν ἁλύσων του. . .

Ἦλθε τέλος πάντων τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, κα ὃν ἔνευσεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀδυνάτου Ἕλλ νος νὰ ἀποτινάξῃ, ἀγωνιζόμενος, τὸν ὀνειδισμόν το Χωρὶς χαλκίνην περικεφαλαίαν, χωρὶς μανδύαν καὶ ρο φαίαν, κατεβαίνει εἰς τὴν πάλην καὶ παρουσιάζεται ὁ τὸ παιδίον τοῦ Ἰεσαὶ ἔμπροσθεν εἰς τὸν γίγαντ Γολιάθ. . . .

Ἀπαρνηθεὶς τὸν ἑαυτόν του (ὁ Ἕλλην) ἐσήκωσε εἰς τοὺς ὤμους τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου καί, εἰς ἔκπλι ξιν ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ μνημόσυνον ὅλων τῶν αἰώνω τὸν ἔστησε μὲ τὰ ἀδύνατά του χέρια εἰς τὰς κορυφὰς τῶ μιναρέδων, τοὺς ὁποίους ἀσεβὲς χέρι ἐστήλωσεν εἰς τῆ Χριστοῦ ἐκκλησίας τὰ ἐρείπια. . . .

Εἶδε τότε ὁ ἐξευγενισμένος ἄνθρωπος τῆς Εὐρώπη καὶ τῆς Ἀμερικῆς ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τ εἶναι, ἕνας νέος κόσμος, ἤκουσεν ὁ θεοσεβὴς χριστιανὸ τῶν δύο ἡμισφαιρίων εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του ὅτι ἐν Τριάδι Θεὸς δοξολογεῖται μεγάλῃ φωνῇ . . . καὶ εἰ θὺς βήματα, ἄμβωνες, θέατρα, καθέδραι, ὅλα χαιρετοῦ τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Βι βλιοθῆκαι ὁλόκληροι γράφονται ὑπὲρ τοῦ Ἕλληνος, ο ἐφημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου γίνονται ἐφημερίδες τῆ Ἑλλάδος, ἡ κοινὴ δοξασία ἐξοπλίζει τὸν Ἕλληνα μὲ τὴ ἀκαταμάχητόν της πανοπλίαν. . . .

(Ἀποσπάσματα ἀπὸ λόγον τοῦ Σπυρίδωνος Τρ κούπη κατὰ τὴν 17ην Ὀκτωβρίου 1827. Ὁ λόγο αὐτός, δημοσιευμένος στὴν Γενικὴ Ἐφημερίδα τῆ Ἑλλάδος, ἐκφωνήθηκε στὴν Αἴγινα. Ἡ Γ.Ε.Ε. ἐ ποσημειώνει: Εἶναι ἀνάγκη νὰ σημειώσωμεν ἐδῶ ὅτι ἐνῷ ἐκφωνεῖτο ὁ λόγος, δὲν μᾶς ἦσαν γνωστ τὰ περιστατικὰ τῆς μάχης — τῆς ναυμαχίας ἐν Νε κάστρῳ μεταξὺ τῶν Τουρκοαιγυπτιακῶν καὶ τῶ συμμαχικῶν τριῶν Μεγάλων Δυνάμεων στόλων)

Β —

. . . The mention of Greece fills the mind with th most exalted sentiments, and arouses in our bosoms th best feelings, of which our nature is susceptible. Su perior skill and refinement in the arts, heroic gal lantry in action, disinterested patriotism, enthusiasti zeal, and devotion in favor of public liberty are as

ciated with our recollection of ancient Greece. That ich a country should have been overwhelmed and so ng hidden, as it were, from the world under a oomy despotism, has been a cause of unceasing and eep regret to generous minds for ages past. It was atural, therefore, that the reappearance of these eople in their original character, contending in favor f ther liberties, should produce that great excitement nd sympathy in their favor, which have been so sig- ally displayed throughout the United States. A trong hope is entertained that these people will re- eive their independence and reserve their equal sta- ion among the nations of the earth.

(Extracts from James Monroe's annual Message to Congress. 17th Congress, Second Session, Monday, December 2, 1822).

' —

. . . We take great pleasure in laying before our eaders the following circular letter, addressed by the tudents in the Theological Seminary at Andover, to heir fellow students in all the colleges and higher eminaries in our country. It augurs well in favor of he ultimate triumph of the Greeks to find their cause wakening such a sympathy in the breasts of our outh — of that generation which is just now entering pon the stage of action and which is therefore to ontitute the sinew and strength of our nation for any years to come. . . .

What though their tribute be not large, it is yet ne of those streams which will serve to swell the tide f effort; — and if the eagle of victory and of liberty hall have perched upon the Parthenon, the Govern- ent should see fit to appropriate this offering in the anner proposed, it may constitute such a token of ympathy and friendship between Greece and the merican people, as shall link them together in the losest bonds, and thus promote the mutual and high- st interests of either nation. It will at least afford the ovel and interesting spectacle of Greece, the mother f free institutions, and nurse of intellect, receiving, n her fallen state, the sympathies, the encourage- ents, and the aids of a land, wrich, in her prime, she ever knew; and which, inheriting from her both free- om and liberty treasures, regards her with filial vene- ation, and claims to be the latest born of her pos- erity. . . .

"In behalf of the members of the Theological Sem- ary in this place, we beg leave to address you on a bject, which we are confident has already excited our attention. . . .

The case is not imaginary. It is the day before us. he Greeks, to whom learning is a birthright, and reedom peculiarly an inheritance, have broken the tters of their bondage, and in their struggle they ave looked to America as the sanctuary of liberty and religion, and they have besought us by all the sympathies of freedom and fellow Christians, not to let them perish in so noble a conflict. Nor has their voice been disregarded. . . .

"In concluding, we remark that the object to be gained by the plan proposed, is not so much the pecuniary aid, we may afford the Greeks, as the public testimony, which in this way will be given to our fellow-citizens and to the Greeks that the young men in all our seminaries of education, have heard and regarded the cry of a Christian civilized people struggling with their persecutors — civilized people, contending with their savage oppressors, and a people whose ancestors were the highest in the course of human improvement, driving forth a nation of untutored barbarians, from the land where learning and refinement once had their abode, and where the Muses still love to linger. . . ."

('Αποσπάσματα ἀπὸ τὸ κύριο ἄρθρο τῆς ἐφημερίδος New York Commercial Advertiser, Δεκεμβρίου 23, 1823 καὶ ἀπὸ τὸ ψήφισμα τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Andover, Δεκ. 13, 1823. Συλλογὴ Καθηγητοῦ D. M. Robinson.

Δ —

Oh. Greece, reviving Greece! Thy name
Kindles the scholar's and the patriot's flame . . .
And is there none to arm in thy defence?
No ardent, generous, devoted youth,
To pledge is fortunes and his truth,
And, nobly exil'd, cross the wave,
To join the oppress'd, and aid the brave?

Go forth, if such there be, go forth;
Stand by that nation in her second birth.

(The "Vision of Liberty" — recited at the meeting of the Phi Beta Kappa Society at Harvard College, August 26, 1824, with the philhellene Lafayette as guest.—"Hellas Observed" by S. A. Larrabee).

* * *

Ὁ Ἀμερικανικὸς Ἑλληνισμός, σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς τοῦ Γένους, θὰ αἰσθανθῇ βαθύτατα ὅλα ὅσα συμβολίζει ἡ μεγάλη ἐπέτειος. Ἡ ἐκκλησία, τὸ σχολεῖο, τὰ ἱδρύματα, ἡ κοινότητα, οἱ ὀργανώσεις, ὅλοι οἱ θεσμοὶ καὶ οἱ παράγοντες θὰ διατρανώσουν ἀσφαλῶς κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο τὴν προσήλωσή μας στὶς ἀξίες τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς περηφάνειας μας σὰν μελῶν μιᾶς ὁμάδος Ἀμερικανῶν πολιτῶν τῆς ὁποίας οἱ ρίζες ἁπλώνονται στὴν Ἑλληνικὴ γῆ, στὴ γῆ τῶν ἡρώων τοῦ Εἰκοσιένα.

Ὅλες ὅμως αὐτὲς οἱ συγκινήσεις μικρῶν καὶ μεγάλων πρέπει νὰ ἀξιοποιηθοῦν, νὰ πάρουν σχῆμα, νὰ γίνουν πράξη συγκεκριμένη.

Στὸ παρελθόν, ὅταν ἡ Ἑλλάδα συνέχιζε ἀκόμη τοὺς ἔνοπλους ἀγῶνες της γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση ὅλων τῶν ἐδαφῶν καὶ ὅλων τῶν τέκνων της, κατὰ χιλιάδες οἱ ὁμογενεῖς, ἀψηφώντας τὰ πάντα, μετεῖχαν ἄμεσα στοὺς ἀγῶνας αὐτούς. Τίποτε δὲν τοὺς ἔκαμε

Η 25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Διπλοῦν τὸ ΧΑΙΡΕ! ποὺ ἀκούει τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν ἐπέτειον ὁ Ἑλληνορθόδοξος κόσμος. Καὶ διπλῆ ἡ χαρά του. Εἶναι τὸ ΧΑΙΡΕ τοῦ Ἀρχαγγέλου πρὸς τὴν Παρθένον Μαρίαν καὶ τὸ ΧΑΙΡΕ τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ στόμα τοῦ Ἐθνικοῦ Ποιητοῦ πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν. Καὶ οἱ δύο χαιρετισμοὶ ἔχουν τὸ αὐτὸ πνεῦμα· εἶναι χαιρετισμοὶ τῆς ἀπολυτρώσεως. Τῆς ψυχικῆς σωτηρίας καὶ τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας. Δι' αὐτὸ καὶ εἶναι ἡνωμένοι καὶ ἀδιάσπαστοι μέσα εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Λαοῦ. Καὶ τὰς ἑορτάζει ὡσὰν μίαν καὶ ἀδιαχώριστον. Καθὼς ἀδιαχώριστοι εἶναι μέσα εἰς τὴν συνείδησίν του αἱ ἰδέαι: «Πίστις καὶ Πατρίς», «Ἑλλὰς καὶ Ὀρθοδοξία». Τὸ σύμβολον τῆς πολιτικῆς του ἐλευθερίας, ἡ σημαία του, εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὸ σύμβολον τῆς ψυχικῆς σωτηρίας, ὁ Σταυρός! Ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι ὕμνος «κυριαρχίας», οὔτε ὕμνος ὑπεροχῆς ὑπεράνω ὅλων, ἀλλ' ὕμνος πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν ἀπελευθερώτριαν ἀπὸ τὴν δουλείαν. Καὶ ὡς τοιοῦτ εἶναι πανανθρώπινος. Ὅπως πανανθρώπινον χαρ κτῆρα εἶχε καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις, τῆς ὁπ ας τὴν ἐπέτειον πανηγυρίζει τὴν 25ην Μαρτίου ὄχι μ νον ἡ Ἑλλάς, ἀλλὰ μαζί της καὶ ὁλόκληρος ὁ ἐλεύ ρος κόσμος. Καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τούτου ἡ μεγάλη κ ἔνδοξος Ἀμερικανικὴ Ὁμοσπονδία. Ἡ ὁποία ἐκ τ πρώτων ἔτεινε χεῖρα βοηθείας πρὸς τὴν ἀγωνιζομ νην διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της Ἑλλάδα, καὶ μὲ τ αὐτὴν κατανόησιν συνεχίζει, ἀδιακόπως, τὴν ἐκδήλ σιν τῆς πολιτικῆς τῆς φιλίας καὶ ἐνισχύσεως πρὸς τ σύγχρονον Ἑλλάδα, φίλην καὶ σύμμαχον. Μὲ χαρ δὲ καὶ ὑπερηφάνειαν παρακολουθεῖ κατ' ἔτος ἡ Ἀ μερικὴ τὰς ἐθνικὰς παρελάσεις κατὰ τὸν ἑορτασμ τῆς 25ης Μαρτίου, κατὰ τὰς ὁποίας παρελαύνει αὐ ἡ ἰδία ἡ Ἑλλάς. Ἡ αἰωνία καὶ ἀθάνατος Ἑλλάς, ὁποία εἶναι ἡ Ἐλευθερία!

νὰ πιστέψουν, ὅτι οἱ δικές των ὑποχρεώσεις ἔναντι τῆς ἀγωνιζομένης πατρίδος εἶναι μικρότερες ἀπὸ τὶς ὑποχρεώσεις ἀπέναντί της τῶν ἀδελφῶν των, ποὺ εἶχαν μείνει ἐκεῖ. Ἦσαν ἀκόμα οἱ πρῶτοι ὁμογενεῖς οἱ ξενητεμένοι Ἕλληνες, ἕτοιμοι νὰ ἀκούσουν καὶ νὰ πειθαρχήσουν σὲ κάθε κάλεσμα ἀπὸ τὴν πατρικὴ γῆ.

Σήμερα, ὅπως εἶναι πιὰ φανερό, τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. Δομὴ καὶ μορφὴ τῆς ὁμάδος μας ἔχουν ἀλλάξει. Τὰ μέλη της εἶναι πρῶτα ἀπὸ ὅλα καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα πολῖτες τῆς χώρας αὐτῆς καὶ τύποις καὶ οὐσίᾳ. Τὸ πρᾶγμα εἶναι καὶ φυσικὸ καὶ εὐνόητο. Παρὰ τοῦτο ὅμως οἱ ὑποχρεώσεις ὅλων τῶν μελῶν τῆς ὁμάδος, παλαιῶν καὶ νέων, ἔναντι τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι μικρές. Ἀντιθέτως. Εἶναι τόσο ἔκδηλες, ὅσο καὶ μεγάλες. Φυσικὰ τὸ περιεχόμενο καὶ ἡ μορφὴ των προσλαμβάνουν σήμερα νέο νόημα καὶ νέο χαρακτῆρα. Οἱ Ἀμερικανοὶ πολῖτες κινοῦνται, ἐνεργοῦν καὶ ἐκδηλώνονται κάτω ἀπὸ τὰ συνθήματα καὶ τὰ σύμβολα τῆς δικῆς των πατρίδος. Ἀλλά, καθὼς ὅλα αὐτὰ συμπίπτουν σχεδὸν μὲ ὅ,τι εἶναι σαφῶς Ἑλληνικό, τὸ περιθώριο τῶν ἰδιοτύπων ἐπιδόσεων τῆς ὁμάδος δὲν περιορίζεται.

Ἔτσι, ἂν ἡ ὁμάδα νοιώθῃ ὄντως τὴν κληρονομιὰ μὲ τὴν ὁποία βαρύνεται καὶ ἂν ἑρμηνεύῃ σωστὰ τὴν ἀποστολή της, μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ἐπιδίδεται συστηματικὰ σὲ ἀγῶνες πνευματικοὺς τόσο ἀναγκαίους σήμερα, ὅσο ἐπιβεβλημένοι ἦσαν οἱ ἔνοπλοι ἀγῶνες στὸ παρελθόν.

Τὸ περιεχόμενο τῶν πνευματικῶν αὐτῶν ἀγώνων ἔχει ἤδη καθορισθῆ στὶς γενικές του γραμμές. Ἡ ὠργανωμένη, ἡ συστηματικὴ προσπάθεια νὰ διατηρήσωμε τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς φυλετικῆς μας φυσιογνωμίας, νὰ βελτιώσωμε τὴν πολιτιστική μας προσφορὰ στὴν εὐρύτερη Ἀμερικανικὴ ζωὴ καὶ νὰ σταθοῦμε συγχρόνως ὁ ζωντανὸς κρῖκος μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀμερικῆς εἶναι προσπ θεια ἐθνικοπολιτιστικὴ ἀνεκτίμητης ἀξίας.

Προσέλαβε ἡ προσπάθεια αὐτὴ ὅλη τὴν ἔκτασ καὶ ὅλη τὴν ἔνταση καὶ ὅλη τὴν ποιότητα, ποὺ μπ ρεῖ καὶ ποὺ πρέπει νὰ προσλάβῃ; Προφανῶς ὄχι.

Ἐπέτειοι, ὅπως ἡ ἐπέτειος τοῦ Εἰκοσιένα, ἡ ὁποί εἶναι τόσο κοντὰ στὴν ψυχὴ τοῦ Ἕλληνα ὅσο κ στὴν ψυχὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ, εἶναι ἕνα ὡραῖο κίνητρ καὶ μιὰ παρωθητικὴ δύναμη σημαντικώτατη. Ὅ, χρειάζεται εἶναι τὸ πρόγραμμα.

Ἀλήθεια, τί τὸ συγκεκριμένο θὰ μπορούσαμε ν κάνωμε, ὥστε τὸ δεδομένο αὐτὸ νὰ ἐκτιμηθῇ καὶ ν ἀξιοποιηθῇ στὸν ἀνώτατο δυνατὸ βαθμό;

1. Γενικά, πρέπει νὰ συνειδητοποιήσωμε πλήρω τὸ εὐρύτερο ἐκπαιδευτικό μας πρόγραμμα, ἐπεξερ γασμένο ἤδη ἀρτιώτατα, καὶ νὰ τὸ θέσωμε σὲ ἐφαρ μογή. Χωρὶς πλατειά, συγχρονισμένη, εὐρύτατη Ἑλ ληνικὴ παιδεία, δὲν μποροῦμε νὰ κρατηθοῦμε σ' ἐπαφ μὲ τὸν ὡραῖο καὶ δυναμογόνο κόσμο τῆς Ἑλλάδος

2. Εἰδικώτερα, μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ παρωθή σωμε τοὺς ὁμογενεῖς ἐπιστήμονας καὶ τοὺς εἰδικούς παλαιοὺς καὶ νέους, νὰ φέρουν στὴν ἐπιφάνεια ὅλ ἐκεῖνα τὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα ἐπιμαρτυροῦν τὴ συμμε τοχὴ τῆς Ἀμερικῆς στὸν ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴ ἀνεξαρτησία της. Πράγματι, ἡ ὁμάδα μας βαρύνε ται μὲ τὸ ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ χρέος νὰ σχηματίσ μεθοδικά, ἐπιστημονικά, τὸ σχετικὸ ἀρχεῖο. Βιβλιο θῆκες, ἀρχεῖα συλλόγων, ἑταιριῶν, ἐφημερίδων, ἰδ ωτῶν, κρατοῦν στὸ σκότος καὶ στὴν ἀφάνεια πλῆθο στοιχείων. Ἡ ἔρευνα, ἡ μελέτη καὶ ἡ ταξινόμηση τῶ στοιχείων αὐτῶν δὲν θὰ πλουτίσουν ἁπλῶς τὴν ἱστο ρία τῶν ἑλληνοαμερικανικῶν σχέσεων. Θὰ χρησιμεύ σουν συγχρόνως σὰν τὰ πιὸ θετικὰ καὶ τὰ πιὸ ψυχο λογημένα παρωθήματα γιὰ τὴν τόνωση τῶν σχέσεω αὐτῶν.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὑπὸ ΒΑΣ. Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ, Δ.Ο.Θ.

) Ὁ χαρακτὴρ τῆς Ἑορτῆς.

Ἡ «Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» δὲν εἶναι ἁπλῶς μία ἑορτὴ τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε μία, ἔστω καὶ σημαντικωτάτη, ἱστορικὴ ἐπέτειος. Εἶναι ἡ ἐπέτειος τῆς νίκης. Τῆς διασώσεως τῆς Ὀρθοδοξίας. Τοῦ θριάμβου τῆς Ἐκκλησίας. Ἔπειτα ἀπὸ ὑπερεκατὸν ἐτῶν ἀγῶνας καὶ αἱματηροὺς διωγμούς. Μὲ πολλὰς μεταπτώσεις. Ἀλλὰ μὲ ἕνα τελικὸν σκοπόν: τὴν ἀλώβητον διάσωσιν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Λατρείας. Ὁ θρίαμβος αὐτὸς ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἐνῷ τὰ ἀγαθά του ἀποτελέσματα ἔγιναν κτῆμα ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Χριστιανωσύνης γενικῶς. Διὰ νὰ κατανοήσωμεν βαθύτερον τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, πρέπει νὰ ἑρμηνεύσωμεν τὴν Εἰκονομαχίαν.

) Τὰ αἴτια τῆς Εἰκονομαχίας.

Διατὶ ἐκηρύχθη ἡ Εἰκονομαχία; Αἱ ἐκδοχαὶ εἶναι πολλαί. Καὶ ὄχι σύμφωνοι πρὸς ἀλλήλας. «Διὰ νὰ περιορισθοῦν αἱ ἀκρότητες τοῦ τρόπου λατρείας». Διὰ νὰ μειωθῇ τὸ κῦρος τῆς Ἐκκλησίας». «Διὰ νὰ περιορισθῇ ἡ ἀνάμιξις αὐτῆς εἰς τὴν κοσμικὴν ζωήν». Διὰ νὰ ὑποβοηθηθῇ ἡ εἰς τὸν Χριστιανισμὸν προσέλευσις τῶν Μωαμεθανῶν καὶ ἄλλων, τῶν ὁποίων ἡ θρησκεία ἀπηγόρευε τὴν χρῆσιν εἰκόνων». «Διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἐπιτελουμένη κοινωνικὴ μεταρρύθμισις». «Διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἡ Ἐκκλησία εἰς μίαν ἀναγέννησιν». «Διότι ἦτο μία ἱστορικὴ ἀνάγκη». Καὶ ἀκολουθοῦν ἄλλαι διάφοροι ἐκδοχαί. Ἰσχυροὶ ἐγκέφαλοι κατηναλώθησαν διὰ τὴν ὑποστήριξιν μιᾶς ἐκάστης ἐκδοχῆς. Ἂς τοὺς ἀφήσωμεν νὰ ἀσχολῶνται. Τὴν ἀπάντησιν τὴν ἔδωσαν οἱ Μάρτυρες τῶν Εἰκονομαχιῶν. Ἁπλῆν. Μεγαλειώδη. Γραμμένην μὲ τὸ αἷμά των. Καὶ δικαιωμένην ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν. Καὶ ἡ ἀπάντησις εἶναι, ὅτι «Ἱστορικὴ ἀνάγκη» ἦτο ὄχι ἡ καταργησις τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἀλλ' ἡ ἀναστήλωσις αὐτῶν. Ἐὰν ἱστορικὴ ἀνάγκη ἦτο ἡ καταργησίς των, δὲν ἐπεβάλλετο, μάλιστα ἔπειτα ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησιν τόσης βίας ὑπὸ πανισχύρων αὐτοκρατόρων. Ποῦ εἶναι οἱ Εἰκονομάχοι; Ποῦ εἶναι οἱ Εἰκονοκλάσται τῆς χθὲς καὶ τῆς σήμερον; Διατὶ ἐπὶ χίλια καὶ πλέον ἔτη μετὰ τὴν ἀναστήλωσιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἐνῷ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν καὶ πολλαχόθεν ἐβάλλετο, δὲν ἀνεβίωσεν ἡ Εἰκονομαχία; Ἀφ' ὅτου ἡ Ἁγία Ἑβδόμη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος θεοπνεύστως ἐτύπωσε τὴν συμβολικὴν σημασίαν τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἡ Εἰκονομαχία ἔκτοτε ἐξηφανίσθη διὰ παντός, καθὼς ἐξηφανίσθησαν καὶ αἱ λοιπαὶ αἱρέσεις καὶ ἀγωνίαι καὶ ἀναπότρεπτοι λοξοδρομήσεις τοῦ ἀνησύχου καὶ ἐρευνητικοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἐν τῇ, ὑπὲρ ἄνθρωπον καὶ κατὰ Θείαν παραχώρησιν, προσπαθείᾳ αὐτοῦ, μ ό ν ο υ, ὅπως διατυπώσῃ τὰς δογματικὰς ἀληθείας τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ διαμορφώσῃ τὴν Θείαν Λατρείαν.

3) Ἡ Εἰκονομαχία ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλα δεινὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν τὰς εὐρυτέρας ἐπιδιώξεις τῆς Εἰκονομαχίας, πρέπει νὰ συγκρίνωμεν αὐτὴν πρὸς ἕτερα ἐξ ἴσου μεγάλα, ἱστορικὰ δεινὰ τῆς Ἐκκλησίας: τὸν Ἀρειανισμόν, τὰς Σταυροφορίας, τὸ Σχίσμα. Ὅλα αὐτὰ τὰ δεινὰ εἶχον ἐπίσης τὰς εὐλογοφανεῖς — διὰ τὴν ἐποχήν των — ἀφορμάς. Ἀλλὰ τί θὰ διετηρεῖτο ἀπὸ τὸν Θεῖον χαρακτῆρα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐὰν τυχὸν ἐπεκράτει ὁ Ἀρειανισμός; Τί θὰ διεσώζετο ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἐὰν δὲν ἐξεδιώκοντο οἱ «Σταυροφόροι»; Τί θὰ ἀπέμενεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἐὰν ὑπετάσσετο εἰς τὴν Ρώμην; Ποῖος ἱστορικὸς θὰ ἠδύνατο νὰ προβλέψῃ ποῦ θὰ ἐσταματοῦσεν ἡ μεταρρύθμισις τῶν Ἰσαύρων, ἡ Εἰκονομαχία, καὶ ποῦ θὰ συνεκρατεῖτο ἡ «κοινωνικὴ ἀναγέννησις», ἡ ὁποία ὑπὸ τοιούτους κακοὺς οἰωνοὺς εἶχεν ἀρχίσει; Ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅλα τὰ δεινὰ τῆς Ἐκκλησίας ἤρχισαν «μὲ ἀγαθὰς προθέσεις» ἀναγεννήσεως, «ἐξυγιάνσεως» κ.τ.λ. διὰ νὰ ἀποκαλυφθοῦν ὡς μάστιγες αὐτῆς, θὰ ἀντιληφθῶμεν καλλίτερον εἰς ποῖον χάος θὰ ὡδήγει μία τελικὴ ἐπικράτησις τῶν Εἰκονομάχων. Θὰ ἤρκουν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν δέκα αἰῶνες, διὰ νὰ ἀνακτήσῃ ὅ,τι θὰ ἔχανεν, ἐὰν δὲν ἠγωνίζετο ὅπως ἠγωνίσθη, διὰ νὰ καταγάγῃ τὴν περιφανῆ ταύτην νίκην τῆς Ὀρθοδοξίας;

4) Ἡ ἀναστήλωσις τῶν ἱερῶν εἰκόνων.

Ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις εὐηργέτησε τὴν Ἐκκλησίαν ἡ ἀναστήλωσις τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἀφ' ὅτου ἡ Ἁγία Ἑβδόμη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐδογμάτισε τὴν συμβολικὴν σημασίαν αὐτῶν. α) Συνετέλεσεν εἰς τὴν συνέχισιν τῆς ἀπονομῆς τιμῆς καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰ εἰκονιζόμενα ἅγια πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἴσως νὰ ἔπαυον νὰ τιμῶνται μὲ τὴν κατάργησιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὸν Προτεσταντισμόν. β) Νέα ἀκμὴ τῆς ζωγραφικῆς ἐσημειώθη μὲ τὴν προαγωγὴν τῆς ἱερᾶς εἰκονογραφίας, ἐπλουτίσθησαν οἱ

(Συνέχεια εἰς τὴν 85ην σελίδα)

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΤΡΙΠΟΔΑΚΗ

ΔΥΟ εἰδῶν εἶναι ἡ νηστεία καὶ διπλοῦς ὁ σκοπός της. Ὁ πρῶτος σκοπὸς τῆς νηστείας, ὁ περιορισμὸς εἰς τὸ εἶδος καὶ εἰς τὸ ποσὸν τῆς ἀναγκαίας τροφῆς, εἶναι ἕνα μέσον ποὺ βοηθεῖ τὸν ἄνθρωπον νὰ περιορίσῃ καὶ νὰ νικήσῃ τὴν ἐντὸς αὐτοῦ ἁμαρτίαν, νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ κυριαρχήσῃ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς μανθάνομεν ὅτι, ὁ ἄνθρωπος ἂν καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Θεὸν τόσα προνόμια καὶ τόσα χαρίσματα, ἂν καὶ τοῦ ὑπέδειξεν ὁ Δημιουργός του τὰ ἀγαθὰ τῆς ὑπακοῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ τὰς θλιβερὰς συνεπείας τῆς παρακοῆς ἀφ' ἑτέρου, ὁ ἄνθρωπος ἔπεσεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν μόνος του, συνέπειαι δὲ τῆς πτώσεώς του αὐτῆς καὶ μετὰ τὸ βάπτισμα, εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ κλίσις πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, εἶναι ὅπως λέγομεν τὸ σαρκικὸν φρόνημα, αἱ ἁμαρτωλαὶ ἐπιθυμίαι, οἱ ἀκάθαρτοι πόθοι καὶ τὰ ἔνοχα αἰσθήματα, ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπον νὰ φέρεται πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μισεῖ, αὐτὸ δὲ ποὺ ἀγαπᾷ, διότι εἶναι ἅγιον καὶ θεάρεστον, νὰ μὴ τὸ ἀκολουθῇ εὔκολα καὶ νὰ μὴ τὸ θέλῃ. (Ρωμ. 7:15)

Γνωρίζομεν ἀκόμη ἀπὸ ἄλλας τῆς Γραφῆς μαρτυρίας (Ματθ. 15:19 καὶ Μάρκου 7:20) ὅτι εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου γεννῶνται καὶ ἐξ αὐτῆς ἐκπορεύονται «κακοὶ διαλογισμοί, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, φόνοι, κλοπαί, πλεονεξίαι, πονηρίαι, δόλος, ἀσέλγεια, ὀφθαλμὸς πονηρός, βλασφημία, ὑπερηφανία καὶ ἀφροσύνη ...» Διότι μία ἰσχυρὰ δύναμις, ἡ δύναμις τῆς ἁμαρτίας, εὑρίσκεται μέσα μας καὶ μᾶς πολιορκεῖ διὰ νὰ μᾶς αἰχμαλωτίσῃ, νὰ μᾶς ὑποδουλώσῃ εἰς τὰ πάθη. Ποῖος τώρα θὰ μᾶς δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ νικήσωμεν καὶ νὰ ἐξουδετερώσωμεν τὴν ἐσωτερικὴν αὐτὴν δύναμιν τοῦ πολυμόρφου κακοῦ; Μήπως ἡ αὔξησις τῶν σωματικῶν δυνάμεων, μὲ τὴν ἀφθονίαν εἰς ποσὸν καὶ ποικιλίαν εἰς τὸ εἶδος τῶν ὑλικῶν τροφῶν, μὲ τὴν ἀκούραστον ζωὴν καὶ μὲ τὴν ὑλικὴν καλοπέρασιν; Οὐδόλως! Ἀντιθέτως, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς δώσῃ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ νικήσωμεν καὶ νὰ νεκρώσωμεν τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας, ὅσον ἰσχυραὶ καὶ ἂν εἶναι, ὅσον θελκτικαὶ καὶ ἂν παρουσιάζωνται, εἶναι ἡ νηστεία. Διότι, ἡ νηστεία ἡ ὑλικὴ ὑποχρεώνει τὸν ἄνθρωπον νὰ συμμαζεύεται καὶ νὰ περιορίζεται, νὰ μελετᾷ καὶ νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα μὲ τὸ καθαρὸν πνεῦμα, τὸ χριστιανικὸν καὶ τὸ ἅγιον, μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ τὸ πνεῦμα τοῦτο ν' ἀποφασίζῃ χριστιανικὰ πράγματα καὶ μόνον αὐτὰ εἰς τὴν ζωήν του νὰ ἐφαρμόζῃ, ἁγνότητα καὶ σωφροσύνην, τελειότητα καὶ ἁγιασμόν.

Ἡ πολυφαγία καὶ ἡ πολυποσία, τὰ νόστιμα καὶ γευστικά, ὅπως λέγομεν, φαγητά, μὲ τὰ ὁποῖα προσπαθεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ ὄργανα τῆς γεύσεως, πρὸς στιγμὴν τὸν εὐχαριστοῦν σωματικῶς ἀλλὰ κατόπιν φέρουν πολλὰς ζημίας σωματικὰς καὶ ἠθικάς. Διότι τὸ πολὺ καὶ λιπαρὸν φαγητὸν γίνεται λάδι διὰ τὴν φωτιάν. Γίνεται καύσιμος ὕλη μὲ τὴν ὁποίαν ἀνάπτουν αἱ σαρκικαὶ ἐπιθυμίαι, αἱ κτηνώδεις ὀρέξεις, αἱ ὁρμαὶ τῆς ἀνηθικότητος, αἱ ὁποῖαι κατὰ μὲν τὴν Γραφὴν (Α' Πέτρ. 2:11) στρατεύονται κατὰ τῆς ψυχῆς, σύμφωνα μὲ τὰς μαρτυρίας τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἱστορίας, ὁδηγοῦν τὰ ἄτομα καὶ τὸ σύνολον, τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς εἰς τὴν σωματικὴν καταστροφὴν καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν ἐξαθλίωσιν.

Ἡ ὑλικὴ νηστεία εἶναι τὸ χαλινάρι μὲ τὸ ὁποῖο περιορίζει καὶ συμμαζεύει ὁ ἄνθρωπος τὸν ἐσωτερικὸν τῆς ἁμαρτίας ἄνθρωπον, διὰ τὸν ὁποῖον λέγει ὁ θεηγόρος Παῦλος: «Ὑποπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι». (Α'. Κορ. 9:27) Ἀλλ' ἡ πολυφαγία καὶ πολυποσία μεταβάλλουν ἐξ ἄλλου τὸν λογικὸν ἄνθρωπον, τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ Θεοῦ δημιούργημα, εἰς ζῶον καὶ εἰς κτῆνος, κάτι χειρότερον τοῦ ζώου καὶ τοῦ κτήνους, διότι ἐνῷ τὰ ζῶα κατὰ κανόνα τρώγουν κατὰ τὴν ἀνάγκην ποὺ τὰ κατευθύνει διὰ νὰ ζήσουν, ὁ ἄνθρωπος τῆς πολυφαγίας ζῇ διὰ νὰ τρώγῃ, ὁπότε πολὺ ἐνωρὶς καταδικάζει τὴν ὑγείαν του καὶ τὴν ζωήν του διότι φονεύει τὸν ἑαυτόν του πρόωρα.

Ἐνῷ ἀντιθέτως ἡ ὑλικὴ νηστεία εἶναι ἀσφάλεια τῆς ὑγείας καὶ παράτασις τῆς ζωῆς. Πόσας διαβεβαιώσεις ἔχει νὰ μᾶς δώσῃ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία, ὅταν εἰς τὴν ἀνάγκην προσκαλεῖται, τὸ πρώτιστον καὶ σωτήριον φάρμακον ποὺ ἔχει νὰ προσφέρῃ εἰς ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔβαλαν σύνθημά τους τὸ φαγητὸν χωρὶς περιορισμοὺς καὶ νηστείας, εἶναι ἡ δίαιτα, ἡ ἀποχή, εἶναι ἡ νηστεία, τὴν ὁποίαν καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ὑγείας τοῦ σώματος σοφώτατα προβλέπουσα ἡ Ἐκκλησία μας, τὴν καθώρισεν ὡς θεσμὸν ὡρισμένας τοῦ ἔτους περιόδους.

* * *

Καὶ τώρα ἐρχόμεθα εἰς τὸν δεύτερον καὶ ἀκόμη σπουδαιότερον σκοπὸν τῆς νηστείας, εἰς τὸν πνευματικόν, ὅπως λέγομεν, σκοπόν. Κατὰ τὰς περιόδους τῆς νηστείας τῶν τροφῶν, ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ ὁποία σκοπὸν ἔχει νὰ καταρτίσῃ ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς τὰ τέκνα της καὶ νὰ τὰ ἀναδείξῃ ἐκλεκτὰ μέλη της καὶ πολίτας τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἁγίους (Ἐφεσ. 4:12), προσκαλεῖ τοὺς χριστιανούς, ὄχι μόνον νὰ προσέξουν τὸ εἶδος καὶ νὰ περιορίσουν τὸ ποσὸν τῆς τροφῆς, ἀλλὰ καὶ πνευματικῶς νὰ νηστεύσουν, διὰ νὰ προαχθοῦν πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς.

Μορφὴ δὲ ἁγιωτάτης πνευματικῆς νηστείας, εἶναι

(Συνέχεια εἰς τὴν 79ην σελίδα)

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΑΙ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Τροπαίου Κου ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ

II.

12) Οἱ Βοεμοί. Οἱ κυρίως συντελεσταὶ τῆς μεταστροφῆς τῶν Βοεμῶν εἰς τὸν χριστιανισμὸν ἦσαν οἱ ἐκ Θεσσαλονίκης ἱεραπόστολοι Μεθόδιος καὶ Κωνσταντῖνος ὁ μετονομασθεὶς Κύριλλος μετέπειτα. Οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοὶ τεραστίας ὑπηρεσίας προσέφερον εἰς τὸν Ἱερὸν Φώτιον, ὅστις ἦτο καὶ διδάσκαλός των εἰς εἰδικὴν σχολὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τὸν ἐβοήθησαν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν εὐγενῆ καὶ χριστιανικὴν φιλοδοξίαν του νὰ διαδώσῃ τὸν χριστιανισμὸν εἰς ὑποαναπτύκτους χώρας. Οἱ Βοεμοὶ καθὼς καὶ οἱ γείτονές των Μοραβοὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως καὶ ἐθίμων περὶ τὴν λατρείαν σὺν τῷ χρόνῳ ἠναγκάσθησαν νὰ δεχθοῦν τὰς ἀγκάλας τῆς Δύσεως, ἡ ὁποία καὶ ἀπ' εὐθείας ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς Γερμανικῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας μεγάλως τοὺς ἐπίεσε πρὸς τοῦτο. Ὀλίγον ὅμως πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔρχονται εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ζητοῦντες ὑποστήριξιν καὶ συνεργασίαν καὶ ἕνωσιν. Ἡ προσπάθεια ὅμως αὕτη δὲν ἐπέτυχε. Παρόμοιον διάβημα ἔγινε καὶ τὸ 1740 ἄνευ ὅμως ἀποτελέσματος καὶ πάλιν.

13) Οἱ Μοραβοί. Ὁ ἐκχριστιανισμός των συνετελέσθη τὸν 9ον αἰῶνα. Θὰ εἶχε ὅμως σποραδικῶς πυρῆνας χριστιανικοὺς καὶ προηγουμένως. Πολλοὶ λόγοι ἐνισχύουν τοῦτο. Καὶ ἐκεῖ οἱ μεταβάντες ἱεραπόστολοι ἦσαν οἱ δύο ἀδελφοὶ Κύριλλος καὶ Μεθόδιος. Οὗτοι ἦσαν γλωσσομαθεῖς καὶ εἶχον ἐξαιρετικὴν μόρφωσιν. Ἐστάλησαν ἐκεῖ κατόπιν αἰτήσεως τοῦ πρίγκιπος Ρατισλαύου. Κατ' ἀρχὰς οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐτέλουν τὴν Θ. Λειτουργίαν ἑλληνιστί. Βαθμηδὸν ὅμως τὴν μετέφρασαν. Τὸ αὐτὸ ἔπραξαν δι' ὅλα τὰ τῆς λατρείας χάριν εἰς τὸ ἀλφάβητον, τὸ ὁποῖον ἐφεῦρον τῇ βοηθείᾳ πολυτίμων συνεργατῶν. Τὰ πάντα ἐγίνοντο ὅμως συμφώνως πρὸς τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Ἀργότερον ὁ Κύριλλος ἐχειροτονήθη εἰς ἐπίσκοπον χωρὶς ὅμως νὰ δυνηθῇ νὰ μεταβῇ εἰς Μοραβίαν λόγῳ τοῦ ἐπισυμβάντος θανάτου του. Ἡ Μοραβία σὺν τῷ χρόνῳ ὑπέκυψεν εἰς τὰς πιέσεις τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

14) Οἱ Σέρβοι. Εἰς τὴν χώραν των βλέπομεν τὴν διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ ἐπὶ Ἡρακλείου. Τοῦτο συνετελέσθη ἢ διὰ χριστιανῶν αἰχμαλώτων ἢ διὰ μισθοφόρων Σλαύων στρατιωτῶν ὑπηρετούντων εἰς τὸν Βυζαντινὸν στρατόν. Ὁ αὐτοκράτωρ, ἐπειδὴ ἡ Περιφέρειά των ἀνῆκεν ἕως τότε εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, μετεκάλεσε κληρικοὺς ἐκεῖθεν διὰ τὸν ἐκχριστιανισμὸν καὶ τὸν βαπτισμόν των. Ἀλλὰ οἱ Σέρβοι ἔστειλαν πρεσβείαν εἰς Κωνσταντινούπολιν ζητοῦντες κληρικοὺς διὰ τὴν εὐρυτέραν κατήχησιν καὶ βάπτισίν των. Τὸ αὐτόνομον τῆς Ἐκκλησίας των ἀνεγνωρίσθη τῷ 1219.

15) Οἱ Οὔγγροι. Ὁ λαὸς οὗτος φυλῆς Ταταρικῆς ἦτο ἐγκατεστημένος εἰς τὴν ἀρχαίαν Πανονίαν. Ἐπὶ βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου (914-949) ἀφίκετο ὁ ἡγεμὼν τῶν Οὔγγρων Βολογουδὴς εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἠσπάσθη τὸν χριστιανισμόν. Μετὰ τοῦτον ἦλθε καὶ ἕτερος ἡγεμών, ὁ Γυλᾶς, ὁ ὁποῖος ἐφοῦ ἐβαπτίσθη παρέλαβε μαζύ του τὸν ἐπὶ τούτῳ χειροτηθέντα ἐπίσκοπον Θεοφύλακτον καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Οὐγγαρίαν. Σὺν τῷ χρόνῳ προήχθη τὸ χριστιανικὸν ἔργον, κυρίως χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τοῦ Θεοφυλάκτου καὶ τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ἡγεμόνος. Οἱ Οὔγγροι ὅμως δὲν παρέμειναν πιστοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ ὁποία ἔδωκεν αὐτοῖς τὰ φῶτα, καὶ μετέστησαν εἰς τὸν Πάπαν.

16) Οἱ Χάζαροι. Καὶ ἐδῶ ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἔργον τῶν μνησθέντων δύο ἀδελφῶν ἱεραποστόλων. Κύριλλος καὶ Μεθόδιος ἐστάλησαν οὐχὶ μόνον ἐπὶ θρησκευτικῇ ἀποστολῇ ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολιτικῇ τοιαύτῃ. Εἰς τὴν χώραν τῶν Χαζάρων ὁ Κύριλλος ἐξέμαθε καὶ τὴν Ἑβραϊκὴν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀποστολῆς του. Οἱ Χάζαροι εἶχον υἱοθετήσει τὸν Η' αἰῶνα τὴν Ἰουδαϊκὴν θρησκείαν, κατὰ τὰς πληροφορίας πάντοτε τοῦ Ρέβ. Ρ. Μ. Φρὲντς εἰς τὸ βιβλίον του «Ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία». Οἱ Χάζαροι ἦσαν λαὸς Τουρκικῆς καταγωγῆς. Κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας κατώκουν τὴν Κριμαίαν καὶ τὴν παρακειμένην χώραν. Κατὰ τὸν 10ον αἰῶνα ἐδέχθησαν τὸν ἰσλαμισμόν.

17) Οἱ Βούλγαροι. Ἡ ἐπίσημος ἐκχριστιάνισίς των ἔλαβε χώραν τῷ 842-867 ἐπὶ τῆς πρώτης πατριαρχείας τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ Γ'. Συμεὼν ὁ Μάγιστρος λέγει ὅτι ὁ Μιχαὴλ μετὰ τοῦ Βάρδα ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Βουλγαρίας. Ὁ βασιλεὺς Βόγορις ἰδὼν τὴν μεγάλην προετοιμασίαν τῶν Βυζαντινῶν καὶ τὰς συνεπείας τὰς ὁποίας συνεπήγετο διὰ τὴν χώραν καὶ τὸν λαόν του, ἐζήτησε νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ νὰ δεχθῇ τὸν χριστιανισμὸν μετὰ τῶν ὑπηκόων του. Κατ' ἄλλους πάλιν, ἡ ἀδελφὴ τοῦ βασιλέως συλληφθεῖσα αἰχμάλωτος καὶ ἀνατραφεῖσα εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐμυήθη εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Κατὰ τὴν ἀνταλλαγήν της καὶ τὴν ἐπάνοδον εἰς Βουλγαρίαν κατήχησε τὸν ἀδελφόν της καὶ τὸν ἔπεισε νὰ ἀγαπήσῃ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία, ὅτι ἀρκετὰ σπέρματα τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τὴν Βουλγαρίαν εὑρέθησαν ἐκ δια-

φόρων ἄλλων περιπτώσεων καὶ ἀφορμῶν. Εἰς τὸ ἐπακολουθῆσαν διάστημα ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως καὶ ἐκκλησιαστικῆς διοικητικῆς τοιαύτης πολλὰς φάσεις παρουσίασεν ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας, τὴν ὁποίαν συμφεροντολογικῶς καὶ πολιτικῶς ἐχρησιμοποίησαν οἱ ἀρχηγοί της, ἐκκλησιαστικοί τε καὶ πολιτικοί, διὰ συμφέροντα ἀπάδοντα πρὸς τὸ καθαρῶς χριστιανικὸν πνεῦμα.

18) Οἱ Ρῶσσοι. Πρωΐμως βεβαίως ἐνεφανίσθη ὁ χριστιανισμὸς εἰς τὰ Νότια τῆς Ρωσσίας. Κατὰ τὸν Πατριάρχην Φώτιον, οἱ Ρῶσσοι ἐξεχριστιανίσθησαν τὸν 9ον αἰῶνα. Ὁ Ἱερὸς Ἰγνάτιος ἀπέστειλεν εἰς αὐτοὺς καὶ ἐπίσκοπον. Μεγάλως ἐνισχύθη ὁ χριστιανισμὸς εἰς τὴν Ρωσσίαν ὅτε ἡ βασίλισσα Ὄλγα, διοικήσατα ἐπὶ ὀλίγον χρόνον τὸ κράτος, παρητήθη καὶ ἐπηρεασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν Κιέβῳ χριστιανισμοῦ ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐβαπτίσθη διὰ τῶν χειρῶν τοῦ δυναμικοῦ ἐκείνου Πατριάρχου Πολυεύκτου, μετονομασθεῖσα εἰς Ἑλένην. Κυρίως ὅμως ἐπὶ Βλαδιμήρου καὶ καλλίτερον ἐπὶ Ἱεροσλαύου ἐπισήμως προήχθη τὸ χριστιανικὸν ἔργον. Σχετικῶς μὲ τὸν Βλαδίμηρον λέγεται, ὅτι ἂν καὶ εἶχε βαπτισθῇ, ἐκυμαίνετο ἔτι εἰς τὰ τῆς πίστεως καὶ ἐδίσταζε νὰ ἐκλέξῃ ἐπίσημον θρησκείαν τοῦ κράτους. Τελικῶς ἀποφασίζει νὰ ἀποστείλῃ τῷ 987 δέκα Βογιάρους εἰς τὰ διάφορα θρησκευτικὰ κέντρα τοῦ κόσμου. Ὅταν οἱ Βογιάροι ἔφθασαν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν Ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας τοσοῦτον θαυμασμὸν ἐδοκίμασαν καὶ διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ Ναὸν καὶ διὰ τὸν ὑπέροχον τρόπον μετὰ τοῦ ὁποίου ἐτελεῖτο ἡ Θεία Λατρεία, ὥστε ἐπιστρέψαντες εἰς Ρωσσίαν ἔπεισαν τὸν βασιλέα των, ὅστις πλέον ἐκτὸς δισταγμοῦ υἱοθέτησε τὴν Βυζαντινὴν θρησκείαν. Σὺν τῷ χρόνῳ ὁ χριστιανισμὸς ἐξηπλοῦτο θριαμβευτικῶς εἰς τὴν Ρωσσίαν.

19) Οἱ Ρουμάνοι. Σκοτεινὸν κάπως τὸ ἱστορικὸν παρελθὸν ἀπὸ ἀπόψεως τοῦ χρόνου καὶ ὑπὸ τίνων μετεδόθη ἐκεῖ ὁ χριστιανισμός. Γνωρίζομεν πάντως, ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη, ἡ ὁποία εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἀναφέρεται ὡς Ἐκκλησία τῆς Δακίας Τραϊανῆς ἢ Ἀλπεστρίας, ὑπήγετο εἰς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ μάλιστα συνετάσσετο πάντοτε μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν ἀγῶνα της κατὰ τῶν ὑπερφιάλων ἀξιώσεων τῶν Παπῶν. Παρατηρεῖται ὄντως σύνδεσμος στενὸς ἐπὶ αἰῶνας μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Αἱ Μητροπόλεις τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ὑπήγοντο εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπὶ αἰῶνας. Καὶ ἐπὶ Φωτίου ὑπῆρχον Μητροπόλεις ἐξαρτώμεναι ἐκ τοῦ Πατριαρχείου. Ἴσως νὰ ἐξεχριστιανίσθησαν ὑπὸ Σλαύων καὶ συνεπῶς ἐμμέσως ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου. Ὁ Νέγιερ εἰς τὸ λεξικόν του ἀποδέχεται, ὅτι οἱ Ρουμάνοι ἀπ' ἀρχῆς καὶ πάντοτε ὑπήγοντο τῷ Κωνσταντινουπόλεως. Καθαρὰς ὅμως καὶ συγκεκριμένας πληροφορίας εἶναι δύσκολον νὰ ἀνεύρωμεν. Οἱ Δυτικοὶ λέγουν, ὅτι ἰδικόν των ἔργον εἶναι ὁ ἐκχριστιανισμός των.

20) Ἀνατολικαὶ Ἰνδίαι. Περὶ τὸ 520 βλέπομεν τὸν χριστιανισμὸν διαδιδόμενον καὶ ἐν ταῦθα ὑπὸ τοῦ Θεοφίλου τοῦ ἐκ τῆς νήσου Διβοῦ. Ὁ Θεόφιλος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος καὶ μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ εἰργάσθη διὰ τὸν χριστιανισμὸν οὐχὶ μόνον ἐκεῖ ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς χώρας τῆς Ἰνδικῆς. Ὑπάρχει καὶ ἡ ἱστορικὴ πληροφορία ὅτι ὁ Θεόφιλος διέδωκε τὸν χριστιανισμὸν καὶ εἰς τὴν Ἀραβίαν μεταγενέστερον.

21) Οἱ Πολωνοί. Δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ ἔγιναν χριστιανοὶ διὰ τοῦ Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου ἢ τοὐλάχιστον ἐμμέσως διὰ τῶν μαθητῶν των, ὅταν ἤρχισεν ὁ ἀγὼν τῆς μισαλλοδοξίας εἰς τὰ πλησιόχωρα. Διότι κατὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Μοραβίας ὑπὸ τῶν Οὔγγρων κατέφυγον πολλοὶ τούτων ἐκεῖ (908). Εἰς τοῦτο συντείνει καὶ ἡ πληροφορία, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐκεῖ τὰ πάντα ἐτέλει κατὰ τὸ Βυζαντινὸν τυπικόν. Καὶ μάλιστα μέχρι τοῦ 977 μ.Χ.

22) Οἱ Πατζινάκαι. Σκυθικῆς καταγωγῆς. Ἐπὶ βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου ἠσπάσθησαν τὸν χριστιανισμόν. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν Κεγένης ἦλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ἐβαπτίσθη ἀφοῦ ἐκατηχήθη καὶ ὡμολόγησε τὴν πίστιν αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγον τὸν ἀκολουθοῦν καὶ οἱ ὑπήκοοί του. Εἰς εἴκοσι χιλιάδας ἀνείρχετο τότε ὁ ἀριθμός των. Ὅλοι δὲ ὁμοῦ ἦλθον καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὰς πέριξ τοῦ Ἴστρου χώρας.

Οὕτω συνεπληρώθη ἓν ἔργον πνευματικόν, τὸ ὁποῖον συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆς Ἱστορίας καὶ τὴν τοποθέτησιν τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐπιπέδου τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν βασικαὶ ἰδέαι ἠθικαί, κοινωνικαὶ καὶ ἀνθρωπιστικαὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κατανοηθοῦν εἰς πολλὰς περιοχὰς τῆς γῆς ὁ χριστιανισμὸς ζείδωρος ἔφερε τὸ θαῦμα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ Θεὸς ἐδοξολογήθη εἰς γλώσσας πολλὰς καὶ εἰς ἔθνη πρωτόγονα. Καὶ ἡ Ἐκκλησία μας αὕτη ἐμπνεομένη καὶ σήμερον ἀπὸ τὰ παλαιὰ κλέη, μὲ συναίσθησιν τῶν μεγάλων ὑποχρεώσεων τοῦ παρελθόντος συντάσσεται καὶ πάλιν διὰ τὰς μεγάλας ἐξορμήσεις πρὸς ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀντήχησιν τοῦ μεγάλου ὕμνου της πρὸς τὸν Ἱδρυτήν της Χριστόν, ἀπὸ τὴν θυσίαν τοῦ Ὁποίου ἀντλεῖ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἔμπνευσίν της.

Ἡ Ὀρθοδοξία παρελαύνει ἐνώπιον τῆς Ἱστορίας!

† Ὁ Τροπαίου Πολύευκτος

«Νὰ τολμήσῃς νὰ κάνῃς μεγάλα πράγματα γιὰ τὸν Θεό, γιὰ νὰ περιμένῃς μεγάλα πράγματα ἀπὸ τὸν Θεό». (Ἱεραπόστολος Οὐΐλλιαμ Κέρρυ)

ΑΙ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΙ

Β΄. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΦΙΛΟΘΕΟΥ Β. ΑΧΛΑΔΑ

Αἱ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΙ διακρίνονται εἰς δύο περιόδους. Ἡ πρώτη περίοδος ἤρχισε μὲ τὸ αὐτοκρατορικὸν διάταγμα τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε ὁ αὐτοκράτωρ Λέων ὁ Ἴσαυρος τὸ 726 μ.Χ., διὰ τοῦ ὁποίου ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς ἡ προσκύνησις τῶν ἱερῶν εἰκόνων, καὶ ἔληξε μὲ τὴν Ἑβδόμην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, τὴν ὁποίαν συνεκάλεσεν εἰς τὴν Νίκαιαν ἡ αὐτοκράτειρα Εἰρήνη τὸν Αὔγουστον τοῦ 787. Ἐπηκολούθησεν ἔκτοτε διάστημα 27 ἐτῶν, κατὰ τὸ ὁποῖον ὑποτίθεται ὅτι ἴσχυον αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἦτο διάστημα ἀνακωχῆς μᾶλλον. Διότι ἡ κατὰ τῶν ἱερῶν εἰκόνων ἀντίδρασις ἐξηκολούθει σοβοῦσα καὶ ἐξεδηλώθη καὶ πάλιν ἐπὶ βασιλείας Λέοντος Ε΄ τοῦ Ἀρμενίου, ὁπότε ἤρχισεν ἡ δευτέρα περίοδος τῶν Εἰκονομαχιῶν, αἱ ὁποῖαι ἔληξαν μὲ τὴν ὁριστικὴν ἀναστήλωσιν τῶν εἰκόνων ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείρας Θεοδώρας, τὴν 19ην Φεβρουαρίου 842, Πρώτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν. Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι αἱ Εἰκονομαχίαι καὶ κατὰ τὰς δύο περιόδους ἤρχισαν ἐπὶ τῆς βασιλείας δύο αὐτοκρατόρων, καὶ δὴ ἀμφοτέρων μὲ τὸ ὄνομα Λέων, μὴ ἀκραιφνῶς Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, καὶ ἔληξαν ἐπὶ τῆς βασιλείας δύο Ἑλληνίδων ἡγεμονίδων, ἤτοι Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας καὶ τῆς αὐτοκρατείρας Θεοδώρας. Καὶ αἱ δύο ἦσαν ἀφωσιωμέναι εἰς τὴν προσκύνησιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων, αἱ μικραὶ μάλιστα εἰκόνες τὰς ὁποίας προσεκύνει κρυφίως ἡ αὐτοκράτειρα Θεοδώρα, παρὰ τὰς αὐστηροτάτας διαταγὰς τοῦ συζύγου της Θεοφίλου, σώζονται μέχρι σήμερον καὶ ἀποτελοῦν μέρος τῶν πολυτίμων ἱερῶν κειμηλίων τῆς Μονῆς Βατοπεδίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Οἱ εἰκονομάχοι αὐτοκράτορες τῆς πρώτης περιόδου ἦσαν Λέων ὁ Ἴσαυρος, Κωνσταντῖνος Ε΄, τὸν ὁποῖον οἱ εἰκονολάτραι ἀπεκάλεσαν χλευαστικῶς Κοπρώνυμον, Λέων ὁ Δ΄ καὶ Κωνσταντῖνος ὁ ΣΤ΄., τὸν ὁποῖον ὑπὸ συνθήκας ἀπανθρώπους ἐξεθρόνισεν ἡ μήτηρ του Αὐτοκράτειρα Εἰρήνη. Τῆς δευτέρας περιόδου ἦσαν Λέων Ε΄ ὁ Ἀρμένιος, Μιχαὴλ Β΄ ὁ ἐπικαλούμενος Τραυλός, καὶ τελευταῖος, ἀλλὰ σκληρότερος ἴσως ὅλων, ὁ Θεόφιλος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοφίλου, ἡ σύζυγός του Θεοδώρα, ἥτις ἐβασίλευσε μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της Μιχαὴλ τοῦ Γ΄, συνεκάλεσε καὶ πάλιν Σύνοδον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Μεθοδίου ἀπεφάσισε τὴν ἀναστήλωσιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων, συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ 787 μ.Χ.

Εὐνόητον ὅτι κατὰ τὰς Εἰκονομαχίας, τόσον οἱ πολέμιοι τῶν εἰκόνων ὅσον καὶ οἱ ὑπέρμαχοι αὐτῶν ἐπεκαλοῦντο χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς διὰ νὰ στηρίξουν τὰς γνώμας των. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς παρατάξεις ὑπῆρχον διαπρεπεῖς ἐκκλησιαστικαὶ φυσιογνωμίαι, διαπρεπέστεροι ὅμως καὶ ἀνώτεροι κατὰ πολὺ ἦσαν οἱ πρόμαχοι τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων. Ὁ Πατριάρχης Ταράσιος (ὅστις παρεμπιπτόντως ἂς σημειωθῇ ἦτο ἀδελφὸς τοῦ πρὸς πατρὸς πάππου τοῦ μετέπειτα Πατριαρχεύσαντος Φωτίου τοῦ Μεγάλου) καὶ ὁ ὁποῖος προῄδρευσε τῆς Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ Πατριάρχης Νικηφόρος, ὁ περιώνυμος διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν εὐσέβειάν του Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὁ μέγας ἐκκλησιαστικὸς πατὴρ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, καὶ ὁ Πατριάρχης Μεθόδιος εἶναι ὀλίγοι ἐκ τῶν ὑπερμαχησάντων τῆς ὀρθῆς πίστεως, μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν.

Αἱ συνέπειαι τῶν Εἰκονομαχιῶν ἦσαν πολλαί, ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς ἰδίως Ἐκκλησίας, εἰς τὰ κλίματα τῆς ὁποίας διεξήχθησαν οἱ ἀγῶνες. Αἱ ἀκρότητες ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων, ἰδίως τῶν εἰκονομάχων, τὰς ὁποίας ἀποφεύγομεν νὰ ἀναφέρωμεν ἔστω καὶ ἀκροθιγῶς, ὄχι μόνον δι' ἔλλειψιν χώρου ἀλλὰ καὶ διότι δὲν περιποιοῦν τιμὴν εἰς τὸ Χριστιανικὸν ὄνομα, ἤνοιξαν βαθὺ ῥῆγμα μεταξὺ τοῦ λαοῦ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Αἱ Εἰκονομαχίαι συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐξασθένησιν τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ δὴ καθ' ὃν χρόνον οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως καὶ τοῦ κράτους, οἱ Ἄραβες, ἐγίνοντο ἰσχυρότεροι καὶ ἐπικινδυνωδέστεροι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Ἡ ἐξασθένησις αὐτὴ ἀπέβη ἔτι περισσότερον ὀλεθρία, ὅταν μετὰ τὴν ἀναστήλωσιν τῶν εἰκόνων ἐξερριζώθησαν ἀπὸ τὰς ἑστίας των αἱ Ἀκριτικαὶ φυλαί, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ αἰῶνας ἐπρομάχουν κατὰ τῶν ποικιλωνύμων ἐχθρῶν τοῦ κράτους, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἦσαν Παυλιανῖται καὶ δὲν ἐπείθοντο μὲ κανένα τρόπον νὰ προσκυνοῦν τὰς εἰκόνας. Οἱ Ἀκρῖται οὗτοι κατώκουν εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας τῆς Αὐτοκρατορίας.

Ἡ ἐπέμβασις τῶν αὐτοκρατόρων εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ αἱ ἀπειλαὶ τοῦ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, ἰδίως, ἐναντίον τοῦ τότε Πάπα Γρηγορίου τοῦ Β΄, ἦτο εἷς ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων λόγων, ὡς διατείνονται οἱ ἱστορικοὶ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοὺς ὁποίους ἐπεδίωξεν αὕτη νὰ ἀποσπασθῇ τελείως τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου. Ἔκτοτε ἐπεζήτησε καὶ ἐπέτυχε τὴν συμμαχίαν καὶ προστασίαν βασιλέων

(Συνέχεια εἰς τὴν 84ην σελίδα)

Ο ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΖΗΛΑΝΔΙΑΣ ΣΕΒ. ΙΕΖΕΚΙΗΛ

Εἰς πλήρωσιν τῆς διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου κυροῦ Θεοφυλάκτου χηρευσάσης (31 Ἰουλίου 1958) Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας, ἐξελέγη τῇ 24ῃ Φεβρουαρίου 1959 ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, παμψηφεί, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ Κος Ἰεζεκιήλ.

Ὁ ἐφημισμένος Μητροπολίτης Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας Κος Ἰεζεκιὴλ ὑπέβαλε τὰς θερμὰς αὐτοῦ εὐχαριστίας πρὸς τὴν Α.Θ. Παναγιότητα καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἀπέλυσε δὲ καὶ ἐμπνευσμένον ἀποχαιρετιστήριον μήνυμα πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Β΄. Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας, τὸ ὁποῖον ἐποίμαινε, μὲ ἕδραν τὸ Σικᾶγον. Τὴν 16ην Μαρτίου ἀναχωρεῖ διὰ Κωνσταντινούπολιν, ἵνα δεχθῇ τὸ Μήνυμα τῆς Ἐκλογῆς καὶ ὑποβάλῃ τὴν κεκανονισμένην Εὐχαριστίαν, καὶ μεταβῇ ἐκεῖθεν εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ ἕδραν, τὴν Μελβούρνην τῆς Αὐστραλίας.

Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς» θερμότατα συγχαίρει τὸν λίαν ἐπαξίως προαχθέντα ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐκλεκτὸν τοῦτον Ἱεράρχην, συμμερίζεται τὴν συγκίνησιν τοῦ ποιμνίου του ἐπὶ τῷ χωρισμῷ καὶ τὴν εὐχὴν αὐτοῦ ὅπως ὁ Κύριος ἀποστείλῃ εἰς αὐτὸ ἀντάξιον τοῦ προαχθέντος Ἐπίσκοπον, καὶ εὔχεται εἰς τὸν νέον Ἀρχιεπίσκοπον τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ Νέᾳ Ζηλανδίᾳ Ἑλληνορθοδόξων ἀδελφῶν μας, πᾶσαν παρὰ τοῦ Ἀρχιποιμένος Χριστοῦ ἐνίσχυσιν εἰς τὴν ἱερὰν αὐτοῦ ἀποστολήν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐκπληρώσῃ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Ὁ Μητροπολίτης Αὐστραλίας καὶ Ν. Ζηλανδίας
Σεβ. ΙΕΖΕΚΙΗΛ

Βιογραφικὸν Σημείωμα:

Ὁ ἐφημισμένος Μητροπολίτης Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας κ. Ἰεζεκιὴλ ἐγεννήθη τῷ 1913 εἰς τὰς Πάτρας τῆς Πελοποννήσου. Ἀπεφοίτησε τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τῷ 1935. Χειροτονηθεὶς τῇ 27ῃ Σεπτεμβρίου 1934 εἰς Διάκονον, ὑπηρέτησεν ὡς Ἀρχιδιάκονος Πατρῶν, ἐχειροτονήθη εἰς Πρεσβύτερον τῷ 1935 καὶ ἐχρημάτισε Πρωτοσύγκελλος ἐν Καρδίτσῃ, Λεβαδείᾳ καὶ Μεγαλοπόλει. Τῷ 1937 ἀφίκετο εἰς Ἀμερικήν, προσκλήσει τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, ἐφοίτησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Χάρβαρντ καὶ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Χάρτφορδ συμπληρώσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ καὶ ὑπηρέτησεν εἰς διαφόρους Κοινότητας τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς (Portsmouth, N. H.; Haverhill, Mass.; Hartford, Conn.; Brookline, Mass.).

Διετέλεσεν Ὑποδιευθυντὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, Brookline, Mass., καὶ τῷ 1949 Διευθυντὴς αὐτῆς. Τὸν Αὔγουστον τοῦ 1950 ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ, μὲ ἕδραν τὴν Βοστώνην, διευθύνων ἅμα τὴν Θεολογικὴν Σχολήν. Κατὰ Μάρτιον τοῦ 1954 μετετέθη εἰς τὴν Β΄. Ἐπισκοπικὴν Περιφέρειαν μὲ ἕδραν τὸ Σικᾶγον. Κατὰ τὰ ἐννέα ἔτη τῆς ἐπισκοπικῆς αὐτοῦ δράσεως ἐπέδειξεν ἱκανότητας καὶ ἀρετὰς ἀξιολόγους, προσενεγκὼν πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπήν, τὴν Ὁμογένειαν καὶ τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν ἐν γένει, ἐπισπασάμενος τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῆς. Τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ νέου Ποιμενάρχου Ὠκεανίας εἶναι ἡ καλλιτέρα ἐγγύησις τῆς μελλοντικῆς δράσεως αὐτοῦ.

ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ἔχουν σκοπὸν τὴν διαφώτισιν καὶ ἐξυπηρέτησιν τῶν Χριστιανῶν μας. Ζητήσατε Κατάλογον. Ἀποστέλλεται δωρεάν.

ΤΟ ΚΑΥΧΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, ΕΝ LOWELL, MASS.

Τὸ νεόδμητον Σχολικὸν Κτίριον τῆς λαμπρᾶς καὶ φιλοπροόδου Κοινότητος Ἁγίας Τριάδος, Lowell, Mass.

Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἐξαιρετικοῦ Ὁμογενοῦς κ. Ἡλία Κολλοφωληᾶ, ἡ προοδευτικὴ Κοινότης τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν Lowell, Mass., συνεχίζουσα τὴν λαμπρὰν καὶ ὑποδειγματικὴν Ἑλληνορθόδοξον Παράδοσιν, κατώρθωσεν ἐσχάτως νὰ ἀνεγείρῃ ἕνα θαυμάσιον Σχολικὸν Κτίριον, τὸ ὁποῖον τῆς ἐστοίχισεν πέρα τῶν $250,000.00, ἐκ τῶν ὁποίων ἔχει ἐξοφλήσει ἤδη τὸ μεγαλείτερον μέρος. Τὸ Ἡμερήσιον Ἑλληνοαμερικανικὸν Σχολεῖον αὐτῆς, λειτουργοῦν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐστεγάζετο εἰς οἴκημα ἔχον πέντε αἰθούσας. Ὡς ἐκ τῆς αὐξήσεως τῶν μαθητῶν, οἵτινες ὑπερβαίνουν ἤδη τοὺς 250, τὸ σχολικὸν κτίριον κατέστη ἀνεπαρκές. Ἡ φιλότιμος ὅμως Κοινότης τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς ὁποίας προεδρεύει ἐπὶ 25 περίπου ἔτη ὁ ἀκάματος καὶ ζηλωτὴς κ. Ἠλίας Κολλοφωληᾶς, δὲν ἐφείσθη θυσιῶν διὰ νὰ ἀνεγείρῃ τὸ ἀνωτέρω εἰκονιζόμενον λαμπρὸν Σχολικὸν κτίριον, τὸ ὁποῖον διαθέτει, ἐκτὸς ἄλλων, ἐννέα εὐρυχώρους αἰθούσας παραδόσεων, διὰ τὰς ἀντιστοίχους τάξεις τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου.

Τὸ Ἐντιμ. Μικτὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐφαρμόζον ἀποφάσεις Κληρικῶν Συνελεύσεων, ἐνέκρινε τὴν χορήγησιν $5,000.00 εἰς τὸ Σχολεῖον τοῦτο, εἰς ἀναγνώρισιν τοῦ ἐπιτελουμένου λαμπροῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἔργου καὶ εἰς ἐνθάρρυνσιν τῶν Κοινοτήτων μας, πρὸς ἵδρυσιν Ἡμερησίων Ἑλληνοαμερικανικῶν Σχολείων, τὰ ὁποῖα θὰ λαμβάνουν $5,000.00 κατὰ τὸ 1ον ἔτος τῆς λειτουργίας των, καὶ $3,000.00 διὰ κάθε ἑπόμενον ἔτος, παρὰ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

Συγχαίροντες θερμότατα τὴν λαμπρὰν Κοινότητα Ἁγίας Τριάδος Lowell, Mass., φέρομεν αὐτὴν ὡς ἓν ὑπέροχον παράδειγμα πρὸς μίμησιν εἰς τὴν εἰρηνικὴν ἐξόρμησιν ὑπὲρ αὐξήσεως τῶν Ἡμερησίων Ἑλληνοαμερικανικῶν Σχολείων μας καὶ ἐπιβιώσεως τῆς ἀθανάτου Ἑλληνικῆς Γλώσσης εἰς τὴν Νέαν μας Γενεάν.

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 74ης σελίδος)

νὰ διορθώσωμεν τὰ ἐλαττώματά μας, νὰ καταπαύσωμεν τὰς ἁμαρτωλὰς συνηθείας μας, νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἐὰν εἴμεθα δοῦλοι, ἀπὸ τὰ ψυχικὰ πάθη καὶ τὰς κακίας, νὰ καθαρίσωμεν τὴν γλῶσσαν μας, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν μας, ἀπὸ κάθε κακίαν καὶ πονηρίαν, ὥστε κατὰ τὴν Γραφικὴν παραγγελίαν «καὶ τὰ σώματα ἡμῶν νὰ παραστήσωμεν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ» (Ρωμ. 12:1) καὶ «τὸν Θεὸν νὰ δοξάσωμεν, ἐν τῷ σώματι ἡμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ἡμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ». (Α΄ Κορ. 6:20).

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανὸς ἀπὸ μέρους τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐπὶ τῇ ἀνακηρύξει τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Κύπρου, ἀπέστειλε τὰ κάτωθι συγχαρητήρια τηλεγραφήματα:

«Ἀρχιεπίσκοπον Μακάριον,

Ὁλόθερμα συγχαρητήρια ἐπὶ ἀπελευθερώσει καὶ εἰρηνεύσει ἡρωϊκῆς Κύπρου. Τάχ' αὔριον ἔσετ' ἄμεινον. Τελοῦνται τὴν προσεχῆ Κυριακὴν Δοξολογίαι εἰς ἅπαντας τοὺς ἐνταῦθα Ἱεροὺς Ναοὺς ἡμῶν.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς
† Νύσσης ΓΕΡΜΑΝΟΣ»

* * *

«Πρωθυπουργὸν Καραμανλῆν,

Ἐπὶ ἀπελευθερώσει Κύπρου καὶ εἰρηνεύσει ἡρωϊκοῦ λαοῦ της, διαβιβάζω χαρὰν καὶ εὐαρέσκειαν τοῦ ἐνταῦθα Κλήρου καὶ τῶν Ὁμογενῶν ἡμῶν.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς
† Νύσσης ΓΕΡΜΑΝΟΣ»

* * *

Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητής», ὁλοψύχως συμμετέχων τῆς γενικῆς χαρᾶς ἐπὶ τῇ ἀνεξαρτησίᾳ τῆς Κύπρου, ἀντικρύζει αὐτὴν ὄχι μόνον ὡς τὴν ἀπόκτησιν ἀναφαιρέτου δικαιώματος παρὰ τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ, καὶ ἀνάκτησιν τῆς εἰρηνικῆς ζωῆς παρὰ τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνανέωσιν τῆς Τουρκο-Ἑλληνικῆς φιλίας, ἧς ὑπέρμαχος καὶ θερμουργὸς καὶ διαπρύσιος κῆρυξ ἦτο πάντοτε ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας.

GEORGE WASHINGTON ABRAHAM LINCOLN

Ἡ Ἐκκλησία, καὶ μαζί της ὁλόκληρος ἡ Ὁμογένεια Ἀμερικῆς, ἐπανηγύρισε τὰς ἐπετείους τῶν γενεθλίων τῶν δύο μεγίστων τούτων τέκνων τῆς Ἀμερικῆς: τοῦ «Πατρὸς τῆς Πατρίδος» Γεωργίου Οὐάσιγκτων (22 Φεβρουαρίου) καὶ τοῦ «Πατρὸς τῆς Ἰσότητος» Ἀβραὰμ Λίνκολν (12 Φεβρουαρίου). Τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰ Σχολεῖα μας καὶ τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς παρέμειναν κλειστά, δεήσεις ἀνεπέμφθησαν εἰς τοὺς Ναοὺς αὐτῆς, καὶ εἰδικαὶ τελεταὶ ἔλαβον χώραν εἰς τὰς Κοινοτικὰς αἰθούσας. Οἱ Ἑλληνορθόδοξοι Ἀμερικανοὶ εἶναι εὐγνώμονες πρὸς τοὺς δύο μεγάλους τούτους Ἐλευθερωτάς, οἱ ὁποῖοι ἀπηλευθέρωσαν τὴν Χώραν, ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς ὁ Οὐάσιγκτων, καὶ ἀπὸ τὸν ἐπονείδιστον θεσμὸν τῆς δουλείας ὁ Λίνκολν. Αὐτὸς εἶναι κυρίως ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ὄχι μόνον ἡ Ἀμερικὴ εὐγνωμονεῖ, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ὁ πεπολιτισμένος κόσμος τιμᾷ τοὺ παγκοσμίους πρωταγωνιστὰς τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας, ὑπὲρ τῆς ὁποίας καὶ σήμερον ἡ Ἀμερικὴ ἀγωνίζεται, Θεόθεν τεθεῖσα ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἐλευθέρων Λαῶν.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΩΤΗΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Πολὺ ἐπίκαιρα διὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ποὺ πρ βάλλουν καὶ πάλιν ἄνθρωποι θνητοὶ ὡς ἀρχηγοὶ τῆ πίστεως, εἶναι τὰ θεῖα λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλο ποὺ θὰ ἀκούσωμεν τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοθοξίς (22 Μαρτίου) : «Ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀ χηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν». Εἰς τὴν Ὀρθόδοξ Ἐκκλησίαν μὲ τὸ δημοκρατικὸν ὁμοσπονδιακόν τη σύστημα, ὅλαι αἱ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι εἶναι ἀδελ φαί, καὶ ὅλων οἱ Ἀρχηγοὶ εἶναι ἴσοι. Ἐὰν δὲ ὁ Οἰκου μενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐν περ πτώσει συγκλήσεως Συνόδου λ.χ. εἶναι πρῶτος, ἐ τούτοις ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἐκε νη ἡ ὁποία καθιέρωσε καὶ ἐπέβαλε τὸν ὅρον: «πρῶ τος μεταξὺ ἴ σ ω ν ». Πρῶτος, Ἀρχηγὸς καὶ Τε λειωτὴς τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μόνο ὁ Χριστός. Δὲν πρέπει νὰ διαφεύγῃ τοῦτο τῆς προσο χῆς κυρίως ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ οἰκειοποι ῶνται τὴν ἐξουσίαν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. . . .

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἕνα ἀπὸ τὰ λαμπρότερα διαμάντια τῆς Ὀρθοδό ξου Ἐκκλησιαστικῆς μας Ὑμνογραφίας εἶναι ὁ Ἀκά θιστος Ὕμνος, οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Παναγίας. Δὲν ἔ χει σημασίαν ποῖος καὶ πότε τοὺς συνέθεσεν. Ἀξία ἔχει τὸ γεγονὸς ὅτι ἐπὶ χίλια τριακόσια περίπου ἔτ συγκινοῦν, καὶ διαρκῶς θὰ συγκινοῦν τὴν χριστιανι κὴν ψυχήν, ὅπου καὶ ἂν τὴν συναντοῦν οἱ Χαιρετισμοὶ εἰς τὰς γλώσσας τοῦ Βορρᾶ καὶ τοῦ Νότου, τῆς Ἀνα τολῆς καὶ τῆς Δύσεως. Ὁ ὑπέροχος αὐτὸς Ὕμνο πρὸς τὴν Παναγίαν εἶναι συγχρόνως καὶ μία ἀγωνι ώδης προσπάθεια ἀπελευθερώσεως τῆς ψυχῆς ἀπὸ τ δεσμὰ τῶν ἐγκοσμίων καὶ ἐξάρσεως πρὸς τὸν Θεόν Πυκνὰ καὶ εὐλαβικὰ καὶ ἐφέτος τὰ πλήθη τῶν Χριστι ανῶν μας θὰ πλημμυρήσουν καὶ ἐφέτος τοὺς Ναοὺ κάθε Παρασκευήν, διὰ νὰ ἀκούσουν τὸ γλυκύτατο « Χ α ῖ ρ ε ».

Η ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Εἰς καθαρμὸν ψυχῆς καὶ σώματος μᾶς καλεῖ κα ἐφέτος ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Εἰς πραγματικὴ

(Συνέχεια εἰς τὴν 84ην σελίδα)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Θὰ ἔφθανε καὶ μόνη αὐτὴ ἡ Παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου, διὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὸ ἄπειρον ἔλεος καὶ τὴν ἀτελείωτον ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος «ἀγάπη ἐστὶν» καὶ εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ συγχωρήσῃ τὸν εἰλικρινῶς μετανοοῦντα ἄνθρωπον. Ὁ Ἄσωτος Υἱός, ποὺ ἐλησμόνησεν ὅτι «τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματός ἐστιν» (Α΄ Κορ. στ΄. 19) καὶ ἐκυλίσθη εἰς τὸν ρυπαρώτερον βοῦρκον τῆς ἀκολασίας, ὅταν εἰλικρινῶς μετενόησε καὶ ἐπιστρέψας ἐζήτησε τὴν συγχώρησιν τοῦ Πατρός του, ἔτυχεν ὄχι μόνον τῆς συγγνώμης του, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπείρου ἀγάπης του. Πόσον ὅμως στενόκαρδη καὶ μικρόψυχη εἶναι ἡ νοοτροπία τοῦ ἀδελφοῦ του, ποὺ τὰ ἤθελεν ὅλα ἰδικά του — καὶ τὴν ἀγάπην — καὶ μᾶλλον λυπεῖται διὰ τὴν «ἀνάστασιν» τοῦ ἀπολωλότος ἀδελφοῦ του! Ἐὰν τυχὸν ὁ πειρασμὸς αὐτὸς ἐκυριάρχησε κάποτε καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μας ψυχήν, ἂς ἀκούσωμεν μὲ βαθεῖαν προσοχὴν τὰ λόγια τοῦ Πατρὸς-Θεοῦ πρὸς τὸν πρεσβύτερον υἱόν Του: «Εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὑρέθη». (Λουκ. 15, 32).

▪

«ΙΝΑ ΜΗ ΛΥΠΗΣΘΕ»

Ὁ θάνατος δὲν εἶναι τὸ τέρμα τῆς ὑπάρξεώς μας, ἀλλ᾽ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς μελλούσης ζωῆς. Ὁ τάφος δὲν εἶναι τὸ βάραθρον τῆς ἐκμηδενίσεως, ἀλλ᾽ εἶναι ἡ πύλη τῆς αἰωνιότητος. Ὁ πραγματικὸς Χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ φοβῆται τὸν θάνατον, ἀλλὰ νὰ τὸν θεωρῇ ὡς κάτι τὸ ἀναπόφευκτον, τὸ φυσικόν, καὶ νὰ μὴ «λυπῆται» ἀναμένων τοῦτον. Αὐτὸ ἀκριβῶς μᾶς διδάσκει ἡ Ἀποστολικὴ περικοπὴ τοῦ Ψυχοσαββάτου «ἵνα μὴ λυπῆσθε καθὼς καὶ οἱ λοιποί, οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» (Α΄ Θεσσ. 4, 13). Ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ «λοιποί»; Εἶναι οἱ «μὴ ἔχοντες ἐλπίδα». Οὔτε πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς. Εἶναι οἱ ἄθεοι. Οἱ ἀμετανοήτως ἁμαρτωλοί. Αὐτοὶ ποὺ ἔθεσαν ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς των τὰς ὑλιστικὰς ἀπολαύσεις, τὴν ἐγωϊστικὴν ἱκανοποίησιν τῶν παθῶν των, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ διαπράξουν ἀδικίας καὶ ἐγκλήματα. Ὅλοι αὐτοί, ὅσον πλησιάζει τὸ ἀναπόφευκτον τέλος, τόσον αἰσθάνονται τρομακτικωτέραν ἀγωνίαν, διότι δὲν πιστεύουν εἰς τὴν αἰώνιον ζωήν. Ὁ δὲ δίκαιος, γαλήνιος περιμένει τὸν θάνατον, ὡς ὕπνον ἐν Κυρίῳ. Τὸ Νεκροταφεῖον εἶναι δι᾽ αὐτὸν Κοιμητήριον, πρὸς τὸ ὁποῖον ἂς φέρωμεν εὐλαβικὰ τὰ βήματά μας τὰς ἡμέρας αὐτάς.

ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ

Εὐλαβικὰ ἂς φέρωμεν τὴν σκέψιν μας πρὸς τοὺς προσφιλεῖς μας νεκροὺς τὴν ἡμέραν τοῦ Ψυχοσαββάτου (7 Μαρτίου). Ἂς ἀγκαλιάσωμεν μὲ τὴν εὐγνωμοσύνην μας καὶ ὅλους τοὺς ἐν Κυρίῳ κοιμηθέντας Πρωτοπόρους μας εἰς τὴν Ἀμερικήν, πρὸς τοὺς ὁποίους τὰ πάντα ὀφείλομεν. Ἂς ρίψωμεν ἀντὶ ἀνθέων ἐπὶ τῶν τάφων των, ὀλίγας σκέψεις εὐχαριστιῶν καὶ εὐγνωμοσύνης μαζὶ μὲ προσευχὰς πρὸς Θεόν, τιμῶντες τὴν μνήμην τῶν ἐν Κυρίῳ κοιμηθέντων. Αὐτὴ εἶναι ἡ βαθυτέρα ἔννοια τοῦ «Σαββάτου τῶν Κεκοιμημένων». Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ποτὲ δὲν ἐξέδωκε «συγχωροχάρτια», οὔτε πρεσβεύει ὅτι μὲ τὰς προσευχὰς τῶν ζώντων θὰ σωθοῦν οἱ τυχὸν ἀμετανοήτως τελευτήσαντες. Ἀπεναντίας, τὴν ἡμέραν αὐτὴν τοῦ Ψυχοσαββάτου, ὥρισε νὰ ἀναγινώσκηται ἡ Εὐαγγελικὴ ἐκείνη περικοπὴ (Ἰωάν. ε΄. 24-30) ἡ ὁποία καθαρὰ τονίζει ὅτι: «ὁ τὸν λόγον μου [τοῦ Χριστοῦ] ἀκούων καὶ π ι σ τ ε ύ ω ν τῷ πέμψαντί με . . . μεταβέβηκεν ἀπὸ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν». «Καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀ γ α θ ὰ π ο ι ή σ α ν τ ε ς εἰς ἀνάστασιν ζωῆς . . .». Ἡ πίστις καὶ τὰ ἀγαθὰ ἔργα εἶναι τὰ κριτήρια τῆς σωτηρίας. Ἀλλὰ καὶ τὸ μνημόσυνον τῶν προαπελθόντων καὶ ἡ ἀγαθὴ ἀνάμνησις τῶν ζώντων δι᾽ αὐτοὺς εἶναι ὄχι μόνον καθῆκον ἰδικόν μας, ἀλλὰ καὶ εὐχαριστεῖ τὰ μάλιστα τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, καὶ ὡς ἀγαθὴ πρᾶξις εἶναι εὐάρεστος εἰς τὸν Θεόν.

▪

«ΚΥΡΙΕ, ΠΟΤΕ ΣΕ ΕΙΔΟΜΕΝ;»

Τὴν ἐπαύριον τοῦ Ψυχοσαββάτου, Κυριακὴν τῆς Ἀπόκρεω (8 Μαρτίου), ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ὥρισε τόσον σοφὰ νὰ ἀναγινώσκηται ἡ παραβολὴ τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Κρίσεως. Καὶ οἱ μὲν δίκαιοι, οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν τὸ καλὸν ἀπὸ ἀγαθὴν προαίρεσιν, εἶναι πάντοτε ἕτοιμοι δι᾽ ὅλα, χωρὶς νὰ περιμένουν ἀνταπόδοσιν τῶν πράξεών των. Ἀλλ᾽ ἔκπληκτοι ἀκούουν τὸ κατηγορητήριον τοῦ Δικαιοκρίτου Χριστοῦ οἱ «ἐξ εὐωνύμων», οἱ ἄδικοι καὶ ἀμετανόητοι ἁμαρτωλοί, καὶ διαμαρτύρονται πρὸς Αὐτὸν λέγοντες: «Κύριε, πότε σε εἴδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐ διηκονήσαμέν σοι;» Ἀμείλικτη θὰ εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Δικαίου Κριτοῦ πρὸς τοὺς διαμαρτυρομένους ἀδίκους. Καὶ πρέπει νὰ τὴν ἔχωμεν πάντοτε κατὰ νοῦν: Τοὺς καταδικάζει, ὄχι διότι ἔκαμαν κακὰς πράξεις, ἀλλὰ διότι δ ὲ ν ἔκαμαν ἀγαθὰ ἔργα. Ἐφάνησαν ἄσπλαγχνοι πρὸς τοὺς «ἀδελφοὺς» τοῦ

(Συνέχεια εἰς τὴν 84ην σελίδα)

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

ΠΟΛΥ θλιβερὸς εἶναι ὁ ἀπολογισμὸς τῆς συνεχῶς αὐξανούσης ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1958, δι' ὅλην τὴν χώραν καὶ μάλιστα διὰ τὰς μεγαλουπόλεις. Κατὰ τοὺς προσφάτως δημοσιευθέντας στατιστικοὺς πίνακας τῆς Ἀστυνομίας τῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκης, ἡ γενικὴ αὔξησις τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων διὰ τὸ ἔτος 1958 εἶναι 5.27%, ἐν συγκρίσει μὲ τὸ 1957. Κατὰ τὸ 1958 συνελήφθησαν 11,570 παιδιὰ ἡλικίας 16 ἐτῶν, ἔναντι 9,886 συλληφθέντων τὸ 1957. Ἤτοι ἐσημειώθη αὔξησις κατὰ 17%! Εἰς τὴν κατηγορίαν ὅμως τῶν ἐχόντων ἡλικίαν 16—20 ἐτῶν, ἔγιναν 18,750 συλλήψεις, ἔναντι 15,317 τοῦ ἔτους 1957. Ἡ αὔξησις ἐδῶ ἀνῆλθεν εἰς 22.5% εἰς ἓν καὶ μόνον ἔτος! Αἱ ἐγκληματικαὶ πράξεις, διὰ τὰς ὁποίας συνελήφθησαν αἱ χιλιάδες αὗται τῶν νέων — καὶ πολλαὶ ἀκόμη δεκάδες χιλιάδων καθ' ὅλην τὴν χώραν — εἶναι κατὰ σειρὰν ὑπεροχῆς: φόνοι, ἀπόπειραι φόνου, βιασμοὶ γυναικῶν, διαρρήξεις, κλοπαὶ αὐτοκινήτων, ὁπλοφορίαι, χαρτοπαιξίαι, ἀνηθικότης καὶ χρῆσις ναρκωτικῶν.

Ἐὰν εἰς αὐτὸν τὸν τρομακτικὸν ἀπολογισμὸν προστεθοῦν καὶ ὅσα αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα προέρχονται ἀπὸ νέους 18—20 ἐτῶν, μὲ αἴτιον τὴν μέθην καὶ ἄλλας νεανικὰς παρεκτροπάς, ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ συλλάβῃ τὴν τραγικὴν εἰκόνα τῆς καταπτώσεως τῆς νέας μας γενεᾶς καὶ τὸν ἠθικὸν κατήφορον πρὸς τὸν ὁποῖον φέρεται μὲ ἰλιγγιώδη ὁρμήν. Ἐξ ἴσου τραγικὴ εἶναι ἡ διαπίστωσις ὅτι ἡ νεολαία εἶναι κυρίως καὶ τὸ θῦμα τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων. Ἡ παρεκτρεπομένη νεολαία ποτίζει μὲ τὸ αἷμά της τὸν ὀλισθηρὸν κατήφορον ποὺ ἐπῆρε. Ποῦ βαίνει λοιπὸν ἡ νεολαία μας; Ποῖος πταίει; Τί μέτρα λαμβάνουν οἱ συνυπεύθυνοι ἐνήλικοι; Πῶς θὰ σταματήσῃ τὸ κακόν, διὰ νὰ θεραπευθῇ σὺν τῷ χρόνῳ; Ἰδοὺ τὰ τραγικὰ ἐρωτηματικά, εἰς τὰ ὁποῖα εἴμεθα ὅλοι ὑποχρεωμένοι νὰ δώσωμεν ἀπάντησιν. Δὲν ἀρκεῖ νὰ κατακρίνωμεν τὴν νεολαίαν-θῦμα. Δὲν διορθώνεται τίποτε μὲ συγκρίσεις πρὸς τὴν νεολαίαν ἄλλων ἐποχῶν. Οὔτε πρέπει νὰ περιμένωμεν ἐπανόρθωσιν τῶν κακῶς ἐχόντων ἀπὸ τὴν νεολαίαν. Ἡ νεολαία εἶναι αὐτὴ ποὺ μᾶς ἐρωτᾷ μὲ ἀγωνίαν: «Τί κάμνετε διὰ νὰ μὲ σώσετε;»

Οἱ λόγοι τοῦ ἠθικοῦ ἐκτροχιασμοῦ τῆς συγχρόνου, ἢ ἀκριβέστερον τῆς μεταπολεμικῆς, νεολαίας εἶναι πολλοί. Καθὼς πολλοὶ εἶναι καὶ οἱ συνυπεύθυνοι. Ὅλοι οἱ παράγοντες τῆς διαμορφώσεως τῆς νεολαίας ὑπέχουν ἀπὸ ἕνα μέρος τῆς εὐθύνης: Ἡ Οἰκογένεια, τὸ Σχολεῖον, ἡ Πολιτεία, ἡ Κοινωνία, ἡ Ἐκκλησία, ὅλοι εἶναι συνυπεύθυνοι. Καὶ ὅλοι πρέπει νὰ συνεργασθοῦν διὰ τὴν πρόληψιν μεγαλειτέρων δεινῶν. Εἰς ἓν ὅμως σημεῖον συμπίπτουν ὅλαι αἱ αἰτίαι τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖο συμφωνοῦν σχεδὸν ὅλοι οἱ ὡς ἄνω παράγοντες. Βαίως εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ἐγκληματικότητος συντ λεῖ καὶ ἡ μέθη, καὶ ἡ χαρτοπαιξία, καὶ ἡ χρῆσις ναρ κωτικῶν, καὶ αἱ ἠθικαὶ παρεκτροπαί, καὶ ἡ ἀχαλίνω τος ἀπόλαυσις τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, καὶ ἡ αὔξουσ σκληρότης καὶ περιφρόνησις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Ἀλλὰ βαθύτερον ὅλων αὐτῶν τῶν αἰτίων — πο εἶναι συγχρόνως καὶ αἰτιατὰ — εὑρίσκεται ἡ ἔλλειψ ἠθικοθρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήσεως, ἡ ἀπουσί τῆς θρησκείας ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν νέων. Περὶ αὐτοῦ μαρτυροῦν πλεί στοι ἁρμόδιοι: Ὅσον ὀλιγοστεύει ἡ θρησκευτικότης τόσον αὐξάνει ἡ ἐγκληματικότης. Αὐτὸ τὸ ἀντιλαμ βάνονται πλεῖστοι γονεῖς ποὺ βλέπουν τὰ παιδιά τω νὰ πίπτουν θύματα τοῦ ρεύματος τῆς νεανικῆς ἐγκλη ματικότητος. Δὲν θὰ εἰσέλθωμεν σήμερον εἰς τὸ ἐπί μαχον θέμα: «Ἂν πρέπει ἢ ὄχι νὰ εἰσαχθοῦν τὰ Θρη σκευτικὰ εἰς τὰ Σχολεῖα τῆς Συμπολιτείας». Ὄχι δι ὅτι δὲν ἔχομεν ἀποκρυσταλλωμένην τὴν πεποίθησι ὅτι τὰ Θρησκευτικὰ εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν διά πλασιν χαρακτήρων καὶ ψυχῶν καὶ τὴν χαλιναγώγη σιν τῶν παθῶν ποὺ προκαλοῦν τὴν ἐγκληματικότητα ἀλλὰ διότι εἶναι ζήτημα εἰς τὸ ὁποῖον Κοινότητες κα μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς πρέ πει νὰ λάβουν τὴν «θέσιν», τὴν ὁποίαν θὰ ὁρίσῃ Ἀνωτέρα Πνευματικὴ ἡμῶν Ἀρχὴ ἐν Ἀμερικῇ, ἐὰν θέλωμεν ἡ στάσις μας καὶ ἡ ἐνέργειά μας νὰ εἶνα συντονισμένη καὶ ἀποτελεσματική.

Ἐπιθυμοῦμεν ὅμως νὰ τονίσωμεν, ὅτι: Αὐτὸ πο λείπει σήμερον ἀπὸ τὰ κρατικὰ σχολεῖα, μᾶς τ προσφέρουν τὰ Σχολεῖα τῆς Ὁμογενείας: Ἡμερήσια Ἀπογευματινὰ καὶ Κατηχητικά. Καὶ αὐτὸ τὸ πολύτι μον εἶναι ἡ Θρησκεία. Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ Τὸ Εὐαγγέλιον. Ἡ Θρησκεία τῆς ἀγάπης καὶ τῆ καλωσύνης. Τὸ ἀντίδοτον τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἐγ κληματικότητος τὸ ἀντιφάρμακον. Ὅλοι μας ἂς ἐπ ωφεληθῶμεν, καὶ ἂς προτρέψωμεν καὶ ἄλλους νὰ ἐπ ωφεληθοῦν ἀπὸ τὴν Θρησκευτικὴν Διδασκαλίαν πο παρέχεται πλουσία, ὀρθὴ καὶ σωτηριώδης εἰς τὰ Ἑλ ληνοαμερικανικά μας Σχολεῖα, Ἡμερήσια, Ἀπογευ ματινὰ καὶ Κατηχητικά. Μαζὶ μὲ τὴν ἀθάνατον γλῶσ σαν τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν Ἑλληνικήν, θὰ διδαχθοῦ τὰ παιδιά μας εἰς αὐτὰ τὴν Θείαν Διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, καί, μακρὰν ἀπὸ κάθε ψυχοφθόρον ἐπιρροὴ καὶ ἀπὸ τὸν ὀλέθριον κίνδυνον τῆς νεανικῆς ἐγκλη ματικότητος, θὰ γίνουν καλοὶ Ἑλληνορθόδοξοι, χρη στοὶ Ἀμερικανοὶ πολῖται καὶ συνειδητοὶ Χριστιανοί

Β. Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Δ.Ο.Θ.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline, Mass.

Α΄.

ΟΤΑΝ ΑΝΟΙΞΩΜΕΝ τὴν Καινὴν Διαθήκην θὰ ἴδωμεν ὅτι αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ βιβλία ἐ διάφορα ὀνόματα: Εὐαγγέλια, Πράξεις τῶν Ἀποτόλων, Ἐπιστολαὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ Ἀποκάλυις. Ὥστε ἡ Καινὴ Διαθήκη εἶναι συλλογὴ βιβλίων. ἶναι ἡ Χριστιανικὴ βιβλιοθήκη, ἡ ὁποία περιλαμβάει ὅσα βιβλία τῶν Ἀποστόλων ἢ τῶν βοηθῶν αὐτῶν εριεσώθησαν μέχρι ἡμῶν.

Οἱ συγγραφεῖς τῶν βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης, ταν ἔγραφαν δὲν ἐνδιεφέροντο διὰ τὸ ὄνομά των, λλὰ διὰ τὴν Χριστιανικὴν Ἀλήθειαν. Διὰ τοῦτο πολὰ ἐκ τῶν βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης δὲν φέρουν έσα τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Οἱ Προτεστάνται εολόγοι, διότι ἠρνήθησαν τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, δημιούργησαν μεγάλα προβλήματα, χωρὶς νὰ καορθώσουν τίποτε τὸ θετικόν. Τὰ τελευταῖα των συμεράσματα πλησιάζουν πολὺ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, ατὰ τὴν ὁποίαν συγγραφεῖς τῶν βιβλίων εἶναι ἐκεῖοι τοὺς ὁποίους σήμερον ἀναφέρει ἡ Καινὴ Διαθήκη. Ὁ Ὀρθόδοξος ἀναγνώστης δέχεται τοὺς συγγραφεῖς ούτους, τόσον διότι ἔχει πεποίθησιν εἰς τὴν Παράοσιν τῆς Ἐκκλησίας ὅσον καὶ διότι ἐκεῖνο ποὺ τὸν νδιαφέρει περισσότερον εἶναι ἡ Ἀλήθεια ποὺ περιχεται εἰς τὰ βιβλία αὐτὰ καὶ ὄχι ὁ συγγραφεὺς ούτων.

Διὰ τοῦτο εἰς τὴν σύντομον αὐτὴν εἰσαγωγὴν δὲν ρόκειται νὰ ἀσχοληθῶμεν πολὺ μὲ τὸ πρόβλημα ῶν συγγραφέων, ὅσον μὲ τὴν Ἀλήθειαν τὴν ὁποίαν έλουν νὰ μᾶς διδάξουν.

ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Τὰ τέσσαρα πρῶτα βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης νομάζονται **Εὐαγγέλια.** Εὐαγγέλιον εἶναι ἡ καλὴ γγελία περὶ τῆς ἐν Χριστῷ Σωτηρίας. Ὅλα τὰ βιλία τῆς Καινῆς Διαθήκης δύνανται νὰ κληθοῦν Εὐγγέλια, διότι ὅλα ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ωτηρίαν. Ἐπεκράτησεν ὅμως νὰ ὀνομάζωνται Εὐγγέλια μόνον τὰ τέσσαρα πρῶτα βιβλία, τὰ ὁποῖα ναφέρονται κυρίως εἰς τὴν ἐπὶ γῆς ζωὴν τοῦ Ἰησοῦ ριστοῦ, ἀπὸ τῆς θαυμαστῆς Γεννήσεως Αὐτοῦ μέχρι οῦ Σταυροῦ, τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Ἀναλήψεως ὐτοῦ. Διὰ τοῦτο τὰ βιβλία αὐτὰ λέγονται καὶ ἱστοκὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἕκαστον Εὐαγγέλιον φέρει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως Εὐαγγελιστοῦ καὶ οὕτω ἔχομεν τὸ «Κατὰ Ματθαῖον», τὸ «Κατὰ Μᾶρκον», τὸ «Κατὰ Λουκᾶν» καὶ τὸ «Κατὰ Ἰωάννην» Εὐαγγέλιον.

ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ

Ἕνα πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ σκανδαλίσῃ τὸν ἀναγνώστην εἶναι τὸ ἑξῆς: Καίτοι καὶ τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια ἐγράφησαν ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἰησοῦ, ἐν τούτοις, παρὰ τὰς ὁμοιότητας, παρουσιάζουν καὶ διαφοράς. Αἱ διαφοραί των ἔγκειται τόσον εἰς τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἀναφέρουν ὅσον καὶ εἰς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἕκαστος Εὐαγγελιστὴς ἑρμηνεύει καὶ περιγράφει αὐτά.

Περισσότερον ὅλων διαφέρει ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἔγραψε περὶ τὸ 95 μ.Χ., ἤτοι 60 περίπου ἔτη μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Διὰ τοῦτο βλέπει τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ μία κάπως πνευματικώτερη σκοπιά. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Πατέρες ὠνόμασαν τὸ Εὐαγγέλιόν του «Πνευματικὸν» Εὐαγγέλιον.

Οἱ τρεῖς πρῶτοι Εὐαγγελισταί: Ματθαῖος, Μᾶρκος καὶ Λουκᾶς, παρὰ τὰς διαφοράς των, ἔχουν μεγάλας ὁμοιότητας καὶ ἔτσι ἀποτελοῦν μίαν ἰδιαιτέραν ὁμάδα ἔναντι τοῦ Ἰωάννου. Τὰ Εὐαγγέλια αὐτὰ δύναται κανεὶς εὔκολα νὰ τὰ βάλῃ παραλλήλως καὶ νὰ ἴδῃ καλλίτερα τὰς ὁμοιότητας καὶ διαφοράς των, διὰ τοῦτο καὶ λέγονται «Συνοπτικὰ Εὐαγγέλια».

Αἱ διαφοραὶ τῶν Εὐαγγελίων μεταξύ των νοοῦνται ὡς ἑξῆς: Ὅλοι οἱ Εὐαγγελισταὶ γράφουν περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον τοὺς φωτίζει εἰς τὴν κατανόησιν τῆς Ἀληθείας καὶ τοὺς προφυλάσσει ἀπὸ τὴν πλάνην. Ἐν τούτοις ἕκαστος Εὐαγγελιστὴς περιγράφει τὰ πράγματα ὅπως αὐτὸς τὰ αἰσθάνεται καὶ τὰ ἐκτιμᾷ. Διὰ τοῦτο μία καλὴ μελέτη τῶν Εὐαγγελίων εἶναι ἡ προσπάθειά μας εἰς τὸ πῶς τὸ ἕνα νὰ συμπληρώνῃ τὸ ἄλλο διὰ νὰ ἔχωμεν πλήρη τὴν περὶ Χριστοῦ Ἀλήθειαν. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν διαφωνίας μεταξὺ τῶν Εὐαγγελιστῶν. Μόνον διαφοραὶ ἐκφράσεων ὑπάρχουν, ποτὲ διαφωνίαι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ἀναμένουν τὴν ἐγγραφὴν τῶν παιδιῶν μας. Ἐγγράψατέ τα ἐγκαίρως εἰς τὰ Ἑλληνο-Ἀμερικανικά μας Σχολεῖα, Ἡμερήσια καὶ Ἀπογευματινά.

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ἔχει ἀνάγκην νέων κτιρίων διὰ τὸ Ὀρφανοτροφεῖον Ἀρρένων καὶ Σχολεῖον: St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 81ης σελίδος)

Χριστοῦ, τοὺς «ἐλαχίστους», τοὺς ταπεινοὺς καὶ περιφρονημένους, τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς. "Οπως πολλάκις ἐγράφη, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ποὺ ζητεῖ τὴν βοήθειάν σου μὲ τὸ χέρι ἑνὸς πτωχοῦ, ἑνὸς δυστυχισμένου, ἑνὸς ἀναξιοπαθοῦντος, ἢ ἑνὸς προσώπου ἢ ὀργανώσεως ποὺ φροντίζει δι' αὐτούς. Ἐὰν τοὺς ἀρνηθοῦμε τὴν βοήθειάν μας, εἶναι ὡσὰν νὰ κλείσωμεν τὴν θύραν τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ τὴν καρδιά μας εἰς τὸν ἴδιον τὸν Χριστόν!

▪

«ΕΑΝ ΜΗ ΑΦΗΤΕ ΤΟΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ...»

Ἡ συγγνώμη εἶναι τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τῆς ψυχῆς. Σώζεται ἡ ψυχὴ ποὺ θὰ κερδίσῃ τὴν συγγνώμην τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν κερδίζει ὅταν τὴν ζητήσῃ εἰλικρινῶς. Ἀλλὰ σώζεται καὶ ἡ ψυχὴ ποὺ θὰ χαρίσῃ τὴν συγγνώμην, καὶ θὰ συγχωρήσῃ τοὺς ἐχθρούς. Αὐτὸ τονίζει κυρίως ἡ Εὐαγγελικὴ Περικοπὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Τυροφάγου (15 Μαρτίου) : «Ἐὰν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος. Ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν». (Ματθ. 6, 14-21). Τὰ θεῖα αὐτὰ λόγια τὰ εἶπεν ὁ Σωτὴρ εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν «Κυριακὴν» προσευχήν, τὸ «Πάτερ ἡμῶν...». Τὰ ἐφαρμόζομεν ἆρά γε πάντοτε;

ΔΥΟ ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΙ

Ἐὰν ἡ Εἰκονομαχία εἶναι ἔργον τῶν βασιλέων — μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν ἦσαν "Ελληνες — ἡ ἀναστήλωσις τῶν ἱερῶν εἰκόνων εἶναι κυρίως ἔργον δύο εὐσεβῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι, κατὰ Θείαν βουλήν, ἔγιναν Αὐτοκράτειραι τοῦ Βυζαντίου. Διὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὸ θέλημα τοῦ λαοῦ. Διὰ νὰ ἐπιβάλουν τὴν θέλησιν τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ νὰ δοξασθῇ καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ὄνομα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αἱ δύο αὐταὶ ἱστορικαὶ αὐτοκράτειραι εἶναι: Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία, ἥτις ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὴν σύγκλησιν τῆς 7ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου (787) ἡ ὁποία ἀπεφάσισε τὴν ἀναστήλωσιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων, καὶ Θεοδώρα ἡ Αὐγούστα, σύζυγος τοῦ μανιώδους εἰκονομάχου βασιλέως Θεοφίλου, ἥτις προὐκάλεσε τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδον τοῦ 842, ἡ ὁποία κυρίως ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν τὰς ἀποφάσεις τῆς 7ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἐπέβαλεν ὁριστικῶς τὴν ἀναστήλωσιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Ἡ Ἐκκλησία εὐλόγως τιμᾷ τὴν μνήμην αὐτῶν.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 77ης σελίδος)

τῆς Δύσεως, μὲ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Ἱερᾶς Ρωμαϊκ Αὐτοκρατορίας.

Ἡ εὐεργετικὴ πλευρὰ τῶν Εἰκονομαχιῶν ἦτο ἡ ευκρίνισις τῆς θέσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων, καὶ ἐν σ αρτήσει τῶν ἱερῶν λειψάνων τῶν ἁγίων ἐν τῇ Χριστ ανικῇ λατρείᾳ. Αἱ γνῶμαι τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἡ τοῦ Μεγ. Βασιλείου, ὅτι «ἡ προσκύνησις τῶν εἰκ νων ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει», τὰ ὑπὲρ τῶν ἁγί εἰκόνων ἀπολογητικὰ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκην Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου καὶ τῶν λοιπῶν προμάχ τῆς ὀρθῆς πίστεως ἔλαβον συγκεκριμένην μορφ δόγματος, μὲ τὸν ὅρον τὸν ὁποῖον ἐψήφισεν ἡ Ἑβδό Οἰκουμενικὴ Σύνοδος κατὰ τὴν ἑβδόμην συνεδρία της. Κατὰ τὸν ὅρον τοῦτον ἡ προσκύνησις τῶν εἰκ νων εἶναι σχετικὸς μόνον σεβασμὸς διαβαίνων ἐπὶ πρωτότυπον. Δὲν ἀποτελεῖ δὲ λατρείαν, ἡ ὁποία ἀπ νέμεται μόνον πρὸς τὸν Θεόν.

Ἡ καταστολὴ τῶν Εἰκονομαχιῶν σημειώνει τὸ λος τῶν Χριστολογικῶν αἱρέσεων, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ αἰ νας συνεκλόνισαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διήρεσαν τ Χριστιανικὸν κόσμον. "Εν ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ ποὺ ἐπ κολούθησαν τὴν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας ἦτο καὶ πλουσία εἰς συγκομιδὴν ἱεραποστολικὴ δρᾶσις τ ὁποίαν ἀνέπτυξεν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, μὲ ἀποτ λεσμα τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν πολλ εἰδωλολατρικῶν φυλῶν, ἰδίως τῶν Σλαύων.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 80ῆς σελίδος)

Χριστιανικὴν ζωήν. Καὶ τοῦτο ἐπιτυγχάνεται μὲ τ προσευχὴν καὶ τὴν νηστείαν. Ἡ νηστεία, σωματικ καὶ ψυχική, εἶναι ἐγκράτεια καὶ ἀποχὴ ἀπὸ κάθε ποὺ ἠμπορεῖ νὰ βλάψῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπο Ἀποχὴ ὄχι μόνον ἀπὸ ὡρισμένας τροφάς, ἀλλὰ κ ἀπὸ τὰς ψυχοφθόρους ἕξεις, τὰ ὀλέθρια πάθη, ἀπ τὰς κακὰς σκέψεις καὶ πράξεις. Ἀλλ' ἡ ἐκγύμνασ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἀποχὴν καὶ τὴν ἐγκράτειαν ἀ χίζει ἀπὸ τὰ εὐτελέστερα, ἀπὸ τὴν ὕλην, ἀπὸ τ τροφάς, καὶ ὑψοῦται πρὸς τὰ τελειότερα, πρὸς τ ψυχὴν καὶ τὰς ἐκδηλώσεις της. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἔ κειται ἡ ἀξία τῆς σωματικῆς νηστείας, ἡ ὁποία, ἐκτ τῶν θεραπευτικῶν ἰδιοτήτων της, εἶναι ἡ ἀπαρχὴ κ ἡ βάσις τῆς ψυχικῆς νηστείας.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοί μας συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ λήγει ἢ ἔληξεν ἤδη, νὰ ἀνανεώσουν αὐτήν: Δι' 1 ἔτος $4. Διὰ 2 ἔτη $7. Διὰ 3 ἔτη $10. Γράψατε:

THE ORTHODOX OBSERVER
10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 73ης σελίδος)

ερoὶ Ναοὶ μὲ ἀριστουργήματα ποὺ θαυμάζονται καὶ ἡμερον ἀκόμη, καὶ ἀνεγεννήθη ἡ Ἐκκλησιαστικὴ μνογραφία, ἥτις ἀλληλοσυμπληροῦται μὲ τὴν εἰκογραφίαν. γ) Ἄλλη πλευρά, ἡ ὁποία εἶναι ὀλιγώρον γνωστή, ἀλλ' ὄχι καὶ ὀλιγώτερον λαμπρά, εἶναι ἠθικὴ καὶ διανοητική. Ἡ Ἐκκλησία ἀντετάχθη εἰς ην Εἰκονομαχίαν, ἔργον ὡρισμένων αὐτοκρατόρων, αὶ διὰ νὰ περιφρουρήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν της. Τὸ νεκτίμητον τοῦτο ἀγαθὸν τῆς ἐλευθερίας τὸ διεφύαξε μὲ πολλὰς θυσίας ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία. Καὶ ὄχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν της, ὡς ὐτοδιάθεσιν. Ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ τὸ διοχετεύσῃ βραύτερον εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ξωτερικῆς ζωῆς της, τῆς ἱστορικῆς καὶ γεωγραφικῆς ξελίξεώς της: Ὡς αὐτονομίαν ἐν τῇ διοικήσει τῶν δελφῶν Ἐκκλησιῶν. Ὡς δημοκρατικὴν διοίκησιν σωτερικήν. Ὡς ὁμοσπονδιακὴν ἕνωσιν ἐξωτερικήν. ὡς χειραφέτησιν τῶν θυγατέρων Ἐκκλησιῶν. Ὡς νακήρυξιν τοῦ αὐτοκεφάλου αὐτῶν. Ὡς ἀναγνώρισιν τῆς ἀποστολικότητος τῶν ἐχουσῶν αὐτήν. Ὡς ρεσιν ἀδελφικῆς συνεργασίας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐν γένει.

) Ἱστορικὴ δικαίωσις.

Ἐπὶ χίλια καὶ πλέον ἔτη μετὰ τὴν ἀναστήλωσιν ὧν ἱερῶν εἰκόνων καὶ μέχρι σήμερον, οὐδεμία σοβαρὰ ἀντίδρασις ἐσημειώθη κατ' αὐτῆς ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ἦτο μόνον θέλημα τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ θέλημα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἡ ἀναστήλωσις τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ὑπὸ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου δογματισθεῖσα. Χιλιάδων ἐτῶν πίστωσιν παρέσχεν ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία τῆς ἐποχῆς τῶν Εἰκονομαχιῶν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Εἶναι μεγίστη ἡ ὀφειλή μας εἰς αὐτήν. Καὶ ἰδική μας καὶ ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων ὀφειλή. Διότι ὅλοι ἀπολαμβάνομεν τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀναστηλώσεως, τὰ ἀγαθὰ τῆς νίκης τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ καὶ Ὁμολογίαι ἀναγνωρίζουν τὸν θρίαμβον τοῦτον τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅταν ζητοῦν τὴν συνεργασίαν της, τὴν σφραγῖδα τοῦ κύρους της, τὴν μεταλαμπάδευσιν τοῦ πνεύματος τῆς Οἰκουμενικότητος. Ὑπὸ τὸ Θεῖον τοῦτο φῶς τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἔλυσεν ἡ Ἐκκλησία ὅλα τὰ σοβαρὰ προβλήματά της. Ἐὰν δὲ καὶ σήμερον καλεῖται ὑπὸ τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης ἡ Ἐκκλησία τῆς Νέας Ρώμης, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, εἰς ἀδελφικὴν προσέγγισιν, αὕτη θὰ γίνῃ μόνον ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας, τῆς πραγματικῆς καὶ ἰσοτίμου οἰκουμενικότητος. Θὰ εἶναι δὲ καὶ τοῦτο εἷς ἀκόμη θρίαμβος τῆς Ὀρθοδοξίας, τὸ πνεῦμα τοῦ ὁποίου ἐκφράζει καὶ συμβολίζει ἡ θριαμβευτικὴ τῆς Ὀρθοδοξίας ἡμέρα, ἡ πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν.

Β. Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Δ.Ο.Θ.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΥ εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς εὐγνωμοσύνης μας πρὸς τοὺς θυσιάσαντας τὴν ζωήν των διὰ τὴν ἑδραίωσιν καὶ τὴν πρόοδον τῆς Ὁμογενείας. Βοηθήσατέ το μὲ τὸν καλλίτερον τρόπον: Institute for the Aged, 3 Lehman Terrace, Yonkers, N. Y.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΥ ΚΤΥΠΑ ΤΗΝ ΘΥΡΑΝ ΣΟΥ μὲ τὸ χέρι ἑνὸς πτωχοῦ, ἑνὸς δυστυχισμένου ἀδελφοῦ μας, ποὺ ζητᾷ τὴ βοήθειά σου. Δὲν πρέπει νὰ Τοῦ τὴν ἀρνηθῇς.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΗΡΟΠΟΙΕΙΟΝ

METROPOLITAN ECCLESIASTICAL CANDLES

Σᾶς προμηθεύει ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ κηρία. Τὰ ἀπόκερα χύνονται εἰς ὅλα τὰ μεγέθη κηριῶν κίτρινα.

•

Ecclesiastical Candles
Sanctuary and Votive Lights

•

24 SOUTHARD STREET, PATERSON 3, N. J.
OLIVER 2-2799 SHerwood 2-0912

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΣΘΕ
ATTEND CHURCH SERVICES

•

Μὲ ἓν μόνον δολλάριον ($1.00) δημοσιεύονται διαφημίσεις λειτουργίας Ἐκκλησιῶν καὶ Σχολείων, ὡς ἀνωτέρω.

•

Δώσατε εἰς τὴν δημοσιότητα τὴν δρᾶσιν τῆς Κοινότητός σας.

•

Ἐτησίως (εἰς 12 τεύχη) $12.00.

The New Archbishop of the Americas

THE election of Metropolitan James of Melita (Malta) by the Holy Synod of the Ecumenical Patriarchate on February 14, 1959 as the new Archbishop of the Greek Orthodox Church of North and South America, to succeed the late Archbishop Michael, was enthusiastically hailed by the Greek Orthodox of America and by church leaders generally.

There is every reason to believe that the election of Metropolitan James (who in Greek at least will be known as Archiepiscopos Iakovos) which was so determinedly sponsored by his great predecessor, the Ecumenical Patriarch Athenagoras I himself, will inaugurate a new era of our church in America, that will consolidate and further the truly great accomplishments achieved for our sacred faith in the new world by the Ecumenical Patriarch (from 1931 to 1949) and by the devoted late Archbishop Michael (from 1949 to 1958).

This is indicated by the special qualifications possessed by the new Archbishop and by the special training he underwent, carefully planned by the Ecumenical Patriarch, during the sixteen years of his service as a priest in the United States (from 1940 to 1955) and thereafter for four years as a Bishop and Metropolitan, who was, as TIME magazine of March 2, 1959 puts it, "Greek Orthodoxy's highly effective liaison agent at World Council of Churches headquarters in Geneva" between that important body and the Ecumenical Patriarchate. In this capacity he was personally appointed by Patriarch Athenagoras.

Thus Metropolitan James becomes the first Archbishop of the Americas to have worked actively in a world-wide church body, dominated by the powerful Protestant and Episcopal groups, and the first to be elected while an American citizen with a wealth of experience in Greek-American church problems. In addition, his friendly and sympathetic personality has long endeared him, not only to our own people, but also to high American clergymen, especially in the National and World Council of Churches. Typical of their approval of his election was the cable he received from Bishop Henry Knox Sherill, recently retired Presiding Bishop of the Episcopal Church of the United States, and one of the Presidents of The World Council of Churches, who referred to the new Archbishop as "a dear friend for many years, already greatly beloved in the States, who knows us well [and who] will bring to a new task wide vision, deep understanding and spiritual conviction." And by way of summation, TIME magazine of March 2 puts the matter concisely by asserting: "Nothing seemed more logical than to give the American post to Metropolitan James, succeeding Archbishop Michael."

Elsewhere in this issue there is included a comp biography in Greek of Metropolitan James. To sum rize here merely a few of the highlights of his life, was born in 1911 in the Turkish island of Imbros was christened Demetrios Athanasios Coucouzis. He gr uated with honors from the Patriarchate Theologi School of Halki in Istanbul in 1934 and was ordaine Deacon in 1939. In that year he came to the Uni States and served as Archdeacon of the Greek Ar diocese and as Professor at our Theological School, t located in Pomfret, Conn. He was ordained a priest Boston in 1940, and after serving for brief periods Hartford, New York and St. Louis, in 1942 he was pointed Dean of the Cathedral of the Annunciation Boston, in which capacity he served for 12 years. December 17, 1954 he was elected Bishop of Mel (Malta) and was assigned to the Archdiocese of Cent and Western Europe. In March 1955, he was appoin Representative of the Ecumenical Patriarchate at Wo Council of Churches headquarters in Geneva. On Ap 4, 1956 he was elected a Metropolitan.

While in Boston, Metropolitan James studied at Harvard Divinty School and earned the degree of Mas of Sacred Theology (S.T.M.). As the Representative the Patriarchate in the World Council of Churches, traveled extensively throughout the world and attend many ecclesiastical meetings and councils. He also v ited the United States on several occasions during t period, and delivered lectures at Harvard, Boston U versity, Oberlin College and at several religious c ferences.

The new Archbishop is expected to assume his duti at the Greek Archdiocese in New York within a mont In so doing, His Eminence will need the unqualified su port of every Greek-American Orthodox Christian in the difficult and volatile times, which are obscured by t unremitting threats of world strife on the one hand, a enhanced by appeals for universal Christian unity, ho ever tentative and uncertain, on the other. This suppo must be forthcoming from all of us, and especially fro our youth and younger generations, who embody the ho of the Greek Orthodox Church of America of the futu the champion of which our new Archbishop is most e inently qualified to be.

Our greetings to Archbishop Iakovos are coupled wi our thanks and gratitude to Acting Archbishop German Polizoides, whose patience, understanding and dilige devotion to our Church during the difficult interim peri following Archbishop Michael's death, represents a mo of Greek Orthodox ecclesiastical service.

ORTHODOXY AND HELLENISM

Our "Editorial Comment" in this issue is dedicated to the new Archbishop of North and South America, the former Metropolitan James of Melita. In this section, we are most happy to print an English translation of the first message of His Eminence to the Greek Orthodox Christians who will be under his jurisdiction:

With humility we glorify the All-Holy name of our Arch-Shepherd Christ through Whose grace and mercy the stewardship and service of the most beloved flock of the Great Church of Christ in the Western Hemisphere has been entrusted to us by the Ecumenical Patriarch and the Holy Synod. With the deepest consciousness of soul we address ourselves to you our beloved brethren in Christ, and to you our most esteemed and beloved priests, and all the beloved flock of our Lord. We hope and look for your cordial cooperation in the service and progress of our Holy Church, consistent with the will of God and the visions of our great predecessors, the Ecumenical Patriarch Athenagoras and the late Archbishop Michael. We gratefully reveal our sentiments of respect and filial affection towards our Ecumenical Patriarch, and in our own humility we invoke upon all of you, by the grace of God, our heartfelt blessings and best wishes.

(Signed) *Your Archbishop IACOVOS*

▪

On the occasion of a luncheon given aboard the S.S. Arkadia by the Greek Line on February 24, more than fifty guests had an opportunity to admire the newly rebuilt and refurbished 20,000 ton liner, and to enjoy an excellent repast.

Among the invited guests were Acting Archbishop Germanos Polizoides, Ambassador Palamas of Greece to the United Nations, Greek Consul General Triantafyllakos, and representatives of the Press, Greek-American societies, the clergy, the Greek Embassy and Consulates, and the Greek-American shipowners.

The S.S. Arkadia, which was formerly the Monarch of Bermuda, is currently sailing on cruises to the Caribbean, and will later traverse a regular route between New York and Western European ports.

▪

The Very Rev. Leonidas C. Contos, Dean of St. Sophia Cathedral in Los Angeles, has been chosen by the British Preacher's Exchange, which is operated by the National Council of the Churches of Christ in America in cooperation with the British Council of Churches, to be one of the ten or twelve American clergymen who will go to Britain this summer in exchange for a similar number of British clergymen who will visit the United States. The visiting clergymen will conduct services and preach in Britain and America during several Sundays. In announcing to the Archdiocese this project, Rev. J Quinter Miller, Assistant Secretary General of the National Council of Churches, wrote as follows:

. . . These contacts underline . . . the vital importance which this exchange ministry has in deepening the consciousness of the oneness of the Body of Christ and the strengthening of the relationships between Britain and America. We believe it is most fortunate to have a Greek Orthodox clergyman as a participant in the team this summer.

▪

A dinner was given at the Archdiocese on the evening of March 6 in honor of the journalists of the Greek-American press of the New York area and vicinity. Acting Archbishop Germanos Polizoides, who presided, stressed the importance of the Greek-American press for our people and institutions in the United States, and praised those present for their cooperation. Representatives of the journalists reiterated their willingness to be of service to the Archdiocese and to our Church and our Hellenic traditions in America.

▪

Plans are now being finalized for the formation of an Ahepa chapter in Athens. By mandate of the Supreme Convention held in Boston last summer, the jurisdiction of Ahepa now extends into Greece. With this action Ahepa, which was organized by emigrants from Greece in 1922, completes a full circle with the impending establishment of a farflung branch of the fraternity in Greece.

The Athens Chapter of Ahepa will be made up entirely of Ahepans who make Greece their permanent home. Members of Ahepa now living in Greece who belong to chapters in the United States and Canada will soon be transferred to the Athens Chapter, which will not have authority to initiate new members into the organization.

Spiros J. Stamos of the Mother Lodge of Ahepa is representing Supreme President Verinis in the establishment of the Athens Chapter, assisted by Frank Karteris and P. C. Athos, the Secretary, whose address in Athens is Rue Panepistimiou 37.

G.O.Y.A.'s Greatest Challenge

By ERNEST A. VILLAS, Chairman
G.O.Y.A. Memorial Chapel Committee

THE severest test ever faced by the Greek Orthodox Youth of America is now in progress. A goal of $150,000 to erect a badly needed Chapel on the grounds of our Theological School in Brookline, Mass., is the objective of this greatest of G.O.Y.A. projects.

The meaning and significance of this Chapel is far deeper than merely the needs of our Theological School, as important as we all know these to be. It is a *Memorial Chapel*, a memorial to the most important people in the world, our beloved parents whose unceasing labors and sacrifices established the nearly 400 Churches and Communities of the Greek Archdiocese of North and South America. Their courage and deeds must never be forgotten, and in generations to come the Memorial Chapel will stand as an eternal symbol of our devotion, gratitude and love.

Apart from this dedication, however, the Chapel will also be a solemn reminder of a great man whose life in every way exemplified the finest characteristics of the founders of our Churches and Communities. This person is, of course, the spiritual father of G.O.Y.A., the late Archbishop Michael whose very life was given in service to our Holy Church, and in whose name the Chapel will be dedicated. That an adequate tribute should be paid to this great leader was recognized by the Archdiocese Mixed Council when they granted G.O.Y.A. official permission to embark upon the Memorial Chapel Project. Not only has the Mixed Council and our Reverend Bishops offered their support and encouragement to the Memorial Chapel Project, but another important and well qualified group has also added their enthusiastic cooperation and support. This is the Seminary Almuni Association whose members know better than anyone else the great needs of our Seminary. These graduates are wholly familiar and deeply concerned with the needs of the Theological School, and it is upon the close cooperation between G.O.Y.A. and all our Priests, whether they be graduates of Holy Cross Theological School or not, that the success of this noble project depends.

With our clergy and youth leading the way, all of our people have been inspired and encouraged to participate. G.O.Y.A. is coordinating the Drive among *all* our people, for the Memorial Chapel will be a Chapel *of* the people and *from* our people to the Theological School.

Every person who contributes will have his name enrolled in the Memorial Book of Donors which will be on permanent display at the Seminary. No one who contributes, whether it be one dollar or one thousand dollars, will be forgotten. In Communities where no G.O.Y.A. Chapter exists, our parish priests have been asked to coordinate a local Drive by utilizing the Chapel brochure which are available in quantity to every parish at no cost. It is hoped that the Memorial Chapel Drive posters which have been sent to every Community have been prominently displayed on church bulletin boards. All of the material is available upon request from the Memorial Chapel Committee (2706 N. Russell Ave., Minneapolis 11, Minn.) for any parish that has not as yet received. The National Committee is doing everything possible to assist each Parish in its efforts to promote the Drive locally. Everyone who has learned of the Drive has been inspired by its objectives and has donated freely and willingly. Some of our smaller parishes have already made impressive progress in their local Drives. Communities such as New Britain, Conn. ($1,000), Grand Rapids Mich. ($1,000), New Bedford, Mass. ($2,000), Memphis Tenn. ($1,500), are but a few examples of the very early reports being received on the Drive.

The Memorial Chapel Drive is off to a most encouraging start and the $150,000 goal which for so long has been but a small dot on the horizon is now becoming more visible, and with the close cooperation of all our people will soon emerge into the brilliant sunrise of total success in the months that lie ahead. With the added encouragement and leadership of our new Archbishop, who himself is so familiar with the needs of our Theological School, the total effort will be given an additional impetus.

Should any of our readers wish to contribute directly to the Drive this may be done by sending your name and contribution to the "Memorial Chapel Fund," care of Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York 21, New York.

(EDITOR'S NOTE: *The Holy Cross Memorial Chapel is being designed by W. Stuart Thompson, one of the outstanding architects of America, and a renowned authority on Greek Classical and Byzantine architecture, who has designed many buildings acclaimed the world over, including the famous restoration of the STOA OF ATTALOS (159 B.C.) in Athens. Mr. Thompson, who knows Greece and the Greeks intimately, was designated an Honorary Citizen of Athens in 1956 and has been decorated with the Royal Order of the Phoenix by King George I of Greece. It is indeed an honor for G.O.Y.A. that this renowned architect has undertaken to design the most important project undertaken to date by the organization which was founded by the beloved late Archbishop Michael.)*

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἐκλογὴ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς

Τῇ 14 Φεβρουαρίου ἐ.ἔ., ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου, προῆλθε εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς ἀπὸ 13ης Ἰουλίου 1958 χηρευούσης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, διὰ τῆς παμψηφεὶ ἐκλογῆς ὡς Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μελίτης Κου Ἰακώβου. (Λεπτομερείας βλέπε εἰς σελ. 67).

Ἐκλογὴ Μητροπολίτου Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας

Τῇ 24ῃ Φεβρουαρίου ἐ.ἔ., ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου, προέβη εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1958 χηρευούσης Ἱ. Μητροπόλεως Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας, διὰ τῆς παμψηφεὶ ἐκλογῆς τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ. (Λεπτομερείας βλ. εἰς σελ. 78).

«Οἰκουμενικὴ Σύνοδος»

Ὑπὸ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πανορθοδόξων Συνόδων καὶ Παγχριστιανικῶν Συνεδρίων μελετᾶται ἡ πρόθεσις τῆς Α.Α. τοῦ Πάπα Ρώμης πρὸς σύγκλησιν Συνόδου, ἣν ὀνομάζει «Οἰκουμενικήν», καὶ «ἕνωσιν» τῶν Ἐκκλησιῶν. Βάσις τῆς μελέτης εἶναι ἡσα ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας ἐτόνισεν εἰς τὸ πὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους 1959 Μήνυμα αὐτοῦ: περὶ ἰσότητος, δικαιοσύνης, λευθερίας πνευματικῆς καὶ ἀλληλοεβασμοῦ.

Τουρκο-Ἑλληνικὴ Φιλία

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης, ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ὐσει τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος καὶ ἡ ἀνανεώσει τῆς Τουρκο-Ἑλληνικῆς ιλίας, τηλεγραφικῶς συνεχάρη θερότατα τοὺς Ἐξοχ. Πρωθυπουργούς, Ἑλλάδος κ. Κ. Καραμανλῆν καὶ ουρκίας κ. Α. Μενδερές, τὸν ὁποῖον τίσης συνεχάρη ἐπὶ τῇ διασώσει του ατὰ τὸ ἀεροπορικὸν δυστύχημα τοῦ ονδίνου. Οἱ Ἐξοχ. Πρωθυπουργοὶ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἀπήντησαν χαριστοῦντες ἐγκαρδίως.

Πνευματικὴ Διακονία

Ἤρχισαν αἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν ειτουργίαν καὶ κατὰ τὸ ἐφετεινὸν έρος τῶν Φιλανθρωπικῶν Ἱδρυμάτων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου: Παιδοπόλεως, Στέγης Ἐργαζομένου Κοριτσιοῦ, Θερινῆς Στέγης Ἱερέων. Καταβάλλονται ἐνέργειαι πρὸς ἵδρυσιν καὶ Θερινῆς Στέγης Διδασκάλων.

▪

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἀποκατασταθείσης πλήρως τῆς συνεργασίας τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἱ. Συνόδου μετὰ τῶν Ἑλληνορθοδόξων Κοινοτήτων, ἤρχισαν σημαντικὰ ἀνακαινιστικὰ ἔργα, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Μεγάρου. Ἡ προσοχὴ τῆς Ἐκκλησίας στρέφεται συνεχῶς καὶ περισσότερον πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς, καὶ δὴ Κεντρικῆς καὶ Νοτίου, ὅπου ἀναπτύσσεται ἀξιόλογος ἱεραποστολικὴ δρᾶσις, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ τῶν νέων Μητροπολιτῶν τοῦ Πατριαρχείου.

▪

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ὑπὸ τὴν δεξιὰν οἰακοστροφίαν τοῦ Μακ. Πατριάρχου κ. κ. Θεοδοσίου, ἡ Ἐκκλησία Ἀντιοχείας συνεχίζει τὴν δυσχερῆ πορείαν της, ἥτις καθίσταται ἔτι δυσχερεστέρα, λόγῳ τῆς ἀσκουμένης κομμουνιστικῆς πιέσεως ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς Χώρας, πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς. Οὐχ ἧττον ἐλπίζεται ὅτι ἡ νουνεχὴς ἡγεσία τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Ἱ. Συνόδου θὰ ἐξαγάγῃ καὶ τὴν φορὰν ταύτην τὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας ἀπὸ τὴν δυσχερῆ θέσιν αὐτῆς.

▪

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἐγκρίσει τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰορδανίας Χουσεΐν, ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καταστὰς Νόμος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας, ὁ οὕτως ἀποκληθεὶς «Νόμος τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τοῦ ἔτους 1958». Ἡ ἐπίσημος αὕτη καὶ τόσον δικαία ἀναγνώρισις τοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Παλαιφάτου Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος — ἥτις ἐν τῷ Νόμῳ τούτῳ χαρακτηρίζεται ὡς ταυτόσημος πρὸς τὸ Ἑλληνορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων — παρέχει πολλὰς ἐλπίδας ὅτι θὰ κατοχυρωθοῦν ἀσφαλέστερον τὰ αἰωνόβια δικαιώματα τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν Πανσέπτων Προσκυνημάτων καὶ τῶν Θεοβαδίστων Τόπων, καὶ θὰ ἐπιδειχθῇ παρὰ τῶν ἁρμοδίων ἐνεργότερον ἐνδιαφέρον περὶ αὐτῶν.

▪

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἑωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς καὶ μὲ ἀσυνήθη κοσμοσυρροὴν εἰς τὴν Μόσχαν καὶ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Ἀλέξιος, εἰς τὸ Χριστουγεννιάτικον Μήνυμά του, μεταδοθὲν καὶ ὑπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Μόσχας, εὔχεται εἰρήνην εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Σύντονοι ἐνέργειαι καταβάλλονται πρὸς προσέλκυσιν τῶν Παλαιοκαθολικῶν εἰς τὴν Ρωσσικὴν Ἐκκλησίαν. Ἀπεσταλμένοι αὐτῆς ἐξ ἄλλου μετέβησαν εἰς Αἰθιοπίαν, πρὸς «μελέτην καὶ ὀργάνωσιν τῆς ζωῆς τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας».

▪

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ

▸ Συνεχίζεται ἡ κρίσις τὴν ὁποίαν διέρχονται αἱ ἀδελφαὶ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι Βαλκανίων, διὰ τῶν διωγμῶν καὶ τῶν συλλήψεων Ἱερέων καὶ ἄλλων ἀνωτέρων Κληρικῶν. Παρὰ ταῦτα, τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα συνεχῶς ἀναπτεροῦται καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις ἀναπτύσσεται ἐντονωτέρα, ὅσον αὐξάνει ἡ πίεσις.

▸ Μολονότι διεψεύσθη, ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ διαδίδεται ἡ φήμη, ὅτι συνελήφθησαν καὶ κρατοῦνται ὑπὸ ἐπιτήρησιν ἢ καὶ ἀπομόνωσιν ἀνώτεροι Ὀρθόδοξοι Κληρικοί, διὰ δῆθεν «ἀντικαθεστωτικὰς» ἐνεργείας.

▪

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ διὰ τῆς Συμφωνίας τοῦ Λονδίνου δοθεῖσα τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον λύσις εἰς τὸ Κυπριακὸν ζήτημα ἐπέφερε τὴν ποθητὴν εἰρήνευσιν Ἑλλήνων καὶ Τούρκων Κυπρίων. Μὲ τὴν εἰς τὴν ἔδραν αὐτοῦ ἐπάνοδον τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Μακαρίου, ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη δεινοπαθήσασα ἀδελφὴ Ἐκκλησία Κύπρου θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπανεύρῃ τὴν κανονικήν της πορείαν τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ποιμαινόντων καὶ ποιμαι-

νομένων. Εἴμεθα βέβαιοι, ἐξ ἄλλου, ὅτι θὰ ἀνανεωθῇ ἡ μεταξὺ Ἑλληνορθοδόξων καὶ Τούρκων συναδέλφωσις, ἥτις εἶναι καὶ ἡ πραγματικὴ βάσις τῆς προόδου τῆς νεοσυστάτου Δημοκρατίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

▸ Συνεχίζεται ἡ ἐργασία ἀναθεωρήσεως τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας.

▸ Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάνθη ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ οὔτε νὰ ἐπιτρέψῃ τὸν τέταρτον γάμον.

▸ Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν ἐξελέγη ὁ Μητρ. Λήμνου κ. Διονύσιος, Τοποτηρητὴς δὲ Λήμνου ὡρίσθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἰωακείμ.

▸ Μητροπολίτης Σπάρτης — τοῦ Σεβ. Σπάρτης κ. Διονυσίου παραιτηθέντος λόγῳ γήρατος — ἐξελέγη ὁ Μητρ. Ἱερισσοῦ κ. Κυπριανός, Τοποτηρητὴς δὲ Ἱερισσοῦ ὡρίσθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων.

▸ Χηρεύουν ἤδη αἱ Ἱ. Μητροπόλεις: Λήμνου, Κασσανδρείας καὶ Ἱερισσοῦ.

▸ Ἄρχεται ἡ ἔκδοσις τῶν λειτουργικῶν βιβλίων τῆς Ἐκκλησίας.

▸ "Ἅπαντες" οἱ Ἱεροκήρυκες θὰ διαμένουν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Πεντέλης, ἐνδιαιτώμενοι δαπάναις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ὁσάκις διέρχονται ἐξ Ἀθηνῶν.

▸ Ἐν Θεσσαλονίκῃ θὰ ἱδρυθῇ Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ Σχολή.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανὸς

▸ Κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Φεβρουαρίου 1959, ἐδέχθη ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς διαφόρους ἐπιτροπάς, καθὼς καὶ ἱερεῖς καὶ διδασκάλους.

▸ Τὴν 3ην Φεβρ., προήδρευσε τῆς Ἐφορείας τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγ. Βασιλείου εἰς τακτικὴν συνεδρίαν αὐτῆς, καθ' ἣν ἐλήφθησαν διάφοροι ἀποφάσεις καθὼς καὶ ἡ παραδοχὴ ἐπὶ τοῦ παρόντος 20 ἀρρένων τέκνων εἰς τὸ νεόκτιστον κτίριον, τὸ δαπάνῃ τῆς Ὀργανώσεως Ἀχέπα κτισθέν.

▸ Τὴν 5ην ἰδ., ἐδέχθη Ἐπιτροπὴν Παλαιοκαθολικῶν Κληρικῶν, συζητήσας μετ' αὐτῆς τὸ ζήτημά των.

▸ Κατὰ τὴν 7ην ἰδ., κατελθὼν εἰς Wilmington, Dela., ἔψαλε Μέγαν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ αὐτόσε Ἱ. Ναῷ μας τῆς Ἁγίας Τριάδος. Μεθ' ὃ ὡμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Κοινότητος τῇ εἰσηγήσει τῆς Φιλοπτώχου καὶ τῆς Ἀχέπα. Τὴν ἐπαύριον ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν, ὡμίλησεν ἐπὶ τοῦ Ἱ. Εὐαγγελίου καὶ ἐχειροθέτησεν 6 Ἀναγνώστας, ἐδέχθη δὲ ἀντιπροσώπους τοῦ Ἀμερικανικοῦ Τύπου.

▸ Τὴν 10ην ἰδ., ἐπεσκέφθη τὰ Γραφεῖα τῆς World Council of Churches καὶ συνεζήτησε μετ' ἀξιωματούχων αὐτῆς ἐπὶ διαφόρων θεμάτων.

▸ Τὴν 12ην ἰδ., ἔδωκεν ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς δεῖπνον πρὸς τιμὴν τῶν διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν τῶν σχολείων μας τῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκης καὶ ὡμίλησε καταλλήλως, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Αἰδ. Χρ. Πάπα καὶ τῆς Δίδος Α. Ἀναγνωστοπούλου, Προέδρου τοῦ Διδασκαλικοῦ Συλλόγου.

▸ Τὴν 13ην ἰδ., προήδρευσε τῆς τακτικῆς συνεδρίας τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, καθ' ἣν ἐψηφίσθη ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμός. Παρευρέθησαν 26 μέλη.

▸ Τὴν 15ην ἰδ., ἀνελθὼν εἰς Waterbury, Conn., ἔψαλεν Ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησε, τὴν δ' ἑπομένην ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν, ὡμίλησε καὶ ἐτέλεσε τὴν τελετὴν τῆς Ὁρκωμοσίας τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος. Κατόπιν παρεκάθησε καὶ ὡμίλησε διὰ μακρῶν εἰς τὸ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου καὶ αὐτοῦ δοθὲν ἐπίσημον γεῦμα.

▸ Τὴν 18ην ἰδ., ἐδέχθη τὸν Ἐντιμ. Πρεσβευτὴν κ. Κ. Τριανταφυλλάκον, Γενι. Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, τὴν δὲ ἑπομένην τὸν κ. Ι. Κολιακόπουλον, Πρόξενον.

▸ Τὴν Κυριακήν, 22αν Φεβρ., χοροστατήσας ἐν τῷ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Καθεδρικῷ Ναῷ μας, προέστη τῆς Δοξολογίας ψαλείσης ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἰωαννίνων. Ὡμίλησαν ἐκτὸς τοῦ Ἐπισκόπου, ὁ Ἐξοχ. κ. Κ. Τριανταφυλλάκος, ὁ Αἰδ. Κ. Ἀνδρέου, ἐκ μέρους τῶν ἐν σώματι ἐκκλησιασθέντων Ἠπειρωτῶν καὶ Συλλόγου αὐτῶν ὁ κ. Χ. Δήμας, ὁ κ. Δημητρίου, καὶ ὁ κ. Μέλλος.

▸ Τὴν 24ην ἰδ., παρευρέθη εἰς ὑποδοχὴν γενομένην ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Γραμμῆς ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ «Ἀρκαδία» ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ αὐτοῦ εἰς τὴν Γραμμὴν τοῦ Βορείου Ἀτλαντικοῦ, τὴν δὲ ἑπομένην ἐπεσκέφθη ἐν τῷ νοσοκομείῳ τὸν ἀσθενήσαντα Μαέστρον Δημ. Μητρόπουλον.

▸ Τὴν 27ην ἰδ., ἐδέχθη τὸν Οὐκρανὸν Ἀρχιεπίσκοπον Παλλάδιον, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεζήτησε διάφορα θέματα, τὸ δὲ ἑσπέρας παρευρέθη καὶ ἠυλόγησε τὸ Δεῖπνον τοῦ Καθεδρικοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Πλάζα.

▸ Τὴν Κυριακήν, 1ην Μαρτίου, τέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ναῷ Ἀστορίας καὶ ἐχειροτόνησε Πρεσβύτερον τὸν ἐκ τῶν τελειοφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μας Διάκονον Νικόλαον Π. Σπυράκην, ὁμιλήσας καταλλήλως. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς χειροτονίας γεῦμα καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

Μικτὸν Συμβούλιον

Τὸ Ἐντιμότατον Μικτὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, συνελθὸν τῇ 13ῃ Φεβρουαρίου ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτῆς εἰς τὴν τακτικὴν αὐτοῦ τριμηνιαίαν συνεδρίαν, συνεζήτησε διάφορα θέματα τῆς ἁρμοδιότητος αὐτοῦ καὶ ἔλαβεν ἐπ' αὐτῶν τὰς δεούσας ἀποφάσεις.

Περίληψις Ἐγκυκλίων

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανὸς ἀπέλυσεν ἐγκυκλίους πρὸς τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερ. Προϊσταμένους καὶ τὰ Ἐντιμότατα Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Ἑλληνορθοδόξων Κοινοτήτων, Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων, Ὀργανώσεων καὶ Σωματείων ἐπ' εὐκαιρίᾳ:

—Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ εἰς τὴν Νηστείαν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

—Ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἑορτῇ καὶ τῇ προετοιμασίᾳ τῆς Παρελάσεως τῆς Πέμπτης Λεωφόρου.

—Ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Σεβασμιωτάτου κ. κ. Ἰακώβου.

—Ἐπὶ τῇ ἀνεξαρτησίᾳ τῆς Κύπρου, προτρέπων ὅπως πάντες συνδράμωσι τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Κυπρίων.

—Ἐπὶ τῆς συγχωνεύσεως τοῦ Δεκαδολλαρίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μετὰ τῶν οἰκονομικῶν ὑποχρεώσεων τῶν Μελῶν πρὸς τὰς Ἑλληνορθοδόξους Κοινότητας, καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς τακτικῆς εἰσπράξεως καὶ ἀποστολῆς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπήν, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν πολλαπλῶν οἰκονομικῶν ἀναγκῶν αὐτῆς καὶ τῶν Ἱδρυμάτων της.

Ἀκαδημία Ἁγίου Βασιλείου

▸ Ἀπεφασίσθη ἡ παραδοχὴ ἐπὶ τοῦ παρόντος 20 ἀρρένων τέκνων εἰς τὸ νεωστὶ κτισθὲν ὑπὸ τῆς Ἀχέπα Οἰκοτροφεῖον Ἀρρένων.

▸ Ἡ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ "Ἕνωσις Ἑλλήνων Ἐργατῶν Γουναρικῆς, Λόκαλ

'0, προσέφερε καὶ ἐφέτος σημαντι-
:ὴν δωρεὰν ἐκ $1,000.00 εἰς τὴν 'Α-
:αδημίαν. Ἡ δωρεὰ αὕτη, καθὼς
:αὶ ἄλλαι παρόμοιοι καὶ ταυτόχρο-
οι δωρεαὶ τῶν φιλοτίμων καὶ εὐλα-
ῶν αὐτῶν βιοπαλαιστῶν, συγκινοῦν
αθύτατα κάθε 'Ελληνορθόδοξον ψυ-
χήν. 'Αναμένομεν παρομοίας εὐγε-
εῖς χειρονομίας καὶ ἀπὸ τοὺς ἐργο-
ότας καὶ βιομηχάνους γουναρικῶν.

▪

Α΄. 'Επισκοπικὴ Περιφέρεια

'Ο Θεοφ. 'Επίσκοπος Κωνσταντίας
κ. Γερμανός:

▸ Τῇ 1ῃ Φεβρ., Κυριακῇ, ἐτέλεσε
τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν
Θ. Λόγον εἰς τὸν 'Ι. Ναὸν τῆς Κοι-
μήσεως τῆς Θεοτόκου, Brooklyn, N.Y.,
τὸν δὲ 'Εσπερινὸν τῆς Κυριακῆς ἐ-
τέλεσεν ἐν τῷ 'Ι. Ναῷ τῶν 'Αγ. Γεωρ-
γίου καὶ Δημητρίου Νέας 'Υόρκης.

▸ Τῇ 7ῃ Φεβρ., εἰς τὸν 'Ι. Ναὸν
'Αγίου 'Ελευθερίου Νέας 'Υόρκης,
προέστη τῆς κηδείας τοῦ ἀειμνήστου
Παναγιώτου Κεφάλα, ἀποθανόντος
ἐξ ἀεροπορικοῦ δυστυχήματος.

▸ Τῇ 15ῃ ἰδ., ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ
Καθεδρικῷ Νέας 'Υόρκης, ὅπου ἐτέ-
λεσε τὸ Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύ-
σεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Κ.
Γληνοῦ.

▸ Τῇ 22ᾳ ἰδ., Κυριακῇ, ἐλειτούρ-
γησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον εἰς
τὸν 'Ι. Ναὸν τῆς Annapolis, Md. Ὡς
γνωστόν, εἰς τὴν πόλιν ταύτην εὑρί-
σκεται ἡ μεγαλειτέρα Ναυτικὴ 'Α-
καδημία τῶν 'Ην. Πολιτειῶν, ὅπου
σπουδάζουν καὶ ἀρκετοὶ "Ελληνες
καὶ ἄλλοι 'Ορθόδοξοι. "Ολοι αὐτοὶ
οἱ 'Ορθόδοξοι φοιτηταὶ προσῆλθον ἐν
σώματι καὶ ἐν στολῇ εἰς τὸν 'Ι. Ναὸν
τῆς Κοινότητος καὶ παρηκολούθησαν
ὄχι μόνον τὴν Θ. Λειτουργίαν ὁλόκλη-
ρον καὶ τὸ Θ. Κήρυγμα, ἀλλὰ καὶ
τὸ κατηχητικὸν μάθημα.

▸ Τῇ 20ῇ ἰδ., παρέστη εἰς τὴν ἐτη-
σίαν τελετὴν τῶν ἐργατῶν γουναρι-
κῆς «Λόκαλ 70, Ν. Υ.», τὸ Διοικ. Συμ-
βούλιον τῆς ὁποίας ἐνεχείρισεν εἰς
τὸν Θεοφιλέστατον δύο ἐπιταγάς,
$1,000.00 ὑπὲρ τῆς 'Ακαδημίας, καὶ
$1,000.00 ὑπὲρ τοῦ Γηροκομείου.

▪

Τὸ Γηροκομεῖον τῆς Α΄. 'Επισκοπ. Περιφερείας

▸ Οἱ ἐκ Bethlehem, Pa., ἀδελφοὶ
κ. κ. 'Αντώνιος καὶ Δημήτριος Καμ-
τάνης προσέφερον εἰς τὸ Γηροκο-
μεῖον μεγάλην δωρεὰν ἐκ $3,500.00
εἰς μνήμην τῶν ἐκ Χάλκης Κωνστα-
τινουπόλεως ἀειμνήστων γονέων αὐ-
τῶν 'Ιωάννου καὶ "Αννης Καμπάνη,
διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ ἐγκατάστασιν
πλήρους πλυντηρίου. Ἡ 'Εφορεία τοῦ
'Ιδρύματος ἀνεκήρυξεν αὐτοὺς Με-
γάλους Εὐεργέτας αὐτοῦ καὶ ἀνε-
στήλωσε τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐπὶ με-
ταλλίνης πλακός.

▸ Ἡ "Ενωσις 'Ελλήνων 'Εργατῶν
Γουναρικῆς, Λόκαλ 70, Νέας 'Υόρ-
κης, προσέφερε καὶ ἐφέτος $1,000.00
ὑπὲρ τοῦ Γηροκομείου. Εἰς ἄλλας
σημαντικὰς δωρεὰς προέβησαν καὶ
ἄλλοι Χριστιανοί.

▪

Β΄. 'Επισκοπικὴ Περιφέρεια

Μὲ ἀνάμικτα αἰσθήματα τὸ ποίμνι-
ον τῆς Β΄. 'Επισκοπικῆς Περιφερεί-
ας ἐπληροφορήθη τὴν προαγωγὴν
τοῦ Θεοφ. 'Επισκόπου Ναζιανζοῦ κ.
'Ιεζεκιὴλ εἰς Μητροπολίτην Αὐστρα-
λίας καὶ Νέας Ζηλανδίας. Αἰσθήματα
ὑπερηφανείας μὲν διὰ τὴν ἐπάξιον
προαγωγήν του, λύπης δὲ διὰ τὴν
ἀπώλειαν τοῦ 'Επισκόπου του. 'Αλλ'
ὑπεράνω πάντων εἰς τὰς καρδίας
τῶν Χριστιανῶν κυριαρχεῖ ἡ ἐμπιστο-
σύνη εἰς τὴν μητρικὴν στοργὴν καὶ
μέριμναν τῆς Μητρὸς 'Εκκλησίας,
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διὰ
τὴν ἐκλογὴν ἀξίου διαδόχου τοῦ
ἀναχωροῦντος 'Ιεράρχου, μετὰ τοῦ
ὁποίου τοσοῦτοι τοὺς συνέδεσαν ἱε-
ροὶ δεσμοί.

▪

Γ΄. 'Επισκοπικὴ Περιφέρεια

Ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Θεοφ. 'Επι-
σκόπου 'Ελαίας κ. 'Αθηναγόρου,
Προέδρου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς,
προάγεται τὸ πνευματικὸν ἔργον τῆς
Σχολῆς καὶ ὁλοκληροῦται τὸ οἰκοδο-
μικὸν αὐτῆς πρόγραμμα: Ἡ Νεο-
λαία G.O.Y.A. συνεχίζει τὴν ἐξόρ-
μησίν της ὑπὲρ ἀνεγέρσεως Παρεκ-
κλησίου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν τῇ
Σχολῇ, ἡ δὲ εἰδικὴ 'Επιτροπὴ συγ-
κεντρώνει τὰ ἀναγκαιοῦντα διὰ τὰς
οἰκοδομικὰς ἀνάγκας τῆς Σχολῆς
ποσά, κυρίως μεταξὺ τῶν φιλογε-
νῶν Χριστιανῶν μας τῆς Νέας 'Αγ-
γλίας. Πλὴν καθῆκον ὅλων εἶναι νὰ
συνδράμωμεν εἰς τὸν ἱερὸν αὐτὸν
σκοπόν.

▪

Δ΄. 'Επισκοπικὴ Περιφέρεια

'Ο Θεοφ. 'Επίσκοπος 'Ολύμπου
κ. Δημήτριος!

▸ Τὴν 1ην 'Ιανουαρίου ἐπεσκέφθη
τὴν Κοινότητα Stockton, Calif., ὅπου
ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκή-
ρυξε τὸν Θ. Λόγον.

▸ Τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων ἐ-
τέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὴν
Κοινότητα Long Beach, Calif., καὶ με-
τὰ προέστη εἰς τὴν τελετὴν τῆς Κα-
ταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς
τὰ ὕδατα τοῦ Εἰρηνικοῦ 'Ωκεανοῦ.
Τόσον εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν ὅ-
σον καὶ εἰς τὴν Τελετὴν παρέστη
πλῆθος λαοῦ ἐξ ὅλων τῶν γειτονικῶν
Κοινοτήτων, οἱ 'Ιερεῖς καὶ οἱ Κοινο-
τάρχαι, ὡς καὶ ἐπίσημοι 'Αμερικα-
νοί. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑορτῆς ἐδό-
θη ἐπίσημον δεῖπνον ὑπὸ τῆς Κοινό-
τητος τοῦ Long Beach.

▸ Τὴν Κυριακήν, 11ην ἰδ., ἐπεσκέ-
φθη τὴν Κοινότητα Sacramento, Calif.,
ὅπου ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν
καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

▸ Τὴν 12ην ἰδ., ἐπεσκέφθη τὸ Reno,
Nev., ὅπου συνεσκέφθη μετὰ τῆς ἐξ
ὁμογενῶν ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ὀργά-
νωσιν Κοινότητος τῶν ἐκεῖ διαβιούν-
των 'Ελληνορθοδόξων Χριστιανῶν.

▸ Τὴν 18ην ἰδ., ἐτέλεσε τὴν Θ. Λει-
τουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον
εἰς τὴν Κοινότητα Pasadena, Calif.,
καὶ μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν συνε-
σκέφθη μετὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου
διὰ τὴν ἐξεύρεσιν καὶ ἀγορὰν οἰκο-
πέδου διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ 'Ι. Ναοῦ
τῆς Κοινότητος. Τὸ ἑσπέρας ἐπεσκέ-
φθη τὴν Κοινότητα Ρετόντο Μπήτς,
προέστη τῆς ἑορτῆς τῆς Βασιλόπητ-
τας καὶ ὡμίλησε καταλλήλως τῇ
περιστάσει.

▸ Τὴν 25ην ἰδ., ἐχοροστάτησεν εἰς
τὴν πρώτην Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ 'Ι.
Ναῷ τῆς 'Αγίας Σοφίας ἐν Λὸς "Αγ-
γελες καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.
Εἶτα ἐπεκσέφθη τὸ Κατηχητικόν, ὁ-
μιλήσας καταλλήλως.

▸ Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν 'Ι-
εραρχῶν ἐχοροστάστητε κατὰ τὴν
Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν 'Ι. Ναὸν τῆς
'Αγίας Σοφίας ἐν Λὸς "Αγγελες καὶ
ὡμίλησεν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν 'Ελληνι-
κῶν Γραμμάτων.

▪

Ε΄. 'Επισκοπικὴ Περιφέρεια

Καὶ ἡ Πολιτεία Arkansas ἀνεγνώ-
ρισε τὴν 'Ορθόδοξον Πίστιν καὶ 'Εκ-
κλησίαν ὡς μίαν τῶν μειζόνων Θρη-
σκειῶν ἐν αὐτῇ. Αἱ λοιπαὶ τρεῖς εἶ-
ναι, ὡς γνωστόν, ὁ Ρωμαιοκαθολικι-
σμός, ὁ Προτεσταντισμὸς καὶ ὁ 'Ιου-
δαϊσμός.

▪

ΣΤ΄. 'Επισκοπικὴ Περιφέρεια

▸ 'Ο Θεοφ. 'Επίσκοπος Τροπαίου
κ. Πολύευκτος ἐπεσκέφθη διαφόρους
Κοινότητας τῆς Περιφερείας, προέ-
στη τῆς Θ. Λειτουργίας, ἐκήρυξε τὸν
Θ. Λόγον, ἔδωκε κατευθύνσεις καὶ
ἐμελέτησε τὰ διάφορα προβλήματα
τῶν Κοινοτήτων. Συνειργάσθη μετὰ
τῶν οἰκείων 'Επιτροπῶν διὰ τὴν προ-
αγωγὴν τοῦ ἔργου τῆς ὑποθέσεως
τῶν Εὐαγῶν Καθιδρυμάτων τῆς Πε-
ριφερείας, τὸ ὁποῖον προχωρεῖ ἱκα-
νοποιητικῶς.

▸ Τῇ 8ῃ τ.μ., προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐν Detroit, Mich., καὶ τῆς ἐπιβλητικῆς τελετῆς τῆς καταθέσεως τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου τοῦ ἀνεγειρομένου ὡραίου Κοινοτικοῦ καὶ Ἐκπαιδευτικοῦ Κέντρου, παραπλεύρως τοῦ πρὸ δεκαετίας ἀνεγερθέντος Ἱεροῦ Ναοῦ.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

▸ Ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς Καρδινάλιος Βυσζύνσκι ἐπέστρεψεν εἰς Βαρσοβίαν, ὅπου σημειοῦται νέα ἔντασις τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

▸ Ἡ Ρωσσικὴ Ἐκκλησία θὰ ἀρχίσῃ συστηματικὰς ἐπαφὰς μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

▸ Εἶναι πιθανὸν νὰ ἀνακοινωθῇ συντόμως ἡ αὐτονόμησις ἢ τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Μονοφυσιτικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μαλαμπάρ, Νοτίων Ἰνδιῶν.

▸ Ὁ Πριμᾶτος Ἀγγλίας ἀπέστειλεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Σουηδίας, διαμαρτυρόμενος διὰ τὴν εἴσοδον γυναικῶν εἰς τὸν Κλῆρον, δὲν ἀποκλείεται δὲ νὰ διακοπῇ ἡ μυστηριακὴ κοινωνία μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΑΣΤΟΡΕΣ

Μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δανίας καί τινων τμημάτων τῆς Γερμανίας, καὶ ἡ Λουθηρανικὴ Ἐκκλησία τῆς Σουηδίας θὰ ἔχῃ πάστορας γυναῖκας, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἀπαγορεύοντος, ὡς γνωστόν, εἰς τὰς γυναῖκας νὰ διδάσκουν ἐπ' Ἐκκλησίας. Εἶναι χαρακτηριστικὸν ὅμως τὸ γεγονός, ὅτι, τέσσαρας ὁλοκλήρους μῆνας μετὰ τὴν λῆψιν τῆς ἀντικανονικῆς ταύτης ἀποφάσεως ὑπὸ τῆς Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Σουηδίας, οὐδεμία γυνὴ ὑπέβαλεν αἴτησιν ὅπως χειροτονηθῇ!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

—Δίδα Ναυσικᾶ Μαλλάρη, Malbis Home, Daphne, Alabama. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἐγγραφὴν 7 νέων συνδρομητῶν διὰ 2 ἔτη καὶ τὴν ἀποστολὴν $49.00.

—Κον Δαμούλ. Δαμουλάκην, 1324 S. Normandie Ave., Los Angeles, Calif. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐμενεῖς κρίσεις σας περὶ τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ».

—Κον Βασίλειον Κουκορίνην, Καθηγητὴν τοῦ Utah University. Εὐχαριστοῦντες, συγχαίρομεν ὑμᾶς διὰ τὴν ἐπάξιον ἐπιβράβευσιν.

—Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Γεράσιμον Παπαδόπουλον, Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Μελέτιον Τριποδάκην, Πανοσ. Ἀρχιμ. Φιλόθεον Ἀχλαδᾶν, Πανοσιολ. Ἱερομ. Αἱμιλιανὸν Τσιρπαυλῆν, Αἰδεσιμ. Νικόλαον Ἠλίαν, Αἰδεσιμολ. Δημήτριον Κωνσταντέλλον, Αἰδεσιμ. Ἰωάννην Λυμπεράκην. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν πρόφρονα συνεργασίαν ὑμῶν.

—Καν Ἑλένην Πολυχρόνη, Long Island, N. Y. Συμμεριζόμεθα τὰς ὀρθὰς παρατηρήσεις σας, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ οἱ τεχνικοὶ λόγοι, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται ἡ ἀντίθεσις.

"THE GUIDE FOR THE CHRISTIAN ORTHODOX..."

Εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» ἐδημοσιεύθη τὸ τέλος τοῦ ἔργου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Μιχαήλ: «Ὁδηγὸς τοῦ Χριστιανοῦ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» κατὰ μετάφρασιν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ὑπὸ τῆς Καθηγητρίας Κας Ἀρτέμιδος Φ. Ἐμμανουήλ. Τὸ ἔργον ἔτυχε εὐρείας μελέτης καὶ βαθείας ἐκτιμήσεως ὑφ' ὅλων τῶν ἀναγνωστῶν, εἴμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι τοῦτο θὰ τύχῃ ἔτι εὐρυτέρας κυκλοφορίας ἀναγνωστῶν μας.

Ἔχομεν ὑπ' ὄψει ἐπιστολὴν τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου πρὸς τὴν μεταφράστριαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ, μεταξὺ ἄλλων, λέγει: «Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω θερμῶς καὶ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν βαθεῖαν μου εὐγνωμοσύνην» διὰ τὴν μετάφρασιν. Καὶ προσθέτει: «. . . τὸ ὄνομά σας θὰ τεθῇ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ πρακτικοῦ τούτου ὁδηγοῦ, ὡς μεταφραστρίας αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Τοῦτο ἄλλωστε θὰ ἀποτελέσῃ στοιχειώδη ἀναγνώρισιν ἐκ μέρους μου τῆς προσπαθείας σας».

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ καὶ Ψυχικῆς Ὑγιεινῆς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ψυχιάτρου Δρος ΑΡ. ΑΣΠΙΩΤΗ, συνεχίζον τὴν ἔκδοσιν τῆς σειρᾶς «Ψυχολογία καὶ Ζωή», παρουσίασε 5 νέα ἔργα τοῦ κ. Ἀσπιώτου (συνεργασία Κας Διαλέτη) ὑπὸ τοὺς τίτλους: 1) Ἡ ἐφηβεία, 2) Ἡ ἔφηβος κόρη, 3) Ἡ συνάντησις μὲ τὸ ἄλλο φύλον, 4) Ἡ ἐπαγγελματικὴ ζωὴ τοῦ κοριτσιοῦ, καὶ 5) Τὸ κορίτσι καὶ ἡ κοινωνία. Ὅλα τὰ βιβλία τῆς σειρᾶς αὐτῆς, καὶ μάλιστα τὰ δύο τελευταῖα, εἶναι πολὺ διαφωτιστικά, τόσον διὰ τοὺ γονεῖς καὶ διδασκάλους, ὅσον κ διὰ τὴν νεολαίαν. Τὸ πρόβλημα τ προσανατολισμοῦ εἰς τὴν κοινωνί καὶ εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν ζωή ἀναλύεται ἐπιστημονικῶς ἀλλὰ τρόπον ἁπλουστευμένον καὶ ἐπαγ γόν. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται τὰ προμηθευθοῦν ἀντὶ $1.00 ἕκαστ ἀπὸ τό: Περιοδικὸν «Ἀκτῖνες», Κ ρύτση 14, Athens 1, Greece.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Ὁ Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν Δωρόθεος (†)

Τῇ 24ῃ Ἰανουαρίου ἐξεδήμησ πρὸς Κύριον ἐν Ἀθήναις ὁ Μητροπ λίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν κυρὸς Δω ρόθεος, ἐν ἡλικίᾳ 54 ἐτῶν καὶ ἐν τ ἀκμῇ τῆς δράσεως αὐτοῦ. Ὁ ἀε μνηστος, κατὰ κόσμον Δημήτρι Νάσκαρης, ἐγεννήθη τῷ 1905 ἐ Θεσπρωτικῷ τῆς Πρεβέζης, ἀπεφο τησε τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Κορί θου, τῷ δὲ 1936 τῆς Ἱ. Θεολογικῆ Σχολῆς Χάλκης. Ἐχειροτονήθη: εἰ Διάκονον τῷ 1929, εἰς Πρεσβύτερο τῷ 1933 καὶ εἰς Μητροπολίτην τ 1943, Παραμυθίας, μετατεθεὶς τ 1952 εἰς τὴν Μητρόπολιν Τρίκκης κα Σταγῶν. Ὁ ἀείμνηστος ἠγαπᾶτο ὑ πὸ τοῦ ποιμνίου του διὰ τὴν ἁπλότη τα, τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὰς ἄλλα ποιμαντορικὰς ἀρετάς του, κα προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰ τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου καὶ ἂν ἐτάχθη Ἐτάφη ἐν Τρικκάλοις. Ἡ μνήμη το εἴη αἰωνία!

Ὁ Μητροπολίτης Παροναξίας Ἀμβρόσιος (†)

Τῇ 25ῃ Ἰανουαρίου μετέστη πρὸ Κύριον ἐν Ἀθήναις, συνεπείᾳ καρδια κῆς προσβολῆς ὁ Μητροπολίτη Παροναξίας κυρὸς Ἀμβρόσιος, κα τὰ κόσμον Ἀνάργυρος Ν. Ἀντωνό πουλος. Ὁ ἀοίδιμος ἐγεννήθη ἐ Σπάρτῃ τῷ 1882. Ἀπεφοίτησε τῆ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστη μίου Ἀθηνῶν τῷ 1908. Ἐχειροτονή θη: Διάκονος τῷ 1907, εἰς Πρεσβύ τερον τῷ 1909 καὶ εἰς Μητροπολίτη Κυθήρων τῷ 1942, μετατεθεὶς τῷ 1946 εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Παρο ναξίας. Κατὰ τὰ ὑπερπεντήκοντ ἔτη τῆς διακονίας αὐτοῦ ὁ ἀείμνη στος ἐπέδειξεν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Ἐκ κλησίαν, ἀγάπην εἰς τοὺς πεπιστευ μένους αὐτῷ Χριστιανοὺς καὶ προσή νεγκε πολυτίμους ὑπηρεσίας ὅπου καὶ ἂν ἔταξεν αὐτὸν ἡ Ἐκκλησία Ἐκηδεύθη ἐν Ἀθήναις. Ἡ μνήμ αὐτοῦ εἴη αἰωνία!

THE RELIGIOUS OMNIBUS

REV. DEMETRIOS J. CONSTANTELOS, Editor
Perth Amboy, New Jersey

Religious Instruction Permitted

The Ministry of Education in Singapore has issued a decree permitting children in public schools to receive instruction either in formal religion or in ethics, beginning January 1. Purpose of the decree, it was stated, is to help combat juvenile delinquency and resist communism.

The Recovery of Christian Unity

E. L. Mascall, a distinguished theologian of the Church of England, is convinced that "the recovery of Christian unity, both in the realm of thought and in the realm of practice, means primarily a movement towards the communion of the Eastern Orthodox Church." He develops this thesis in his latest book, "The Recovery of Unity," in which he adds: "Nobody who has been privileged to enter into the thought and life and worship of the Orthodox can fail to recognize how much we of the Christian West have to learn from our Eastern brethren. Speaking personally, after thirty years' contact with Orthodoxy on a variety of levels, I am glad to acknowledge with unaffected gratitude the many debts which I myself owe to it. It was from the Orthodox, that I learnt the true nature of the Church as the Body of Christ at a time when Anglican Theology was still almost unconscious of it."

Orthodox Theologians Speak in Presbyterian Churches

During the second half of January the Week of Prayer for Unity was widely observed in Great Britain. Dr. Nicholas Zernov of the Russian Orthodox Church addressed a public meeting in the hall of Eastbourne College in Eastbourne, England. Bishop Anthony Bloom of the same church preached to a crowded congregation at Trinity, Harrow. It was probably the first time that a bishop of the Orthodox Church occupied a Presbyterian pulpit. Bishop Bloom was a surgeon in the French army during the war and worked in the Resistance Movement. He was ordained in 1948 and in 1957 consecrated Bishop with responsibility for the spiritual oversight of the Russian Orthodox Church in the United Kingdom and Western Europe.

Psychiatry and Religion

A psychiatric conference for clergymen was sponsored by the Pine Rest Christian Hospital of Grand Rapids, Calif. Dr. Gelmer A. Van Noord, Superintendent, spoke on the topic: "Spotting the Psychotic in Your Church." He pointed out that the well-rounded life is sustained by four spokes: Religion, Work, Recreation, and Family. If one of these is out of proportion, there is a flattening of the wheel, and life rolls on with a bump. When a man is depressed, all of these spokes are shortened.

New Vatican Delegate to the United States

Pointing up the importance which Rome attached to the post, Pope John the 24th named as Apostolic Delegate to the United States a man regarded as "one of the the Vatican's most brilliant diplomats." He is Archbishop Egidio Vagnozzi.

New Record for Church Going

The Gallup Poll says a new record for church going was set in the U.S. last year. During an average week more than 50 million adults went to church, or nearly a million more than the previous high set in 1955. With 54 per cent of its population attending church the Midwest was the "church-goingest" area. Next in order were the East, 52 per cent; the South, 51 per cent; the Far West, 35 per cent.

Atheists Active

Atheist organizations in Poland are protesting vigorously the permission the government recently gave to a Roman Catholic group to publish pamphlets and periodicals. Meanwhile, in Czechoslovakia, the first volume of a new publication called Atheistic Literature has appeared.

The Church of Moscow

The Moscow Patriarchate published a richly-illustrated volume about "The Russian Orthodox Church, Its Organization, Situation, and Activity." It indicates that the Church in the Soviet Union enjoys complete freedom of worship. The church is free to "pray, preach, and teach within the framework of its order of worship." Though public religious instruction is not permitted, private teaching is allowed. The book gives interesting information about the life in the congregations, the life in the monasteries, the dioceses, the relations of the Church of Russia with other Orthodox and non-Orthodox churches and it substantiates the fact that Russian Orthodoxy today is on a firm footing.

Orthodox Viewpoint Impresses Protestants

The Eastern Orthodox Church was represented by a strong group of Churchmen and Theologians in a European Church Conference held in Denmark. Metropolitan James, the very able representative of the Ecumenical Patriarchate of Constantinople and now newly elected Archbishop of the Greek Orthodox Church of North and South America, delivered an address on the Orthodox contribution to European culture. His Eminence set the stage for direct and positive participation in the meeting by the Orthodox group. A committee chaired by the distinguished German theologian Martin Niemöller presented a report which strongly emphasized the Orthodox concern with the "sacralization" of the whole of society as counterbalance to "secularization" and was widely regarded by conference participants as marking a new stage in the presentation of the Orthodox viewpoint to Protestants.

The Synod of Greece Postpones Reform

The Hierarchy of the Church of Greece in an extraordinary meeting decided to postone revision of the church's constitution for the time being. This decision has aroused criticism by lay theological professors and sections of the daily press. The Bishops

(Continued on page 94)

BOOKS AND YOU

JOHN E. REXINE, Editor
Member of the Faculty, Department of Class
Colgate University, Hamilton, N. Y.

THE WORLD'S GREAT RELIGIONS. By the Editors of *LIFE*. New York: Time Incorporated, 1957 Pp. 310. Illustrated. Regular edition $13.50.

The World's Great Religions, which appeared originally in six separate parts in LIFE Magazine in 1955, has been greatly expanded and published by Time Incorporated in the form of a massive (14½ inches tall, 10½ inches wide) but very handsome book. The Editors of Life are to be congratulated for this magnificent publishing venture. They have used their extensive resources in doing something that few religious or education groups could do or afford to do on such a grand scale. The photographs (most of them in color) alone are worth the price of the book. The whole effort is admirably presented. The six major world religions or religious philosophies are described in terms of their own doctrines, traditions, and scriptures as well as being richly illustrated by color and black and white reproductions of their own art, their life, and their background. Christianity occupies almost half the book and is described by Paul Hutchinson ("The Onward March of Christian Faith") as the religion which ". . . is the most widely spread, has the most adherents and makes the most stupendous claims for the divinity of its Founder and the finality of its teaching. Of the two and a half billion human beings on earth, about 850 million — one out of every three — are listed as Christians." (p. 194) This certainly justifies the amount of space that the Editors of LIFE have given to Christianity in this volume.

But Christianity is by no means the only religion described in this extremely useful reference book of world religions. After a brief introduction entitled "How Mankind Worships" (pp. 1-8) by Paul Hutchinson, the six major religions of the world unfold in a magnificent panorama before the reader's eyes. Not only are the principal doctrines of each religion carefully outlined and illustrated, but select translations from the scriptures of each religion are added at the end of each section on a major religion. This enables the reader to come into actual contact with the original scriptural sources of the religion that he is reading about. In such a way, the following religions of the world are interestingly and most effectively presented: The Sprit of Hinduism (pp. 9-38); The Path of Buddhism ((p. 39-70); The Philosophy of China (pp. 71-98); The World of Islam (pp. 99-130); The Law of Judaism (pp. 131-162); The Faith of Christianity (pp. 162-305). The final section of the book includes a very provocative chapter dealing with "Christianity Today" (pp. 277-305).

The overall effect produced by this work is one of considerable impressiveness. All religions dealt with are described respectfully and the credits listed in the front of the book indicate clearly that representatives of the faiths concerned were duly consulted before each religion was written up.

For Orthodox readers, it will be encouraging to note at least a token acknowledgment of Orthodoxy's vital role in the history of Christianity (pp. 244-247). It is unfortunate that in such a great country like America (which is primarily Western Christian), Eastern Orthodox Christianity and the Eastern Orthodox Church, the Mother Church of all Christendom, should not receive the recognition that it rightly and historically deserves. The Editors of LIFE have, even in their brief but cautious section on Eastern Orthodoxy, done perhaps more than any other non-Orthodox popular medium to make known to the American public the proper position of Eastern Orthodoxy in the history of Christianity and the world. The section of "Christianity Today" contains a goodly number of excellent color plates of various Orthodox clergy performing the various sacraments. It is to be hoped that the Western interest in Eastern Orthodox Christianity extends beyond the colorfulness of ritual and vestments. There is a somewhat misleading tendency in the text references to Orthodoxy to equate Orthodo with Eastern Catholicism. Even thou certain branches of the Orthod Church use the term "Catholic" in th official designation, in America wh "Catholic" almost always means "R man Catholic," some note of warni should perhaps have been isued to t reader to avoid confusing or equati the two distinct terms.

Credits to Orthodox authorities a cited in the list of credits at the ve front of the volume. These includ Ralph Montgomery Arkush, Jurisco sult, Russian Orthodox Greek Catho Church of North America, New Yor A. E. Bezsmertny, Secretary to Metr litan, Russian Orthodox Greek Catho Church of North America, New Yor The Rev. Professor Georges Florovsk Professor of Eastern Church Histor Harvard Divinity School; Rev. Co stantine J. Kazanas, Dean, Cathedr of the Trinity, New York; and th Rev. Alexander Schmemann, Dean, S Vladimir's Orthodox Theological Sem nary, New York City.

This reviewer commends the notabl contribution of the Editors of LIF to the religious publications of Ame ica and heartly recommends *Th World's Great Religions* to those wh would like to own a beautiful ref erence book of the world's principa faiths.

(Continued from page 93)

agreed to a fifty percent increase i priests' salaries. The next meeting o the Synod will be on October 1, 1959

The Voice of Orthodoxy

A major radio station invited Ortho dox clergymen, for the first time, t broadcast a series of sermonettes. Fr George Papadeas, Fr. Alcibiades Ca livas, and myself were invited by th WMGM radio station of New Yor City and through the Public Relation Office of the Archdiocese to broadcas twelve devotional talks. These twelv talks were heard by millions of Ortho dox and non-Orthodox Christian throughout the metropolitan area dur ing the months of December an January.

ATTEND CHURCH SERVICES . . .

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you . . .

BIRMINGHAM, ALA.

OLY TRINITY 307 So. 19th Street
OLY CROSS 725 No. 25th Street
ev. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
ivine Liturgy and Sunday School 10:30
.M. — 12 M.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

VANGELISMOS, Parker & Ruggles Sts.
ev. John Zannetos Rev. P. Kyriacos

ivine Liturgy 10:30 A.M. — 12:15 P.M.
unday School 9:00 — 10:30 A.M.
reek School 3:15 — 5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

THE TRANSFIGURATION OF CHRIST
3-13 38th Avenue Corona 68, N. Y.
ev. E. Tselentakis HAvermeyer 9-8901
ivine Liturgy 11:00 A.M. — 12:30 P.M.
unday School 9:00 — 10:00 A.M.
reek School 3:00 — 5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
Rev. Chr. W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
Orthros 9 — Sun. School Services 10 A.M.
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sun. School 11 — Greek School 4:30-6 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M. daily

WAUKEGAN & NO. CHICAGO, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. G. Nicozisis Tel. MA 3-0190
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:30 A.M.
Greek School 4:30 to 6 P.M. 4 days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
Divine Liturgy 10:30 A.M. — 12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M. — 12:00 M.
Greek School 3:30 — 6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Av., S.E.
Church's Tel. GL 4-7278
Very Rev. T. P. Theophilopoulos
Orthros 9:00 A.M.
Divine Liturgy 11:30 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 — 6:30 P.M.

ΙΕΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΙΔ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΣΤΟΛΑΙ

Ράσα — Ἐσώρασσα — Φελόνια — Ἐπιτραχήλια
Στιχάρια — Ἐπιγονάτια — Καλυμμαύχια
καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ Ἐκκλησιαστικὰ Ἄμφια
δι' Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς.

Προσέτι: Καλύμματα Ἁγίας Τραπέζης καὶ Ἱερῶν Σκευῶν, Παιδικαὶ Στολαὶ Ἱ. Βήματος, κ.λ.π.
Εἰς ποικιλίαν χρωμάτων, σχεδίων, ποιοτήτων.

•

Ἐργασία καλλιτεχνικὴ καὶ ἠγγυημένη. Ποιότης ἀρίστη καὶ τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ. Ράπτονται ὅλα ἄνευ προκαταβολῆς, πληρωτέα εἰς μακροπροθέσμους δόσεις.

•

Γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε:

REV. CHRIST J. PAPACHRIST

3 WILLOW PLACE, MOUNT VERNON, N. Y.

Phone: MO. 7-5362

ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΙ — ΕΠΙΤΑΦΙΟΙ
ΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ — ΕΞΑΠΤΕΡΥΓΑ
ΣΤΑΥΡΟΙ — ΦΑΝΟΙ — ΛΑΒΑΡΑ
ΡΑΝΤΙΣΤΗΡΙΑ — ΚΑΤΖΙΑ
ΑΓΙΑ ΠΟΤΗΡΙΑ — ΚΑΝΔΗΛΙΑ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ — ΚΗΡΟΠΗΓΙΑ

καὶ ἅπαντα ἐν γένει
τὰ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΙΔΗ
εἰς τὸ παγκοσμίως γνωστὸν

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
"ΒΟΓΙΑΤΖΗ"

Γραφεῖα — Ἔκθεσις:

ΗΦΑΙΣΤΟΥ 2, ΑΘΗΝΑΙ — ΕΛΛΑΣ

Γράψατε καὶ θὰ λάβετε ἀμέσως εἰκονογραφημένον κατάλογον καὶ πᾶσαν πληροφορίαν.

Mr. Con. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake 5 . Utah.

HERE'S A BANK THAT WANTS YOUR PROBLEMS!

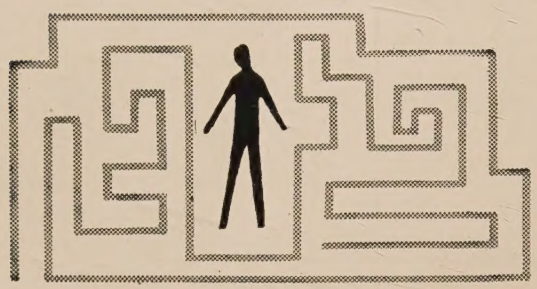

Big problems, small problems, money problems, general business problems, import and export problems, manufacturer or retailer problems.

Yes, we want your problems to help solve them... because we, at Atlantic, believe our most important function as a bank is to help and serve our depositors and our community.

Our extensive banking and business experience is yours for the asking.

Our officers are ready and willing to talk with you, help you, serve you.

ATLANTIC BANK OF NEW YORK

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

960 Avenue of the Americas, opposite MACY'S
William Street, at Fulton Street, N. Y. 38

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΦΗΜΙΣΜΕΝΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Φιλοθέης 7, Πλατεῖα Μητροπόλεως

ΑΘΗΝΑΙ

Κρυστάλλινοι Πολυέλαιοι 6–150 φῶτα, διακοσμήσεις ἀπὸ τὰ ἀνώτατα Κρύσταλλα Τσεχοσλοβακίας. Εἰς μεγάλην παρακαταθήκην Χρυσᾶ καὶ ἐπίχρυσα, Ἀργυρᾶ καὶ ἐπάργυρα Ἐξαπτέρυγα, Εὐαγγέλια, Δισκοπότηρα, Κανδῆλαι, Ἀρτοφόρια, Θυμιατά, Ἐγκόλπια, Σταυρούς, Εἰκόνας Μεταλλοπλαστικῆς εἰς ὅλα τὰ μεγέθη διὰ Τέμπλα καὶ Προσκυνητάρια, Ἅγια Ποτήρια, Μυροδοχεῖα, Κηροπήγια Ἁγίας Τραπέζης, Σχέδια Κανδηλῶν, Ἐξαπτέρυγα μετὰ τῶν Σταυρῶν των, Ἐξαπτέρυγα Λαβάρων Ἀναστάσεως καὶ Φανῶν Ἐξαπτερύγων, Χρυσοποίκιλτοι Ἐπιτάφιοι καὶ Λάβαρα, Σχέδια Κηροπηγίων τοίχων καὶ Ὡραίας Πύλης.

Καλλιτεχνικὴ Ἀνωτερότης καὶ Τιμαὶ Ἀσυναγώνιστοι.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑ

MR. MICHAEL KAMARINOS

400 W. 43RD STREET, NEW YORK 36, N. Y.

✝ LITRAS FUNERAL HOME ✝

INCORPORATED

OUR FIRST THOUGHT when called is:

- To provide *Prompt, Courteous Service;*
- To give an *Estimate of Cost* in advance for *Complete Funeral* that is within the *Family Means;*
- To give the best in *Quality and Dignified Service.*

WE ARE DEDICATED in serving the GREEK FAMILIES of the following COMMUNITIES:

NEW YORK CITY
Holy Trinity (Cathedral)
Saint Spyridon
Saint Eleftherios
Saint Gerasimos
Saint George Tropaioforos
St. John St. Nicholas
St. George & St. Demetrios
Annunciation
Saint Barbara

BRONX
Zoodochos Peghe
SS. Constantine and Helen

YONKERS
Prophet Elias

BROOKLYN
Saint Constantine
Kimisis Theotokou
Three Hierarchs

QUEENS
Astoria — St. Demetrios
Corona — Transfiguration
Jamaica — St. Demetrios
Flushing — St. Nicholas

STATEN ISLAND
Holy Trinity

LONG ISLAND
Hempstead — St. Paul
Patchogue — St. John
Huntington — St. Peter

Chapel Facilities Available in All Communities

MAin 4-4530

New York:
40 WEST 58TH STREET

Brooklyn:
142 COURT STREET